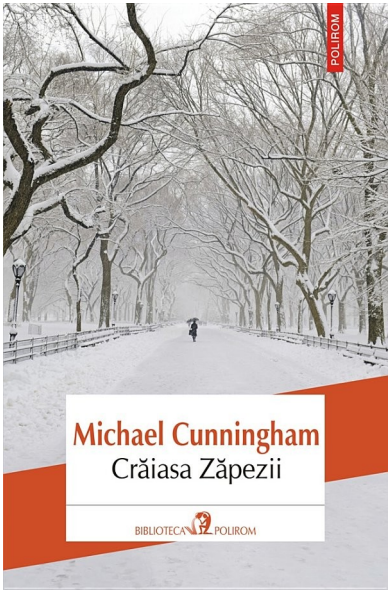
POLIROM
Michael Cunningham
Crăiasa Zăpezii
BIBLIOTECA POLIROM

Michael Cunningham
Crăiasa Zăpezii

Traducere din limba engleză de
Anca-Gabriela Sârbu
EDITURA POLIROM
2014

Michael Cunningham

The Snow Queen

THE SNOW QUEEN by Michael Cunningham © 2014 by Mare Vaporum Corp.
By arrangement with the author.
All rights reserved
© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-4996-9
ISBN PDF: 978-973-46-4997-6
ISBN print: 978-973-46-4901-3

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © Robert Cicchetti/Shutterstock.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

MICHAEL CUNNINGHAM s-a născut în 1952, în oraşul Cincinnati, statul Ohio. A studiat literatura şi pictura la Stanford University, apoi s-a înscris la cursuri de *creative writing*. A publicat mai multe povestiri în reviste literare de prestigiu precum *The Atlantic Monthly*, *Redbook*, *Esquire* sau *The Paris Review*, însă genul care l-a consacrat ca scriitor a fost romanul, *O casă la capătul lumii* (1990), al doilea roman al său, s-a bucurat de o mare apreciere din partea criticii şi a cititorilor, fiind ecranizat în 2004, într-o producţie cu Colin Farrell şi Robin Wright Penn în rolurile principale. Romanul *Orele* (1998) a cunoscut un succes răsunător şi a fost distins, un an mai târziu, cu Premiul Pulitzer şi PEN/Faulkner Award. Ecranizarea sa, avându-le în distribuţie pe Nicole Kidman, Meryl Streep şi Julianne Moore, a obţinut Ursul de Argint la Festivalul de la Veneţia, două premii BAFTA şi premiul Oscar pentru cea mai bună actriţă în rol principal. La Editura Polirom au apărut romanele: *Orele* (2003, 2011), *O casă la capătul lumii* (2005), *Zile exemplare* (2006) şi *Până la căderea nopţii* (2011).

Această carte îi este dedicată lui Billy Hough

„Mari, reci şi goale erau încăperile Crăiesei Zăpezii. Licărirea Luminilor Nordului se vedea cu uşurinţă din orice parte a castelului, fie că erau mai sus sau mai jos pe cer. În mijlocul sălii de gheaţă nesfârşite, pustii se afla un lac îngheţat a cărui oglindă era împietrită în mii de forme. Fiecare dintre ele semăna cu cealaltă prin faptul că era o operă de artă perfectă, iar în mijlocul lacului şedea Crăiasa Zăpezii. Ea numea lacul acela «Oglinda înţelepciunii» şi spunea că e cea mai bună şi, de fapt, singura de pe faţa pământului.”

Hans Christian Andersen, *Crăiasa Zăpezii*

O noapte

Pe cerul ce se boltea peste Central Park, lui Barrett Meeks i-a apărut o lumină celestă, la patru zile după ce fusese, din nou, rănit din dragoste. Cu siguranţă, nu era prima dată când i se dădeau papucii, dar era prima dată când asta i se comunica printr-un text de cinci rânduri, dintre care al cincilea îi transmitea, într-un limbaj zdrobitor de rece, o urare de noroc în viitor, urmată de trei *x*-uri scrise cu litere mici.

De-a lungul ultimelor patru zile, Barrett se străduise din răsputeri să nu se lase descurajat de ceea ce părea a fi, în ultimul timp, o succesiune de despărţiri din ce în ce mai laconice şi mai seci. După ce-a trecut de douăzeci de ani, iubirea s-a sfârşit de obicei în crize de plâns, în ţipete atât de violente încât în vecini începeau să latre câinii. O dată, el şi viitorul-lui-fost-iubit chiar s-au luat la bătaie (Barrett aude şi acum zgomotul mesei răsturnate şi duruitul râşniţei de piper ce se rostogolea pe podea). Altă dată: o dispută cu ţipete pe Barrow Street, o sticlă spartă pe asfalt (verbul „a te îndrăgosti” evocă şi acum, în mintea lui Barrett, imaginea cioburilor de sticlă verde lângă un felinar) şi vocea unei bătrâne – nici prea ascuţită, nici dojenitoare – venind printr-o fereastră

întunecată de la subsol şi spunând simplu: „Măi băieţi, chiar nu vă daţi seama că aici trăiesc nişte oameni, că unii chiar vor să doarmă?”, exact ca vocea unei mame obosite.

Cu timpul, după ce a trecut de treizeci de ani şi s-a apropiat de patruzeci, despărţirile au luat tot mai mult forma unor negocieri între oameni de afaceri. Nu lipsite de tristeţe şi de acuzaţii, dar cu siguranţă mult mai puţin isterice. Ajunseseră să semene mai mult cu nişte tranzacţii şi investiţii care – din păcate – eşuaseră, în ciuda faptului că începuturile arătaseră promiţător, anunţând profituri substanţiale.

Această ultimă despărţire era însă cea dintâi care se petrecea prin intermediul unui text, pe telefonul mobil, mesajul de adio apărând, nechemat, neaşteptat, pe un ecran de mărimea unui săpun de hotel. *Bună, Barrett, cred că-ţi dai seama ce înseamnă asta. Ne-am dat amândoi toată silinţa, nu?*

De fapt, Barrett nu şi-a dat seama ce înseamnă asta. Pricepuse mesajul, firește – iubirea, şi tot ce presupunea ea în viitor, luase sfârşit în mod oficial. Dar, *cred că-ţi dai seama ce înseamnă asta*? Asta semăna cu vorbele unui dermatolog care spune, cu nonşalanţă, la consultaţia anuală: *cred că-ţi dai seama că aluniţa pe care o ai pe obraz, punctul acela mic de culoarea ciocolatei, despre*

care am vorbit, nu o dată, ca despre ceva ce face parte din farmecul tău (cine a spus oare că Maria Antoaneta avea unul făcut cu dermatograful exact în acelaşi loc?) este, de fapt, cancer de piele.

La început, Barrett a răspuns în acelaşi fel, printr-un mesaj pe telefon. Un e-mail ar fi părut învechit, un apel telefonic – disperat. Aşa că a bătut pe tastele minuscule: *Hei, mă cam iei pe nepregătite, ce-ar fi să stăm puţin de vorbă, sunt unde sunt întotdeauna. xxx*.

În următoarele două zile, Barrett a mai trimis două mesaje scrise şi două vocale, iar cea de-a doua noapte şi-a petrecut-o netrimiţându-l pe al treilea. Cam pe la sfârşitul celei de-a treia zile tot nu primise un răspuns, ba mai mult, începuse să-şi dea seama că nici nu va primi unul; că doctorandul canadian (psihologie, Columbia), un bărbat robust şi onest alături de care trăise cinci luni de sex şi mese luate împreună şi glume numai de ei ştiute, bărbatul care spusese „S-ar putea chiar să te iubesc” după ce Barrett recitase „Ave Maria” a lui Frank O’Hara în timp ce făceau baie împreună; cel care cunoştea numele copacilor pe care îi întâlniseră când îşi petrecuseră weekendul acela în Adirondacks; îşi vedea pur şi simplu de drumul lui; că Barrett rămăsese pe peron întrebându-se cum se face că pierduse trenul.

Îţi doresc fericire şi noroc în viitor. xxx.

În cea de-a patra noapte, Barrett se îndrepta către casă trecând prin Central Park, fusese la un consult stomatologic, ceea ce îi părea, pe de-o parte, deprimant de banal şi, pe de alta, o dovadă de forţă interioară. Du-te pe drumul tău, scapă de mine în cinci rânduri dureros de anonime care nu spun nimic (*Îmi pare rău că lucrurile nu au mers aşa cum am sperat, dar ştiu că amândoi ne-am dat silinţa*). N-am de gând să-mi neglijez dantura pentru tine. Am să fiu mulţumit, mulţumit şi recunoscător, întrucât am aflat că, până la urmă, n-o să am nevoie de o obturaţie de canal.

Totuşi gândul, pe care n-a avut timp să-l asimileze, că nu va mai vedea puritatea şi detaşarea cu care băiatul acesta frumos, care semăna atât de bine cu un atlet tânăr, inocent, suplu, pictat în chip admirabil de Thomas Eakins; gândul că nu-l va mai privi cum îşi scoate chiloţii înainte de a se băga în pat, că nu va mai fi martor la bucuria curată, deplină, pe care o trezeau în el atenţiile mărunte (o colecţie de cântece de Leonard Cohen, pregătită de Barrett pentru el, sub numele *De ce nu te sinucizi pur şi simplu*?; o victorie a celor de la Rangers), îi părea de neconceput, o violare a legilor ce guvernează fizica iubirii. La fel îi părea şi faptul că nu va afla probabil niciodată ce nu mai funcţionase în relaţia lor. În timpul ultimei luni se mai întâmplase să tragă câte o ceartă, se

mai ivise câte o pauză stânjenitoare în conversaţie. Dar Barrett îşi spusese că se pregăteau doar să intre într-o etapă nouă, că neînţelegerile lor (Nu crezi că ar trebui să încerci să nu mai întârzii măcar *din când în când*? De ce mă umileşti aşa în faţa prietenilor mei?) erau semnele trecerii într-o fază de intimitate mai profundă. Nici măcar nu visase că s-ar putea să-şi verifice într-o dimineaţă mesajele şi să constate că dragostea s-a pierdut, cu un sentiment de regret cam la fel de intens ca acela pe care-l ai când pierzi nişte ochelari de soare.

În noaptea în care a avut viziunea, Barrett, eliberat de ameninţarea obturaţiei de canal, după ce promisese să folosească cu mai multă regularitate aţa dentară, traversase Marea Pajişte şi se apropia de clădirea glacială, scăldată în lumină, a Metropolitan Museum. Zăpada gri-argintie, acoperită de un strat subţire de gheaţă, îi scârţâia sub picioare pe când se îndrepta pe o scurtătură spre metroul 6, în timp ce de pe crengile copacilor cădeau peste el stropi de apă şi se bucura că se duce acasă la Tyler şi Beth, că acolo îl aşteaptă cineva. Avea senzaţia că e amorţit, de parcă tot corpul îi fusese injectat cu novocainã. Se întreba dacă nu cumva, la vârsta de treizeci şi opt de ani, se transformase din întruchiparea pasiunii tragice, din măscăriciul sacru al iubirii, într-un directoraş mărunt care menţiona la rubrica

pierderi o tranzacţie (da, am înregistrat unele pierderi în portofoliul companiei, însă nu e ceva de proporţii catastrofale) şi trecea mai departe, la următoarea, cu speranţe mai mari, dar şi ceva mai rezonabile. Nu se mai simţea tentat să declanşeze un contraatac, să trimită mesaje vocale din oră în oră sau să stea de veghe la uşa clădirii în care locuia „fostul”, deşi în urmă cu zece ani exact aceste lucruri le-ar fi făcut: Barrett Meeks, un soldat în slujba dragostei. Acum nu-şi putea crea despre el însuşi decât imaginea unui om împovărat de ani şi de sărăcie. Dacă s-ar apuca să joace scena mâniei şi pasiunii, ar face-o doar ca să mascheze faptul că e zdrobit, fără bani, te rog, frate, n-ai putea să-mi dai câte ceva din ce-ţi prisoseşte?

Barrett trecea prin parc cu capul plecat, nu din cauză că îi era ruşine, ci pentru că era obosit, de parcă propriul cap ar fi devenit prea greu pentru a-l ţine drept. Se uita în jos, la pata modestă, gri-albăstruie, care era umbra lui desenată pe zăpadă de lumina din vârful stâlpului. Îşi văzu umbra lunecând peste un con de pin, peste ţesătura ca de rune pe care o alcătuiau acele de pin căzute pe jos, peste ambalajul argintiu, sfâşiat, de la un baton Oh Henry! (încă se mai fac batoane Oh Henry!?), care se rostogolea foşnind, dus de vânt.

Peisajul miniatural ce se aşternea la picioarele lui i se

păru deodată prea prozaic, prea încărcat de iarnă, insuportabil. Înălţă capul şi se uită în sus.

Şi o văzu. O lumină albăstruie, palidă, translucidă, un petic dintr-un văl întins printre stele, ba nu, mai jos de ele, dar undeva sus, mai sus decât înălţimea la care ar trece o navă spaţială plutind pe deasupra copacilor. Poate că tocmai se desfăşura acolo, sau poate nu, părea mai densă la centru şi mai rarefiată spre exterior, deşirându-se la margini în franjuri dantelate şi spiralate.

Barrett îşi spuse că trebuie să fie o stranie manifestare sudică a aurorei boreale, ceva ce nu apare în mod obişnuit peste Central Park, dar, pe când stătea pe loc – un trecător oarecare, îmbrăcat în palton şi având un fular la gât, trist şi dezamăgit, însă întru totul un om obişnuit ca orice om obişnuit, oprit pe un petic de gheaţă în lumina felinarelor –, pe când se uita în sus spre lumină, pe când se gândea că fenomenul este cu siguranţă relatat acum peste tot în programele de ştiri – pe când se întreba dacă să rămână locului, prizonier în propria uimire, sau să dea fuga şi să mai caute pe cineva care să confirme ceea ce văzuse el – mai erau şi alţi oameni pe-acolo, nişte contururi de umbră, nimic mai mult, în trecere peste Marea Pajişte...

Stăpânit de incertitudine, ţintuit locului, încremenit în bocancii Timberland, îl străbătu un gând. Avu impresia...

certitudinea că, în aceeaşi măsură în care el se uită la lumină, şi lumina se uită la el din înalt.

Nu. Nu că se uită. *Că îl percepe*. Aşa cum îşi închipuia el că o balenă ar putea percepe un înotător: cu o curiozitate gravă şi princiară şi complet lipsită de teamă.

Simţi atenţia luminii, îl străbătu un fior, un semnal electric slab; o descărcare de curent plăcută, de mică intensitate, care îl încălzi, îl făcu parcă şi pe el să emane o lumină stinsă, aşa că deveni puţin, foarte puţin, mai luminos decât fusese; deveni un pic fosforescent, dar într-o nuanţă trandafirie, umană, nu ca focurile care se ivesc când se aprind gazele într-o mlaştină, ci precum o iradiere a sângelui ce-i răzbătea prin piele.

Şi apoi, nici prea repede, nici prea încet, lumina a dispărut. S-a risipit într-o ploaie de scântei albastre care parcă erau vii, ca odraslele jucăuşe ale unui părinte uriaş şi placid. În cele din urmă şi acestea s-au stins, iar cerul a devenit ceea ce era, ceea ce fusese mereu.

Barrett a rămas pe loc o vreme, privind cerul ca pe un televizor care se închisese brusc şi care ar putea, în chip misterios, să pornească din nou singur. Totuşi cerul a continuat să fie de acelaşi negru incert (luminile New Yorkului dau negrului nocturn o nuanţă cenuşie), presărat cu punctele luminoase ale stelelor destul de intense încât să fie vizibile. Apoi Barrett a pornit-o din

nou spre casă, spre Beth şi Tyler, spre confortul modest al apartamentului din Bushwick.

La urma urmei, ce altceva putea să facă?

Noiembrie 2004

Ninge în apartamentul lui Tyler şi Beth. Fulgi de zăpadă – biluţe dure de gheaţă, mai degrabă gloanţe decât fulgi, mai mult cenuşii decât albe în semiîntunericul din cameră – se rotesc pe podea şi la picioarele patului.

Tyler se trezeşte dintr-un vis, care se risipeşte aproape complet şi îi lasă o senzaţie de bucurie neplăcută şi sâcâitoare. Când deschide ochii, i se pare pentru o clipă că fuioarele de zăpadă care se rotesc prin cameră fac parte din vis, că sunt o formă de compasiune divină rece. Dar, de fapt, e chiar zăpadă adevărată, ce intră pe fereastra pe care el şi Beth au lăsat-o deschisă aseară.

Beth doarme ghemuită în arcul braţului lui Tyler. El se desprinde încet, se ridică să închidă geamul. Păşeşte cu picioarele goale pe podeaua unde sclipesc aşchii de gheaţă şi face ce trebuie făcut. Asta îi dă satisfacţie. E un tip raţional. A găsit în Beth pe cineva mai lipsit de simţ practic şi mai romantic decât el. Dacă s-ar trezi, Beth i-ar spune, foarte probabil, să lase fereastra

deschisă. I-ar plăcea ideea că dormitorul lor mic, înghesuit, sufocat (cărţile stau teancuri, iar Beth nu se poate dezbăra de obiceiul de-a aduce acasă tot felul de comori pe care le găseşte pe stradă – lampa ca o dansatoare de *hula*, căreia teoretic i s-ar putea înlocui firele; geamantanul ponosit din piele scorojită; două scaune vechi, scheletice) arată ca un glob cu zăpadă la dimensiuni umane.

Tyler închide cu greu fereastra. Tot ce se găseşte în apartament e atât de strâmb, încât, dacă ai lăsa o bilă de marmură în mijlocul livingului, s-ar rostogoli şi ar ieşi pe uşă afară. Când trage cu putere fereastra în jos, în cameră intră încă un val de fulgi care parcă îşi caută un ultim refugiu în... unde?... în căldura nimicitoare din apartamentul lui Tyler şi Beth, în şansa unui moment ce le oferă puţină căldură şi le aduce sfârşitul. Din norişorul de fulgi care îl învăluie, îi intră în ochi un fir de cenuşă; ba nu, un cristal de gheaţă, nemilos, microscopic, ca un ciob de sticlă inimaginabil de mic. Tyler se freacă la ochi, parcă nu reuşeşte să îndepărteze aşchia care s-a înfipt acolo. E ca şi cum ar fi suferit o mutaţie minoră, ca şi cum ciobul transparent i s-ar fi lipit de cornee, aşa că rămâne locului, cu un ochi înlăcrimat şi înceţoşat, privind fulgii care se reped în geam. Nici nu s-a făcut ora şase. Afară totul e alb. Mormanele de zăpadă mai vechi, care

au fost împinse zilnic cu plugul la marginea parcării învecinate – care s-au solidificat şi au format munţi cenuşii miniaturali, stropiţi ici şi colo cu paiete toxice de funingine –, au acum, şi doar acum, un aer alpin, ca o imagine de pe o felicitare de Crăciun; sau, mai bine zis, de pe o felicitare de Crăciun pe care ai prelucrat imaginea şi ai eliminat faţada de beton maronie a depozitului gol (pe care cuvântul „beton” încă se mai vede, dar atât de şters încât clădirea îndelung neglijată parcă se luptă să-şi anunţe propriul nume) şi strada cufundată încă în somn, mărginită de magazine, pe care litera T din firma de neon pe care scrie BĂUTURI clipeşte şi bâzâie ca o rachetă de semnalizare. Chiar şi în acest peisaj citadin ţipător – în acest cartier bântuit, pe jumătate părăsit, unde cadavrul ars al unui Buick vechi stă neclintit (cu o pioşenie stranie, în inutilitatea lui absolută, ruginită, golită de conţinut şi acoperită de graffiti) de un an pe strada de sub fereastra lui Tyler – există o frumuseţe sumbră, trezită la viaţă de lumina zorilor; există un sentiment de speranţă, incertă, dar încă vie. Chiar şi în Bushwick. A căzut un strat de zăpadă proaspătă, de zăpadă serioasă, imaculată, aducând cu sine o notă de binecuvântare, ca şi cum o companie ce livrează calm şi armonie în cartierele mai bune ar fi greşit adresa.

Dacă trăieşti în anumite zone, într-un anumit fel, n-ar fi rău să înveţi să preţuieşti micile bucurii.

Şi trăind în locul ăsta, aşa cum face Taylor, în acest cartier sărac şi inert, cu faţade din aluminiu îmbătrânite, cu depozite şi locuri de parcare, toate având scop utilitar, toate ieftine, cu afaceri mărunte care de-abia supravieţuiesc şi locuitori descurajaţi (în special dominicani care au făcut mari eforturi pentru a ajunge aici, care au avut, trebuie să fi avut, planuri mai mari decât să se mulţumească cu ceea ce le oferă Bushwick) care trec obosiţi către sau de la slujbele lor plătite cu salariul minim – ca şi cum cei învinşi nu mai pot fi învinşi din nou, ca şi cum te poţi considera norocos că ai şi atât. Nici măcar nu mai e periculos, se mai dă, fireşte, din când în când şi câte o spargere, dar, în general, parcă răufăcătorii nu mai au niciun pic de ambiţie. Într-un astfel de loc, orice apreciere e incertă. E greu să stai la o fereastră, să te uiţi la zăpada ce se aşterne peste lăzile de gunoi ce dau pe-afară (maşinile care strâng gunoiul îşi amintesc doar sporadic, imprevizibil, se pare, că şi aici se adună gunoi ce trebuie ridicat) şi la pavajul din pietre crăpate şi să nu te gândeşti la mocirla maronie care îl va acoperi, la bălţile cafenii din colţul străzii, în care o să intri până la glezne, pe suprafaţa cărora vor pluti mucuri de ţigară şi ambalaje de gumă de mestecat (argint

pentru proşti).

Tyler ar trebui să se bage din nou în pat. Încă o repriză de somn şi, cine ştie, s-ar putea trezi într-o lume mai curată, mai hotărâtă, o lume acoperită cu o plapumă de zăpadă mai groasă, aşternută peste temelia de mizerie şi cenuşă.

Totuşi nu prea-l trage inima să plece de la fereastră în această stare de melancolie mizerabilă. Dacă s-ar întoarce în pat, gestul ar semăna prea mult cu vizionarea unei piese uşoare, emoţionante, care nu se termină nici bine, nici rău, care începe să se subţieze până ce nu mai sunt actori pe scenă, până ce publicul îşi dă seama că s-a sfârşit şi că e momentul să se ridice şi să plece din sală.

Tyler a promis că se lasă. S-a ţinut de promisiune în ultimele câteva zile. Dar acum, chiar acum, trece printr-un moment de criză metafizică. Beth nu se simte mai rău, dar nici mai bine. Knickerbocker Avenue aşteaptă cu răbdare să treacă acest interludiu de frumuseţe ocazională şi să revină la starea sa naturală de baltă şi noroi.

Bun. În dimineaţa asta o să-şi îngăduie o pauză. Mai târziu va putea să-şi impună din nou restricţiile cu destulă uşurinţă. E vorba doar de un stimulent într-un moment în care are nevoie de un stimulent.

Se duce la noptieră, scoate flaconul din sertar şi trage iute pe nas câteva doze.

Şi iată! Iată fiorul vitalităţii. Revenit după călătoria nocturnă a somnului, Tyler e acum perfect limpede şi plin de planuri; a redevenit cetăţean al lumii în care oamenii se străduiesc şi se întâlnesc, oameni care au treburi serioase, oameni care ard şi vor, care ţin minte totul, care păşesc cu curaj şi luciditate.

Se întoarce la fereastră. Dacă aşchia de gheaţă s-a lipit dinadins de ochiul lui, transformarea s-a petrecut deja; acum poate să vadă mai clar cu ajutorul acelei minuscule oglinzi concave...

Knickerbocker Avenue se află din nou în faţa lui şi, sigur că da, va reveni la condiţia sa permanentă de loc-la-fel-ca-oricare-altul, ceea ce nu înseamnă că Tyler a uitat acest lucru, dar abordarea de genul „viitorul-apropiat-nu-contează”, cam tot la fel cum Beth spune că morfina nu anihilează durerea, ci doar o înlătură, îi reduce din importanţă, o face să pară o curiozitate de bâlci nesemnificativă, umilitoare (Vino, lume, să vezi Copilul-Şarpe! Vino să vezi Femeia cu Barbă!), însă îndepărtată şi, firește, o amăgire făcută din clei şi latex.

Durerea lui Tyler, ceva mai mică, dată de încetineala mecanismelor lui interioare, de toate acele cabluri care zbârnâie şi scot scântei în creierul lui, a intrat în alertă ca

efect al cocainei. Cu câteva clipe în urmă era confuz şi amorţit, dar acum – după o porţie mică de magie aspră – e un izvor de vervă şi acuitate. Şi-a dat jos costumul de împrumut, iar veşmintele propriei fiinţe îi vin perfect. Tyler este publicul alcătuit dintr-un singur spectator care stă gol la o fereastră la începutul secolului XXI şi în al cărui piept speranţa se agită zgomotos. E posibil ca toate surprizele (nu şi-a propus să fie un compozitor necunoscut de patruzeci şi trei de ani care duce o viaţă de erotism cast alături de prietena lui ce îşi trăieşte ultimele zile şi de fratele lui mai mic care s-a transformat treptat dintr-un tânăr vrăjitor într-un iluzionist obosit, îmbătrânit, ce scoate porumbei din pălărie pentru a zecea mia oară) să fi fost parte dintr-un efort greu de descifrat, prea amplu pentru a fi perceput; dintr-o acumulare de ocazii ratate şi proiecte contramandate şi iubite care erau destul de, dar nu tocmai, toate la un loc părând la momentul respectiv fără niciun rost, însă toate l-au adus aici, la această fereastră, la această viaţă grea, dar interesantă, la iubirile lui încăpăţânate, la abdomenul încă plat (drogurile ajută la asta) şi la erecţia sculei (lui) pe când republicanii sunt pe punctul de a pierde alergerile şi o lume nouă, rece şi curată, stă să înceapă.

Tyler o să ia o cârpă şi o să şteargă zăpada topită de pe podea. O să se ocupe el de treaba asta. O să-i

iubească pe Beth şi pe Barrett cu o dragoste mai curată. O să economisească şi o să agonisească, o să muncească o tură în plus la bar, o să preamărească zăpada şi tot ce acoperă ea. O să-i scoată din apartamentul acesta mizer, o să cânte cu ardoare şi o să înduioşeze inima universului, o să-şi găsească un impresar, o să adune totul la un loc, o să pună fasolea pentru mâncare la muiat, o s-o ducă pe Beth la chimioterapie la timp, o să ia mai puţină cocaină, o să renunţe complet la calmante şi o să termine, în sfârşit, de citit *Roşu şi negru*. O să-i strângă în braţe pe Beth şi pe Barrett, o să le aline durerile, o să le aducă aminte că puţine sunt lucrurile pentru care merită să te frământi, o să-i hrănească, o să le spună istoriile care îi vor face să se vadă mai bine pe ei înşişi.

Afară zăpada zboară purtată de vânt şi parcă o forţă benefică, un paznic nevăzut uriaş, a ştiut, chiar mai înainte ca Tyler să ştie, ce-şi doreşte el – o înviorare neaşteptată, o schimbare, o ninsoare lentă, constantă, preluată şi transformată în fuioare tremurătoare, o hartă diafană a curenţilor de aer; şi da – eşti gata, Tyler? –, a venit momentul să dai drumul porumbeilor, cinci porumbei, de pe acoperişul magazinului de băuturi, să-i lansezi în zbor şi apoi (eşti atent?) să-i întorci, argintaţi de lumina dimineţii, în direcţia opusă celei în care

aleargă fulgii, să-i trimiţi în zbor lin spre apus, în aerul zbuciumat ce împinge zăpada spre East River (unde barjele taie apa învolburată, albe ca nişte vapoare de gheaţă); şi da, aşa e, a venit momentul să se stingă felinarele şi, simultan, să apară de după colţul cu Rock Street un camion cu farurile încă aprinse şi cu luminile intermitente minuscule clipind pe acoperişul argintiu plat, lumini roşii şi vişinii, totul e perfect, e uimitor, mulţumesc.

Barrett, fără cămaşă, aleargă prin ninsoare. Are pieptul roşu, scoate fuioare de aburi de câte ori expiră. A dormit câteva ore agitate. Acum îşi face alergarea de dimineaţă. Constată că îl calmează această activitate complet banală, alergatul pe Knickerbocker, lăsând în urmă o dâră subţire, ce se destramă imediat, formată din aerul expirat, ca o locomotivă care străbate huruind un orăşel încă adormit, pierdut sub zăpadă, deşi Bushwick îţi dă sentimentul că e un orăşel adevărat, supus legilor structurale ale unui oraş (nu ceea ce este acum, un amestec de clădiri răzleţe şi locuri virane pline de pietre, în care nu poţi distinge nici centrul, nici periferia), dar asta numai în zori, numai în liniştea glacială ce se va sfârşi în scurt timp. În scurt timp se vor deschide chioşcurile şi dughenele pe Flushing Avenue, vor începe să răsune claxoanele, bătrânul jegos şi guraliv – aureolat

de sminteală precum sfinţii sfrijiţi şi palizi – se va posta, cu tenacitatea unei santinele, la intersecţia dintre Knickerbocker şi Rock. Dar pe moment, pentru o clipă, e încă linişte. Pe Knickerbocker zgomotele sunt înfundate, somnul e fără vise, doar câteva maşini se târăsc cu precauţie, tăind cu lumina farurilor ninsoarea ce cade.

Cade încă de la miezul nopţii. Zăpada se cerne mai slab sau mai intens pe când punctul echinocţiului trece şi cerul negru-maroniu nocturn, unic, al New Yorkului devine matinal, lucid, cenuşiu, catifelat.

Noaptea trecută cerul s-a trezit, a deschis un ochi şi l-a văzut pe Barrett Meeks, nici mai mult, nici mai puţin, un bărbat îmbrăcat într-un palton căzăcesc, în drum spre casă, oprit pe platoul îngheţat din Central Park. Cerul l-a privit, l-a remarcat, apoi a închis ochiul şi s-a întors la nişte vise, după câte îşi poate închipui Barrett, mai revelatoare, mai arzătoare, menite să învârtă galaxiile.

O teamă: ce s-a petrecut noaptea trecută n-a însemnat nimic, a fost o simplă întâmplare, o imagine scăpată accidental din spatele unei cortine celeste, un fapt ca oricare altul. Barrett nu făcea câtuşi de puţin parte dintre cei „aleşi”, aşa cum nici slujnica de la etaj nu era menită să intre prin căsătorie în familie doar pe motiv că l-a văzut pe fiul cel mare trecând gol spre baie, când crezuse că nu e nimeni pe hol.

Altă teamă: aseară s-a întâmplat ceva, dar e imposibil de ştiut, sau de bănuit, ce anume. Barrett, un catolic pervers, cu gândirea deformată încă din şcoala generală (pentru el, Hristosul din marmură cu vinişoare vineţii de la intrarea în Şcoala Schimbarea la faţă era *mişto*, avea muşchi abdominali şi bicepşi bine dezvoltaţi şi o faţă tristă şi efeminată), nu ţine minte să fi auzit, nici chiar de la cea mai înflăcărată dintre călugăriţe, despre o viziune atât de arbitrară, atât de ruptă din context. Viziunile sunt răspunsuri. Răspunsurile presupun întrebări.

Ceea ce nu înseamnă că Barrett nu-şi pune întrebări. Cine nu-şi pune? Dar nu întrebări pentru ale căror răspunsuri să se roage la un profet sau la un oracol. Şi dacă i s-ar oferi o asemenea şansă, oare vizionarul chiar şi-ar dori să vadă un discipol alergând desculţ pe un culoar slab luminat şi întrerupându-l doar ca să-l întrebe: de ce toţi iubiţii lui Barrett Meeks se dovedesc a fi nişte imbecili sadici? Sau: care ar fi preocuparea ce i-ar ţine treaz interesul lui Barrett pentru mai mult de trei luni?

Şi atunci – dacă lumina din noaptea trecută chiar a avut o intenţie, dacă ochiul ceresc chiar s-a deschis anume pentru Barrett – care era buna vestire destinată lui? Încotro a vrut lumina să-l îndrepte şi ce i-a spus *să facă*?

Atunci când a ajuns acasă, l-a întrebat pe Tyler dacă o

văzuse (Beth era în pat, rămânând pe orbită datorită forţei gravitaţionale crescânde din zona ei crepusculară). Când Tyler a zis „Ce să văd?”, Barrett şi-a dat seama, spre surprinderea lui, că nu prea îl trăgea inima să-i povestească despre lumină. Fireşte, exista explicaţia evidentă – cui i-ar plăcea ca fratele lui mai mare să creadă că a luat-o razna? –, dar mai era ceva, nevoia specială a lui Barrett de a fi discret, de parcă l-ar fi instruit cineva pe tăcute să ţină totul pentru el. Aşa că a inventat pe loc o poveste despre un accident petrecut pe Thames Street, chiar la colţ.

După aceea a urmărit ştirile.

Nimic. Alegerile, desigur. Şi faptul că Arafat era pe moarte; că torturile de la Guantanamo s-au confirmat; că mult aşteptata capsulă spaţială cu mostre prelevate de la soare se zdrobise fiindcă nu se deschisese paraşuta.

Dar niciun prezentator de ştiri cu fălci colţuroase nu şi-a înfipt ochii în camera de luat vederi zicând: *Astă-seară ochiul lui Dumnezeu a privit spre pământ*.

Aşa că Barrett a pregătit cina (pe Tyler nu se poate conta zilele astea să-şi aducă aminte că oamenii chiar trebuie să mănânce la intervale regulate, iar Beth e prea bolnavă). Şi-a îngăduit să se întoarcă în gând, nedumerit, la această ultimă iubire pierdută, poate că motivul o fi fost acea convorbire telefonică de la o oră târzie din

noapte, când Barrett şi-a dat seama că vorbeşte prea mult despre clientul trăsnit care, înainte de a cumpăra o anumită geacă, ceruse să i se arate dovada că fusese făcută din pielea unor animale ucise fără cruzime – Barrett e uneori îngrozitor de plictisitor, nu-i aşa? –, sau poate că totul era din cauză că lovise mingea de biliard şi o aruncase de pe masă, iar lesbiana făcuse acel comentariu către prietena ei (şi uneori te pune în situaţii jenante).

Dar n-a putut să-şi analizeze greşelile misterioase prea mult timp. Văzuse ceva imposibil. Ceva ce, după toate aparenţele, nu mai văzuse nimeni.

A pregătit cina. A continuat să alcătuiască lista motivelor pentru care fusese părăsit.

Iar acum, a doua zi de dimineaţă, a ieşit să-şi facă alergarea. De ce nu, la urma urmei?

În clipa în care sare peste o băltoacă îngheţată, la intersecţia dintre Knickerbocker şi Thames, felinarele se sting. Acum, după ce i s-a arătat o lumină cu totul aparte, se trezeşte născocind o oarecare legătură între săritură şi stingerea felinarelor, de parcă el, Barrett, le-ar fi comandat luminilor să se stingă prin săritura lui. De parcă un om singuratic, ieşit să-şi facă alergarea obişnuită de aproape cinci kilometri, ar putea declanşa începutul unei zile noi.

Asta e diferenţa dintre ieri şi azi.

Tyler se luptă să-şi înfrângă dorinţa de a se urca pe pervazul ferestrei. Nu se gândeşte la sinucidere. Ei, nu, pe dracu'! Mă rog, chiar dacă s-ar gândi să se sinucidă, e doar la etajul al doilea. N-ar face decât să-şi rupă un picior sau poate... poate... s-ar lovi cu capul de asfalt şi s-ar alege cu un cucui. Dar ar fi un gest vrednic de milă – ar fi varianta jalnică a hotărârii istovite, sfidătoare, ineluctabil suave a celui care spune „Destul" şi iese din scenă. N-are nici cea mai vagă dorinţă să zacă pe trotuar, plin de vânătăi, cu încheieturile scrântite, cu mâinile în şolduri, după o săritură în gol de la o înălţime de numai şase metri.

Nu se gândeşte la sinucidere, se gândeşte doar să intre în mijlocul furtunii, să se lase asaltat de vântul şi de zăpada şfichiuitoare. Problema cu apartamentul ăsta (una dintre probleme) este că nu te poţi afla decât fie în el, şi atunci te uiţi afară pe fereastră, fie afară, pe stradă, şi atunci te uiţi în sus, spre fereastră. Ar fi atât de grozav, de nemaipomenit, să stai gol în vremea de afară, să te laşi în voia ei.

Se mulţumeşte să se aplece în afară cât poate de mult, trebuie să se mulţumească cu atât, lucru care nu face decât să-i aducă o pală de vânt îngheţat pe faţă şi o ploaie de zăpadă în păr.

Când îşi termină alergarea, Barrett intră în apartament, în căldura şi mirosurile lui: aerul umed, ca de saună, cu miros de lemn ud, de la caloriferele peste măsură de uzate, mirosul de farmacie al medicamentelor lui Beth; mirosul subtil de vopsea şi var care nu vrea să dispară, ca şi cum în văgăuna asta veche ceva nu reuşeşte să asimileze pe deplin efortul de-a îmbunătăţi lucrurile; ca şi cum stafia care este întreaga clădire nu poate şi nu vrea să creadă că pereţii ei nu mai sunt golaşi, acoperiţi doar de tencuială pătată de fum, că încăperile nu mai sunt locuite de femei cu rochii lungi care asudă în faţa sobelor de gătit pe când bărbaţii lor, muncitori la vreo fabrică, stau la masa din bucătărie şi înjură. Mirosul acestor îmbunătăţiri recente, amestecul acesta de iz de vopsea şi de cabinet medical, nu face decât să plutească pe deasupra mirosului străvechi de slănină prăjită şi transpiraţie şi sex, de subsuoară şi de whisky şi de putregai.

Căldura din apartament îl toropeşte pe Barrett şi îi dă o uşoară senzaţie de furnicături pe piele. În timpul alergărilor matinale el se contopeşte cu frigul, locuieşte frigul aşa cum un înotător de cursă lungă locuieşte apa şi numai după ce intră în casă îşi dă seama că e pe jumătate îngheţat. În definitiv, nu e cometă, ci om, un om neajutorat şi, fiind om, trebuie adus înapoi – în

apartament, în barcă, în nava spaţială – înainte de a-şi da duhul ucis de frumuseţi distrugătoare, de locuri tăcute, reci, sufocante, de întunericul elicoidal şi spiralat pe care i-ar plăcea să-l revendice ca adevărata sa casă.

I s-a arătat o lumină. Apoi s-a stins precum o amintire nedorită din copilăria lui religioasă. De la vârsta de cincisprezece ani, Barrett a fost cu desăvârşire laic, aşa cum numai un fost catolic poate fi. Se eliberase, cu zeci de ani în urmă, de prostii şi idei preconcepute, de sângele sfânt care venea în cutii de carton livrate prin UPS; de voioşia plicticoasă, lipsită de glorie, a preoţilor.

Şi totuşi a văzut o lumină. Lumina l-a văzut pe el.

Ce-ar trebui să facă?

Deocamdată trebuia să-şi facă baia de dimineaţă.

Pe hol, în drum spre baie, trece pe lângă dormitorul lui Tyler şi Beth, uşa s-a căscat în timpul nopţii şi a rămas deschisă, aşa cum sunt toate uşile şi sertarele şi dulapurile din apartamentul ăsta strâmb. Barrett se opreşte, nu spune nimic. Tyler se apleacă în afară pe fereastră, gol, cu spatele la uşa deschisă, în bătaia zăpezii.

Barrett a fost întotdeauna fascinat de corpul fratelui său. El şi Tyler nu seamănă prea mult, cum se întâmplă de obicei cu fraţii. Barrett e mai voinic, nu e gras (nu încă), ci masiv, are ochii şi buzele roşii, părul roşcat, are

(sau aşa îi place lui să creadă) o viclenie senzuală aparte, ceva ce aminteşte de prinţul transformat în lup sau în leu, întruchiparea docilităţii aţipite, cu labe puternice şi ochi lacomi, galbeni, în aşteptarea primului sărut al iubirii. Tyler, pe de altă parte, e zvelt, are un corp cu muşchi lungi şi încordaţi. Chiar şi când e relaxat, arată ca un acrobat pregătit să sară de pe trambulină. Corpul lui Tyler este întru câtva cel al unui artist, subţire şi frumos; fără vreun motiv anume, te duce cu gândul la cuvântul „şmecher”. Corpul lui Tyler are ceva impertinent. Emană din el râsul diabolic al unui mărunt comediant.

Oamenii rareori îşi dau seama că sunt fraţi. Şi totuşi se vede la ei o uşoară intenţie genetică comună greu de identificat. Barrett o cunoaşte, e sigur de ea, deşi nu o poate explica. Seamănă într-un fel numai de ei ştiut. Se cunosc unul pe celălalt ca nişte sălbăticiuni, după miros şi pipăit. Nu au secrete unul faţă de altul, nici chiar atunci când au secrete faţă de restul lumii. Asta nu înseamnă că nu se ceartă sau că nu se contrazic; înseamnă doar că, indiferent ce ar face sau ar spune unul dintre ei, nu-l va lua niciodată pe nepregătite pe celălalt. E ca şi cum ar fi convenit, cu mulţi ani în urmă şi fără cuvinte, să nu-şi dea în vileag afinităţile în prezenţa altora; să se certe când sunt la o petrecere, să se

întreacă în a atrage atenţia celorlalţi, să se insulte fără rezerve şi să se ignore; să se poarte în public ca nişte fraţi obişnuiţi şi să îşi ţină doar pentru ei iubirea înflăcărată, castă, ca şi cum ar face parte dintr-o sectă cu numai doi membri, dar s-ar înfăţişa lumii ca nişte cetăţeni normali care aşteaptă să le vină rândul să acţioneze.

Tyler se întoarce de la fereastră. Ar putea jura că a simţit ochii cuiva aţintiţi pe ceafa lui şi, deşi în cadrul uşii nu e nimeni, simte o prezenţă, o formă destrămată pe care aerul din locul acela nu a uitat-o încă de tot.

Şi apoi zgomotul apei care curge în cadă. S-a întors Barrett de la alergat.

Cum se face că prezenţa lui Barrett, ori de câte ori se întoarce de undeva, capătă întotdeauna pentru Tyler dimensiunile unui eveniment? Întoarcerea fiului risipitor, de fiecare dată. În definitiv nu e vorba decât despre Barrett, fratele lui mai mic, copilul dolofan care strânge în braţe o gentuţă cu mâncare pentru prânz *Brady Bunch*[1] şi care începe să plângă când pleacă autobuzul; despre adolescentul-măscărici care a reuşit cumva să evite soarta rezervată automat celor grăsuţi şi pistruiaţi; Barrett, care aduna lumea în jurul lui în cantina liceului,

[1] *The Brady Bunch* – serial american difuzat pe postul ABC între anii 1969-1974 (n.r.).

bardul din Harrisburg, Pennsylvania; Barrett, cu care Tyler se încăierase de nenumărate ori în copilărie, pe teren sau în vorbe, cu care îşi disputase întâietatea în atenţia princiară şi capricioasă a mamei lor; Barrett, a cărui fiinţă îi e mai bine cunoscută decât a oricui, chiar şi decât a lui Beth; Barrett, a cărui minte cuprinzătoare şi imprevizibilă l-a purtat până la Yale şi care, de atunci încoace, i-a desluşit cu răbdare lui Tyler, şi numai lui Tyler, logica imbatabilă a planurilor lui: anii în care a hoinărit cu maşina prin ţară, după facultate (a traversat douăzeci şi şapte de graniţe interstatale), slujbele de tot felul (bucătar specializat în fripturi la grătar, recepţioner de hotel, ucenic pe şantierele de construcţii) pe care le-a făcut pentru că mintea lui devenea prea încărcată şi mâinile îi erau prea lipsite de ocupaţie; apoi prostituţia (pentru că se ambalase prea tare în dragoste, prea hotărât să devină o vedetă modernă, considerase că a venit momentul să facă un curs rapid de iniţiere în tainele mizeriei şi josniciei iubirii); începerea doctoratului (*Mi-a folosit, chiar mi-a folosit să aflu pe pielea mea că să intri în lumea nopţilor americane demente presupune să stai într-un restaurant Burger King din Seattle pentru că e singurul loc deschis după miezul nopţii*) şi abandonarea lui (*Doar pentru că mi-am făcut o impresie greşită despre viaţa de nomad nu înseamnă că nu mi-am*

făcut o impresie corectă despre perspectiva de a-mi petrece toata viaţa comentând folosirea divagaţiilor în scrierile târzii ale lui James); aventura eşuată cu un internet-café deschis împreună cu un iubit pasionat de calculatoare; cafeneaua încă prosperă din Fort Green pe care Barrett a abandonat-o, odată cu iubitul următor, după ce individul se apropiase de el ţinând în mână un cuţit pentru dezosat; et cetera...

La vremea lor, toate acestea păruseră fie nişte idei grozave, fie nişte idei incredibil de ciudate (aşa preferă Tyler să le definească), bazate pe o logică smintită, idei pe care mai apoi o mână de oameni inspiraţi le-au putut dezvolta în chip măreţ.

Totuşi niciuna dintre ele nu s-a concretizat în ceva anume.

Iar acum Barrett, Candid cel chinuit al familiei, Barrett cel care părea menit clar să atingă înălţimi ameţitoare sau eşecuri autentice, a comis una dintre cele mai banale fapte umane – şi-a pierdut apartamentul şi, neavând banii necesari pentru a închiria altul, s-a mutat la fratele său mai mare. Barrett a făcut lucrul cel mai neaşteptat, fie şi venind de la el – a ajuns unul dintre acei newyorkezi care de-abia îşi duc zilele, un individ a cărui schemă de a-şi rezolva problema locuinţei mici şi modeste, ca de hobbit, de pe Horatio Street a funcţionat

atâta timp cât clădirea nu a intrat pe mâna unei corporaţii.

Şi totuşi. Acesta e Barrett, iar Tyler nu încetează să se minuneze de el, oarecum modest, dar constant.

Barrett cel de azi, cel care acum umple cada cu apă, e acelaşi Barrett care mult timp păruse să fie o adevărată minune de copil, până ce s-a conturat ideea că acel copil ar fi urmat să fie al treilea băiat al familiei, fiul nenăscut. Se pare că familia Meeks din Harrisburg adusese pe lume cu un fiu prea puţin. Îl avusese întâi pe Tyler, cu puterea lui de concentrare formidabilă, cu agilitatea lui de atlet, cu talentul lui special pentru muzică (cine ştia, la început, *cât* de talentat trebuie să fii?), apoi pe Barrett, care se născuse cu o mulţime de virtuţi latente (ştie pe dinafară peste o sută de poezii, cunoaşte filosofia vestică îndeajuns ca să ţină o serie de prelegeri, dacă i-ar cere cineva; a prins franceza din zbor la Paris şi o vorbea aproape fluent după două luni), dar lipsit de capacitatea de a alege şi de a persevera.

Acum, Barrett e pe punctul de a face o baie.

Tyler o să aştepte până când n-o să se mai audă apa curgând în cadă. Chiar şi în relaţia cu Barrett trebuie respectate anumite reguli. Tyler poate să-şi piardă vremea pe lângă fratele lui după ce el este deja în cadă, dar nu poate – dintr-un motiv real, însă inexplicabil – să

se uite cum Barrett se bagă în apă.

Tyler scoate din nou flaconul din sertarul noptierei, mai ia două doze, se aşază pe marginea saltelei ca să le savureze. Nimic nu se compară, absolut nimic, cu porţia de dimineaţă (deşi cea din dimineaţa asta e ultima, în dimineaţa asta îşi ia adio de la droguri); cea care te face să percepi frumosul, care îţi alungă lenea, care spulberă fanteziile, resturile de vise; care te scoate din tărâmul somnolenţei, din împărăţia umbrelor prin care hoinăreşti şi te face să te întrebi de ce, să te gândeşti că parcă ai mai dormi puţin şi să-ţi închipui ce frumos şi plăcut ar fi să mai dormi.

Apa se opreşte. Barrett s-a băgat probabil în cadă.

Tyler îşi pune chiloţii purtaţi ieri (negri, imprimaţi cu cranii minuscule), traversează holul, deschide uşa băii. În felul ei, baia este cea mai puţin enervantă încăpere din locuinţa lor, fiindcă e singura care n-a fost schimbată iar şi iar şi iar de-a lungul ultimului secol şi ceva. Celelalte încăperi sunt bântuite de nenumărate încercări de a acoperi un trecut sau altul cu var sau lambriuri false, cu un plafon acustic (elementul cel mai îngrozitor din tot apartamentul: pătrate jegoase, buboase, făcute numai Dumnezeu ştie din ce, care lui Tyler i se par nişte bucăţi de amărăciune uscată), cu un covor ce acoperă un linoleum care acoperă o duşumea din lemn de pin

crăpat. Numai baia a rămas în principiu aşa cum era, cu plăcile de gresie hexagonale murdare, cu chiuveta cu picior şi toaleta la care apa se trage de un lanţ spânzurat de bazin. Baia e teritoriul în care bătrâneţea nu a fost agresată, unde poţi scăpa de amenajările ieftine făcute de chiriaşii care speraseră să mai înviioreze puţin locul, care-şi închipuiseră că folia autocolantă cu flori de hibiscus lipită pe dulapurile din bucătărie sau cuvântul *Suerte*[2] săpat stângaci în tocul uşii i-ar putea ajuta să se simtă mai acasă în acest apartament şi în lumea largă; şi care acum fie se mutaseră, fie muriseră.

Barrett e în cadă. Incontestabil, are în el ceva măreţ şi comic în acelaşi timp; un fel de mândrie de a fi pe care o poartă cu el peste tot; ceva maiestuos, ceva ce foarte probabil poate fi doar moştenit, niciodată fabricat sau mimat. Barrett nu se întinde în cadă. Stă în fund, cu spatele drept, cu faţa lipsită de expresie, ca un navetist care se duce acasă cu trenul.

— De ce te-ai sculat? întreabă el.

Tyler ia o ţigară din pachetul pe care îl ţine în dulăpiorul cu medicamente. Nu fumează decât în baie, de dragul lui Beth.

— Am lăsat fereastra deschisă azi-noapte. Camera noastră e plină de zăpadă.

[2] Noroc (în sp., în orig.) (n.r.).

Loveşte cu putere pachetul înainte de-a scoate o ţigară. Nu prea înţelege de ce fac oamenii gestul ăsta (pentru a concentra tutunul?), dar îi place să-l facă, îi place sunetul acela, „paf”, sigur şi ameninţător, care face parte din ritualul aprinderii unei ţigări.

— Ai visat ceva? întreabă Barrett.

Tyler îşi aprinde ţigara. Se duce la fereastră, o deschide puţin, suflă fumul. De afară pătrunde o undă de aer rece.

— Ceva neclar, o stare de bucurie în bătaia vântului, răspunde el. Vremea percepută ca o stare de fericire, dar într-o formă aspră, o fericire care vine peste tine fără s-o fi dorit, trăită poate într-un oraş din America Latină. Dar tu?

— O statuie cu scula sculată, spune Barrett. Un câine la pândă. Cam atât.

Se opresc, ca nişte cercetători care îşi iau notiţe.

— Ai ascultat ştirile? întreabă Barrett.

— Nu. Parcă mi-e şi frică să le ascult.

— La ora şase era tot pe prima poziţie, conform sondajelor.

— N-o să câştige, zice Tyler. De fapt, *nu s-au găsit arme de distrugere în masă. Totul a fost un căcat.* Absolut nimic. Zero.

Atenţia lui Barrett se îndreaptă pentru o clipă spre

flacoanele de şampon, în căutarea unuia în care încă mai e ceva. Nicio diferenţă între ele. Tyler ştie că poate deveni foarte pătimaş pe tema asta, chiar obsedat, ştie că poate deveni de-a dreptul pisălog pe tema convingerii lui că, dacă oamenii ar reuşi *să vadă*, *să înţeleagă...*

Nu s-au găsit arme de distrugere în masă. Şi totuşi i-am bombardat.

Şi, fiindcă veni vorba, a distrus economia. A risipit miliarde de dolari.

Lui Tyler i se pare imposibil ca toate astea să nu conteze. Lucrul ăsta îl scoate din minţi. Şi acum, când nu mai priveşte doar spre regatul său de gheaţă, când a ieşit, datorită cocainei, din starea de amorţeală a celui care s-a trezit prea devreme şi e iute ca argintul-viu, este în acelaşi timp, din nou, pradă stărilor de nelinişte şi spaimă.

Lansează încă un fuior de fum în aerul rece care intră de afară, se uită cum se risipieşte în ninsoarea care cade.

— Ce mă îngrijorează cu adevărat este tunsoarea lui Kerry, spune Barrett.

Tyler închide ochii, tresare, cum face când îl apucă durerea de cap. Nu vrea să fie, refuză să fie tocmai el, cel care nu ştie de glumă, unchiul care trebuie invitat la masă de sărbători, deşi toată lumea ştie că iar o să bată

câmpii pe tema... unei nedreptăţi sau a unei trădări sau a unei greşeli istorice pe care el o poartă ca pe-o armură, sudată pe propriul corp.

— Ce mă îngrijorează pe mine este Ohio, spune Tyler.

— Cred că totul o să fie bine, răspunde Barrett. Aşa simt eu. Sau aşa sper, mai bine zis.

Speră. Speranţa a ajuns acum o veche tichie de măscărici. Bălţată, decolorată, cu un clopoţel de tinichea în vârf. Cine mai are puterea s-o poarte? Şi totuşi cine are curajul s-o arunce, s-o lase mototolită într-un şanţ? Nu Tyler.

— Şi eu, spune Tyler. Sper şi cred şi chiar am o fărâmă de convingere întemeiată.

— Cum merge cântecul pentru Beth?

— M-am cam împotmolit, răspunde Tyler. Dar cred că azi-noapte am mai înaintat un pic.

— Bun. Asta-i grozav.

— Un cântec e un cadou cam... mărunt, nu crezi?

— Sigur că nu. Adică, ce dar de nuntă ar fi mai semnificativ pentru ea? Un BlackBerry?

— E ceva aproape imposibil.

— E greu să compui un cântec. De fapt, cam totul e greu, nu?

— Cred că da, spune Tyler.

Barrett încuviinţează din cap. Urmează un moment de

tăcere de-o vârstă cu ei, liniştea copilăriei petrecute împreună, a nopţilor dormite în aceeaşi cameră; tăcerea împărtăşită care a fost întotdeauna starea lor firească, întreruptă, desigur, de discuţii şi certuri şi băşini şi râsete provocate de băşini, dar esenţială, atmosfera la care s-au întors mereu, o bulă de oxigen silenţioasă, alcătuită din moleculele lor îngemănate.

— Mama a fost lovită de un fulger pe un teren de golf, spune Tyler.

— Ei, doar ştii că ştiu asta.

— La înmormântare, Betty Ferguson a spus că a jucat excepţional de bine în ziua aia.

— Ştiu şi asta.

— Grăsanul a fost lovit de două ori de aceeaşi maşină. Doi ani la rând. Şi n-a murit. Apoi s-a prăpădit pentru că s-a înecat cu un baton Snickers de Halloween.

— Hai, Tyler, lasă asta!

— Pe urmă am primit alt căţel şi i-am spus Grăsanul-doi, pe ăsta l-a călcat fiul femeii care-l lovise pe Grăsanul-unu de două ori. Băiatul femeii ăleia conducea singur maşina pentru prima oară, în ziua în care a împlinit şaisprezece ani.

— De ce-mi spui toate astea?

— Fac inventarul lucrurilor imposibile care totuşi s-au întâmplat, răspunde Tyler.

— Cum ar fi, să zicem, să nu câştige Bush alegerile a doua oară.

Tyler nu spune: Şi să nu moară Beth. Nu spune: Chimioterapia funcţionează. Spune doar:

— Aş vrea ca blestematul ăsta de cântec să fie bun.

— O să fie.

— Vorbeşti la fel ca mama.

— *Sunt* la fel ce mama, spune Barrett. Şi să ştii că chiar n-o să conteze dacă n-o să fie un cântec prea grozav. Pentru Beth n-o să conteze.

— O să conteze pentru mine.

Ochii lui Barrett se umplu de compasiune pentru Tyler, o compasiune care îi întunecă aşa cum se întunecă şi ochii tatălui lor. Deşi tatăl lor nu e un tip deosebit de înzestrat, are totuşi acest talent. Poate, la nevoie, să producă această schimbare abia perceptibilă în ochii lui, această adâncire şi dilatare prin care le spune fiilor lui: *Nu e cazul să contaţi mai mult decât contaţi în clipa asta*.

Ar trebui să-i dea un telefon, a trecut... cât?... mai bine de o săptămână, poate chiar două.

De ce s-a însurat cu Marva aşa de curând după ce a murit mama? De ce s-au mutat la Atlanta, ce *fac* acolo?

Cine e individul *ăsta*, de unde o mai fi apărut şi fularul ăsta în carouri, cum o fi putând să o iubească pe Marva – Marva nu e fată rea, e chiar simpatică în genul ei de „să

vezi ce-o să se mire băieţii”, şi cu timpul te obişnuieşti să nu te mai uiţi întruna la cicatricea ei, dar cum o fi putând tata să nu mai fie veşnicul vinovat plin de atenţii faţă de mama? Lucrurile erau întotdeauna foarte clare. Ea era cea adorată şi expusă primejdiei (trăsnetul a căzut asupra ei), ceea ce se vedea limpede pe faţa sa (o faţă care vădea o fineţe slavă, albăstrie-lăptoasă, un luciu de porţelan, o desăvârşire de obiect sculptat manual). Tatăl lor era şoferul de serviciu, tipul care o obliga să-şi facă somnul de după-amiază, cel care se alarma când ea întârzia o jumătate de oră; băiatul trecut de prima tinereţe care stătea în ploaie sub fereastra ei până îşi dădea duhul.

Şi acum, omul ăsta. Bărbatul care poartă pantaloni scurţi Tommy Bahama şi încălţări Teva. Tipul care trece vijelios prin Atlanta, împreună cu Marva, într-un Chrysler Imperial decapotabil, lansând fumul de trabuc spre constelaţiile care traversează cerul Georgiei.

Probabil că îi e mai uşor să fie omul ăsta. Tyler nu poate să-i poarte pică, refuză chiar.

Iar tatăl lor şi-a pierdut de fapt slujba cu mulţi, mulţi ani în urmă, nu-i aşa? S-a întâmplat probabil chiar atunci când s-a îmbătat împreună cu Barrett, în zilele de după înmormântarea mamei.

Aveau unul şaptesprezece şi celălalt douăzeci şi doi

de ani. S-au învârtit fără rost prin casă ca nişte câini de pripas, numai în chiloţi şi şosete, şi au terminat toate rezervele de băutură (după whisky şi vodcă au trecut la gin, apoi a urmat tequila fără etichetă, după care a urmat un sfert de sticlă de Tia Maria, un sfert de Drambuie care probabil se afla în casă de douăzeci de ani sau chiar mai mult).

Au lenevit zile şi în şir în sufrageria devenită deodată celebră, în mijlocul lucrurilor banale care deveniseră deodată lucrurile *ei*. Tyler şi Barrett, neîngrijiţi, speriaţi şi şocaţi, făcându-se praf doar în chiloţi şi ciorapi; aceea a fost (poate aceea a fost) noaptea în care viaţa lor a luat o anumită cotitură.

Te gândeşti vreodată?

La ce?

Stăteau amândoi întinşi pe canapeaua care fusese întotdeauna acolo, canapeaua jerpelită, de culoarea biscuiţilor, care îşi croia drum, cât putea ea de bine, de la statutul de vechitură uzată la cel de obiect sfânt.

Ştii tu la ce.

Şi dacă nu ştiu?

Ba ştii al dracului de bine.

Bine, fie, ştiu. Da. Şi eu mă întreb dacă nu cumva tata s-a frământat atât de mult pentru orice fleac...

Încât a atras nenorocirea asupra ei.

Mulţumesc. Eu n-aş fi putut s-o spun.

Încât vreo zeitate oarecare l-a auzit îngrijorându-se de prea multe ori la gândul că poate a fost atacată când era cu maşina la supermarket sau că, ştiu eu, are cancer de păr...

Încât i-a trimis exact lucrul în privinţa căruia nici măcar el nu s-ar fi putut gândi să-şi facă griji.

Nu-i adevărat.

Ştiu.

Dar amândoi ne gândim la asta.

Poate că atunci a fost logodna lor. Poate că atunci au rostit jurămintele: nu mai suntem fraţi, suntem camarazi, suntem supravieţuitori de pe o rachetă intergalactică, un echipaj format din numai doi oameni ce bântuie printre crestele şi prăpăstiile unei planete pe care probabil nu mai trăieşte nimeni în afară de noi. Nu mai avem nevoie de un tată, nu-l mai vrem.

Totuşi trebuie neapărat să-l sune pe tatăl lor. A trecut prea mult timp.

— Ştiu, spune Barrett, ştiu că e important pentru tine. Dar nu uita că pentru ea nu este. Nu contează la fel de mult.

Barrett, cu pieptul bombat, gol în apa tulbure, este pe deplin stăpân pe strălucirea sa rozalie, grav afectată.

— Mă duc să fac cafea, zice Tyler.

Barrett se ridică în picioare în cadă, şiroind de apă; e o combinaţie între un bărbat robust, îndesat şi un băieţel dolofan.

O ciudăţenie: pe Tyler nu-l tulbură imaginea lui Barrett ieşind din apă. Dintr-un motiv de neînţeles, îi e greu să asiste doar la momentul când se cufundă în apă.

Oare asta are vreo legătură cu noţiunile de pericol şi salvare? Ei, asta-i acum!

Altă ciudăţenie: cunoaşterea motivelor profunde, a micilor păcate şi obsesii, nu schimbă prea mult lucrurile.

— Mă duc la magazin, spune Barrett.

— Acum?

— Simt nevoia să fiu singur acolo.

— E vorba de faptul că nu ai camera ta? Adică, te stingheresc?

— Hai, termină! Bine?

Tyler îi aruncă lui Barrett un prosop din cuier.

— Cântecul ăsta despre zăpadă mi se pare foarte potrivit, spune Barrett.

— La început părea foarte potrivit.

— Ştiu. Adică totul pare în regulă la început, pare cât se poate de promiţător şi de inspirat şi de măreţ... Să ştii că nu încerc să fiu *profund* sau aşa ceva.

Tyler mai zăboveşte un minut pentru a prinde pe deplin greutatea vorbelor lui. Mai schimbă o privire între

ei. E un lucru simplu, lipsit de dramatism, nu de mare intensitate, dar îşi transmit ceva unul altuia. I s-ar putea spune „recunoaştere”, deşi e mai mult de-atât. E o recunoaştere şi o invocare a celui de-al treilea frate, care reciprocă n-a ajuns să se nască, aşa încât, fiind doar o plăsmuire – ba nu, mai puţin decât o plăsmuire, fiind un *niciodată* – este elementul lor comun, frăţietatea lor, spiritul lor; băiatul (nu va depăşi niciodată condiţia de heruvim cu obraji trandafirii şi aer grav şi sfânt) care este ei doi la un loc, contopiţi.

Barrett se şterge. Când iese din cadă, apa nu mai are limpezimea aburindă pe care-o avea la început, devenind mai întunecată, aşa cum se întâmplă mereu. De ce se întâmplă asta? Din cauza resturilor de săpun sau a resturilor de Barrett – stratul superficial de mizerie orăşenească şi celule moarte şi (nu se poate abţine de la acest comentariu) ceva din substanţa lui esenţială, din lăcomia şi vanitatea lui măruntă, din admiraţia faţă de sine, din tristeţea lui obişnuită, toate spălate cu săpun, lăsate în urmă, să se scurgă pe ţeavă.

Se mai uită puţin la apa din cadă. E apă obişnuită. Nu arată deloc altfel în dimineaţa de după noaptea când a văzut ceva ce nu se poate să fi văzut cu adevărat.

Dar de ce anume crede Tyler că e o dimineaţă

potrivită pentru a se întoarce la povestea mamei lor?

O frântură de timp: mama lor stă întinsă pe canapea (cea care acum e aici, chiar aici, în livingul lor din Bushwick), fumează, e binedispusă şi uşor ameţită, înconjurată de câteva reviste vechi (lui Barrett cel mai mult îi place de ea când e puţin beată – asta îi scoate în evidenţă latura extravagantă a unui eşec conştient; acea detaşare amuzantă şi perversă pe care nu o are când e trează, când o gândire mult prea limpede o face să-şi aducă aminte că o viaţă de dezamăgire princiară, deşi dureroasă, este totodată una cehoviană; gravă şi oarecum măreaţă). Barrett are nouă ani. Maică-sa îl priveşte cu ochi pe care băutura i-a făcut strălucitori şi cu un zâmbet atotştiutor, de parcă ar avea la picioarele ei un leopard foarte îndrăgit, îi spune:

— Să ştii că va trebui să ai grijă de fratele tău mai mare.

Barrett aşteaptă tăcut, aşezat chiar pe marginea canapelei, în unghiul pe care-l fac genunchii maică-sii, să prindă sensul spuselor ei. Mama lui trage un fum, ia o duşcă de băutură, trage un fum.

— Pentru că, dragul meu, spune ea, hai să privim adevărul în faţă. Hai să fim sinceri, putem să fim sinceri?

Barrett se arată convins că da. Orice altceva, în afară de sinceritate totală, între o mamă şi un băiat de nouă

ani ar fi o aberaţie, nu?

— Fratele tău e un copil adorabil. Absolut adorabil.

— Mhi.

— Pe când tu (fum, duşcă) eşti altceva.

Barrett clipeşte, cu ochii umeziţi de spaima care începe să-l cuprindă. În scurt timp i se va spune că va trebui să se pună în slujba lui Tyler; că el este cel grăsuţ şi veşnic pus pe şotii, cel care destinde atmosfera cu glume, pe când fratele lui e în stare să ucidă un porc mistreţ cu o singură săgeată, să doboare cu uşurinţă un copac cu o singură lovitură de topor.

— Tu eşti înzestrat cu o forţă magică, spune ea. Dracu' să mă ia dacă pricep de unde vine asta. Dar am ştiut. Am ştiut imediat. Chiar de când te-ai născut.

Barrett clipeşte mai departe pentru a-şi stăpâni lacrimile, pe care nu vrea să le verse în faţa mamei sale, deşi începe să se întrebe ce vrea ea, în definitiv, să-i spună.

— Tyler e iubit de toţi, continuă ea. Tyler e chipeş. Tyler e în stare să arunce o minge de fotbal... adică e în stare să o arunce destul de departe, acolo unde trebuie aruncată o minge de fotbal.

— Ştiu, spune Barrett.

Ce stranie nelinişte se aşterne acum pe faţa mamei lui? De ce îl priveşte de parcă el ar fi dornic, disperat

chiar, să-i facă pe plac, servil, unei mătuşi ramolite, prefăcându-se surprins la fiecare întorsătură dintr-o poveste pe care o ştie pe dinafară de ani de zile.

— Cei pe care zeii vor să-i distrugă..., zice maică-sa trimiţând fumul în sus, spre candelabrul modest, în formă de cupolă, agăţat ca o coroană aşezată invers de tavanul livingului.

Barrett nu-şi dă seama dacă ea nu poate sau nu vrea să-şi ducă citatul până la capăt.

— Tyler e un copil bun, spune Barrett, fără să ştie de ce, poate doar pentru că simte că trebuie să spună ceva.

Maică-sa răspunde, privind în sus, spre candelabru:

— Exact asta am vrut să zic şi eu.

Toate astea o să capete un sens. Cu siguranţă, cât de curând. Cristalele pătrate din candelabru, fiecare de mărimea unui cub de zahăr, agitate de ventilatorul electric, aruncă modeste sclipiri prismatice de lumină.

— Poate că o să trebuiască să-l ajuţi un pic, spune maică-sa. Mai târziu. Nu acum. Acum totul e bine. E cel mai tare.

E cel mai tare. Asta e o calitate?

— Nu vreau decât să..., adaugă ea, ...să nu uiţi discuţia noastră de-acum. Peste câţiva ani. Să nu uiţi că fratele tău s-ar putea să aibă nevoie de ajutor. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor într-un fel pe care n-ai

cum să ţi-l imaginezi la vârsta de zece ani.

— Am nouă ani, îi aminteşte Barrett.

Aproape treizeci de ani mai târziu, ajuns deja în viitorul la care se referea mama lui, Barrett scoate dopul căzii. Se aude zgomotul bine cunoscut al apei care se scurge pe ţeavă. E o dimineaţă ca oricare alta, numai că...

Viziunea este prima întâmplare importantă, de-a lungul multor ani, despre care Barrett nu i-a spus nimic lui Tyler. Încă de când erau copii, Barrett n-a păstrat niciodată un secret doar pentru el.

N-a păstrat niciodată, firește, un astfel de secret.

O să-i spună lui Tyler, sigur că o să-i spună, dar nu acum, nu încă. Nu e pregătit să facă faţă scepticismului lui Tyler sau eforturilor lui eroice de a-l crede. Nu e pregătit pentru ideea că Tyler şi-ar face griji din pricina lui. Nu se poate hotărî să-l împovăreze pe Tyler cu încă un motiv de îngrijorare, în situaţia în care lui Beth nu-i merge nici mai bine, nici mai rău.

Un lucru îngrozitor: Barrett descoperă uneori că şi-ar dori ca Beth fie să se însănătoşească, fie să moară.

Aşteptarea fără sfârşit, incertitudinea (numărul globulelor albe a crescut săptămâna trecută, ceea ce e bine, dar tumorile care îi afectează ficatul nici nu s-au mărit, nici nu s-au micşorat, ceea ce nu e prea bine) pot

fi mai rele decât suferinţa pricinuită de pierderea cuiva.

O surpriză: nimeni nu coordonează lucrurile. Acum sunt cinci doctori, dar niciunul dintre ei nu răspunde cu adevărat de problemă, iar uneori părerile lor nu coincid. Se străduiesc, nu sunt nişte doctori proşti (în afară de Steve cel Fioros, tipul care se ocupă de chimioterapie), nu se poate spune că nu-şi dau interesul, încearcă fie una, fie alta, dar Barrett (şi Tyler, probabil şi Beth, deşi ea n-a spus niciodată nimic despre asta) îşi imaginase că va avea de-a face cu un războinic, un bărbat blând şi impunător, care să fie *sigur*. Barrett nu s-a aşteptat la acest batalion de indivizi dezorientaţi – toţi supărător de tineri, în afară de Betty cea Voinică – care stăpânesc limbajul vindecării, care rostesc pe nerăsuflate cuvinte formate din şapte silabe (uitând sau neţinând cont de faptul că acestea nu sunt pe înţelesul cuiva care nu este doctor), care ştiu să manevreze aparatele, dar care pur şi simplu nu ştiu ce va da rezultate sau ce urmează să se întâmple.

Barrett poate ţine doar pentru el, încă o vreme, întâmplarea asta cu lumina celestă. Tyler nu are nevoie să afle acum un astfel de lucru.

Fireşte, Barrett a căutat pe Google toate bolile (ruptură de retină, tumoare cerebrală, epilepsie, depresie) care pot genera apariţia unei imagini

luminoase. Nimic nu se potriveşte.

Deşi a văzut ceva extraordinar, care speră să nu fie primul semn al unei boli incurabile pe care nu a găsit-o pe internet, n-a ajuns mai învăţat, n-a fost transformat în vreun fel, n-a primit niciun mesaj, niciun ordin, este exact cel care era cu o noapte în urmă.

Totuşi. Se pune întrebarea: cine era el cu o noapte în urmă? Să se fi petrecut de fapt o schimbare subtilă sau să fi devenit mai conştient de particularităţile stării sale actuale? O întrebare la care e greu de dat un răspuns.

Un răspuns ar explica poate de ce Barrett şi Tyler au trăit atât de haotic (ei, câştigătorii diplomelor de merit naţionale – de fapt, Barrett, Tyler a ieşit pe locul doi –, preşedinţi de cluburi, Tyler încununat regele porcăriei ăleia de bal de absolvire); de ce au întâlnit-o întâmplător pe Liz când el şi Tyler se duceau, dându-se drept un cuplu, la ceea ce a rămas în istorie ca Cea Mai Nereuşită Petrecere; de ce ei trei au fugit de la petrecere şi şi-au petrecut noaptea într-un bar irlandez mizerabil; de ce Liz le-a prezentat-o mai apoi pe Beth, care tocmai venise de la Chicago; Beth, care nu semăna deloc cu prietenele pe care le avusese Tyler până atunci şi de care s-a îndrăgostit atât de brusc, încât a ajuns să semene cu un animal în captivitate hrănit ani de zile cu ceea ce îngrijitorii săi considerau a fi hrana lui normală şi căruia

într-o zi, din întâmplare, i s-a dat hrana pe care o mânca, de fapt, când umbla liber prin ţinuturile sălbatice.

Lucrurile astea n-au părut a avea aerul unui drum predestinat. Au avut un caracter secvenţial, dar nu neapărat ordonat. Nu e vorba decât despre faptul că te duci la o petrecere în loc să te duci la alta, că te întâlneşti întâmplător cu cineva care cunoaşte pe cineva cu care, înainte de miezul nopţii, te regulezi într-un intrând de pe Tenth Avenue sau care îţi dă o mie de dolari pentru prima oară în viaţă sau care îţi vorbeşte surprinzător de blând, aşa, fără niciun motiv, şi care apoi dispare pentru totdeauna, promiţând că o să te mai sune; sau că, la fel de întâmplător, întâlneşti pe cineva care va schimba totul, pentru totdeauna.

Iar acum e o zi de marţi din luna noiembrie. Barrett şi-a făcut alergarea de dimineaţă, apoi baia de dimineaţă. Pleacă la lucru. Ce să facă dacă nu ce face în fiecare dimineaţă? O să vândă marfa (o să meargă greu, din cauza vremii). O să-şi continue programul de exerciţii fizice şi regimul alimentar fără carbohidraţi, ceea ce nu va însemna nimic pentru Andrew, dar îl va ajuta, poate, pe Barrett să se simtă mai vioi şi mai nefericit, mai puţin ca un viezure îndrăgostit de un pui de leu.

Oare o să mai vadă lumina încă o dată? Şi dacă n-o s-o mai vadă? Poate că o să ajungă un bătrân care

povesteşte întruna că a văzut o dată ceva inexplicabil; un obsedat de OZN-uri, de Bigfoot; un bătrân excentric care s-a bucurat pentru o clipă de imaginea miraculoasă a ceva inexplicabil, după care şi-a văzut mai departe de ocupaţia de-a îmbătrâni; care intră în familia mare a nebunilor şi dezamăgiţilor, în armata bătrânilor excentrici care nu se îndoiesc de ceea ce au văzut cu zeci de ani în urmă, şi dacă tu, tinere, nu crezi, n-ai decât, poate că într-o zi o să vezi şi tu ceva ce nu poţi explica şi atunci, ei bine, atunci cred că ai să înţelegi.

Beth caută ceva.

Problema: parcă nu reuşeşte să-şi amintească ce anume.

Un lucru ştie sigur. N-a fost atentă, a rătăcit... ce? Ceva important, ceva ce trebuie găsit fiindcă... e nevoie de el. Fiindcă va trebui să dea socoteală pentru el când i se va constata lipsa.

Caută prin casă, deşi nu ştie precis dacă lucrul acela (care?) este aici. E posibil. Pentru că a mai fost în casa asta. O recunoaşte, sau şi-o aminteşte, aşa cum îşi aminteşte şi casele din copilăria ei. Casa se multiplică în casele în care a trăit, diferitele case, până când a plecat la facultate. Uite tapetul în dungi, alb cu gri, din casa de la Evanston şi uşile mari, cu geamuri, din Winnetka (chiar aşa de înguste erau?), bordura care decora a doua

casă din Winnetka (chiar aşa era, alcătuită din frunze de ipsos împletite printre care parcă priveau nişte ochi înţelepţi, dar nedumeriţi?).

Ei o să se întoarcă peste puţin timp. Cineva o să se întoarcă peste puţin timp. Cineva foarte sever. Cu cât Beth caută cu mai multă înfrigurare, cu atât e mai nelămurită cu privire la ce a pierdut. E ceva mic, nu? Sferic? Prea mic ca să-l vezi cu ochiul liber? S-ar putea. Totuşi asta nu înseamnă că nevoia de a-l găsi e mai puţin presantă.

Ea este fetiţa din poveste căreia i s-a cerut ca până în zori să preschimbe zăpada în aur.

Nu poate face aşa ceva, sigur că nu poate, dar zăpada parcă e peste tot, cade din tavan, troienele sclipesc prin colţuri. Îşi aminteşte că a visat că scotocea prin casă după ceva, când ea de fapt trebuia să transforme zăpada în aur, cum de a uitat că...

Se uită în jos la picioarele ei. Deşi podeaua e acoperită de o pulbere de zăpadă, vede că stă în picioare pe o uşă, de fapt pe un chepeng, care vine în continuarea podelei şi se observă doar pentru că se văd balamalele de alamă şi mânerul rotund cu care se deschide, mic cât o biluţă de gumă de mestecat.

Maică-sa îi dă un bănuţ pentru automatul cu bile din gumă de mestecat de la intrarea în A&P. Nu ştie cum să

facă să-i spună mamei ei că una dintre biluţe e otrăvită, nimeni n-ar trebui să vâre bănuţi în aparatul ăsta, dar maică-sa e atât de fericită că Beth e fericită, încât trebuie să vâre bănuţul în automat, nu?

La picioarele ei, pe trotuarul din faţa magazinului A&P e un chepeng. Şi aici ninge.

Maică-sa o îndeamnă să bage bănuţul în fantă. Beth aude râsete ce vin de sub chepeng.

Râsetele de sub chepeng sunt ale unei forţe malefice, distrugătoare, ce se roteşte într-un vârtej. Beth ştie că aşa stau lucrurile. Oare chepengul a început să se încline, foarte, foarte încet?

Ţine bănuţul în mână. „Bagă-l acolo”, îi spune mama ei. Îi vine în minte că poate bănuţul este exact ce caută. Se pare că l-a găsit, din întâmplare.

Tyler stă în bucătărie, bând cafea şi pregătindu-şi încă o doză, ultima. E tot în chiloţi şi şi-a pus vechiul tricou al lui Barrett de la Yale, pe care capul ursuz de buldog s-a decolorat, ajungând de la roşu la un roz de acadea. Tyler şade la masa cu blat laminat, cenuşie ca un nor, pe care Beth a găsit-o pe stradă şi care are un colţ ciobit şi o gaură cu margini colţuroase de forma statului Idaho. Când masa asta era nouă, oamenii sperau că pe fundul oceanului se vor înălţa oraşe cu cupole. Credeau că se află la un pas de o operă sacră şi ameţitoare, plăsmuită

din metal şi sticlă şi vehicule rapide, silenţioase, îmbrăcate în cauciuc.

Acum lumea e mai bătrână. Uneori poate părea chiar foarte bătrână.

N-o să-l aleagă din nou pe George Bush. Nu se poate să-l aleagă din nou pe George Bush.

Tyler îşi alungă din minte acest gând. Ar fi o tâmpenie să-şi petreacă acest ceas luminos al dimineţii copleşit de obsesiile sale. Are de terminat un cântec.

Ca să n-o trezească pe Beth, îşi lasă chitara într-un colţ. Cântă pe şoptite, a cappella, versurile pe care le-a scris azi-noapte.

Prin săli de gheaţă să te caut,
Pe-un tron de nea să te găsesc,
Din inimă-mi omătul să-l topesc.
Nu pentru asta aici eu am venit,
Nu pentru asta aici eu am venit.

Hm. E o porcărie, nu-i aşa?

Problema e că...

Problema e că a hotărât să compună un cântec de nuntă care să nu fie întru totul dulceag şi plin de adoraţie, însă care să nu fie nici rece sau calm. Dar, până la urmă, cum compui un cântec pentru o mireasă

pe moarte? Cum cânţi şi dragostea, şi moartea (cea reală, nu prostia aia cu până-când-moartea-ne-va-despărţi) fără să devii morbid?

Trebuie să fie un cântec serios. Sau, mai bine zis, nu trebuie să fie un cântec frivol.

Melodia trebuie să ajute şi ea. Dă, Doamne, să ajute şi melodia. Totuşi, de data asta, versurile trebuie să aibă prioritate. De îndată ce versurile i se vor părea potrivite (adică nu i se vor părea cu totul nepotrivite), o să le îmbrace... într-o melodie fără pretenţii, ceva simplu şi direct, nu un cântecel pentru copii, fireşte, dar oricum unul care să aibă sinceritatea copilului, a începătorului, puritatea începătorului care nu recurge la şmecherii. Trebuie să fie compus din acorduri majore şi doar unul minor, la sfârşitul unei fraze muzicale – acea unică tresărire de măreţie; acel moment în care solemnitatea romantică a versurilor se detaşează de contrastul acordurilor înalte şi se armonizează – pentru o clipă – cu nota sobră a liniei melodice. Cântecul ar trebui să se situeze, în linii mari, undeva în zona lui Dylan, a formaţiei Velvet Underground. N-ar trebui să fie o imitaţie de Dylan, un fals Lou Reed; ar trebui să fie original (*original*, fireşte; *fără precedent*, de preferinţă; *cu o sclipire de geniu*, de preferinţă), dar ar ajuta, ar ajuta puţin, dacă s-ar orienta spre tendinţa generală. Lipsa justificată de

sentimentalism a lui Dylan, talentul lui Reed de a îmbina pasiunea cu ironia.

Melodia ar trebui să aibă... ceva cinstit şi luminos, să fie lipsită de un orgoliu agresiv de genul *Ia ascultă, chiar ştiu să cânt la chitară, ai priceput?* Pentru că acest cântec e un strigăt de iubire nedisimulat, o implorare amestecată cu o undă de... mânie? Ceva înrudit cu mânia, dar mânia filosofului, mânia poetului, o mânie îndreptată împotriva faptului că lumea e trecătoare, că frumuseţea ei sfâşietoare se loveşte constant de gândul că ni se ia totul; că ni se înfăţişează lucruri minunate, dar mereu ni se aduce aminte că ele nu ne aparţin, că sunt comorile sultanului, că trebuie să ne considerăm norocoşi (tocmai asta se aşteaptă de la noi) că am fost chemaţi măcar să le vedem.

Şi mai e încă ceva. Cântecul trebuie să aibă în el... dacă nu ceva chiar atât de banal cum e speranţa, măcar afirmarea unei pasiuni ce poate, dacă acest lucru este omeneşte posibil (iar cântecul trebuie să afirme hotărât că este), s-o însoţească pe mireasă până pe lumea cealaltă, să sălăşluiască acolo împreună cu ea. Trebuie să fie un cântec în care soţul, şi totodată interpretul, se declară a fi nu doar partenerul de viaţă al femeii, ci şi partenerul ei în moarte, cu toate că el, neajutorat, neîntrebat, va continua să trăiască.

Baftă la chestia asta!

Îşi mai toarnă puţină cafea, îşi mai pregăteşte o doză, ultima, cu adevărat ultima, pe tăblia mesei. Poate că nu e încă destul de... *treaz* ca să fie inspirat. Poate că într-o zi, de ce nu chiar azi, o să iasă din starea asta de somnolenţă care durează de o viaţă.

Oare „troian” ar suna mai bine decât „omăt”? *Din inimă-mi troianul să-l topesc*?

Nu. Nu sună mai bine.

Şi repetiţia aia de la sfârşit – are forţă sau e cam banală?

Să încerce să facă o jumătate de rimă cu „topesc”? Şi folosirea cuvântului „inimă” nu sună cumva prea sentimental?

Trebuie să găsească o asociere mai puţin imediată. Are nevoie de ceva care să sugereze un bărbat ce îşi doreşte ca ghimpele de gheaţă să-i rămână în inimă, un bărbat căruia a ajuns să-i placă să aibă inima străpunsă.

Prin săli de gheaţă să te caut,
Pe-un tron de nea să te găsesc.

Poate că nu e chiar aşa de rău cum sună la această oră matinală. E şi asta o posibilitate.

Şi totuşi. Dacă Tyler ar fi cu adevărat înzestrat, dacă

ar fi menirea lui să facă asta, n-ar fi mai încrezător în forţele sale? Nu s-ar simţi oarecum... *călăuzit*?

Nu contează că are patruzeci şi trei de ani şi că încă mai cântă prin baruri.

N-o să se trezească la realitate. Ăsta e cântecul de sirenă al celor care îmbătrânesc. Nu poate să nege, nu vrea să nege, că în sufletul lui stăruie o nemulţumire (iar *cuvântul* ăsta!). O simte, ca pe un curent subtil ce-i curge prin vine, ca pe un impuls numai al lui. Nimeni nu i-a sugerat vreodată: ce-ar fi să te foloseşti de diploma în ştiinţe politice pe care o ai ca să compui cântece, ce-ar fi să toci moştenirea modestă lăsată de mama ta locuind în camere din ce în ce mai mici, zdrăngănind la chitară. Secretul lui cunoscut de toată lumea, secretul păstrat în adâncul sufletului, e acela că ştie că există în el o lumină sau măcar o limpezime pătrunzătoare care încă nu a ieşit la iveală. Nu produce decât chestii incerte şi îl deranjează faptul că oamenii (nu Beth, nu Barrett, ci toţi ceilalţi) văd în el doar un ins vrednic de milă, un cântăreţ de bar trecut de vârsta tinereţii (nu, mai degrabă un barman trecut de vârsta tinereţii căruia proprietarul îi dă voie să cânte vinerea şi sâmbăta seara), când el ştie (chiar ştie) că e încă în formare, nu e vreun talent excepţional, firește, dar muzica şi poezia se mişcă lin în fiinţa lui, cântece formidabile îi plutesc deasupra capului

şi uneori are momente, momente adevărate, când e atât de convins că poate pune mâna pe ele, că poate să le culeagă cu adevărat din văzduh, încât se chinuieşte, Doamne, cum se mai chinuieşte, dar, când pune mâna pe ele, nu sunt niciodată exact ce şi-a dorit.

Dai greş. Încerci din nou. Dai greş din nou, de data asta mai bine. Corect?

Cântă încet primele două versuri, doar pentru sine. Speră că vor duce spre... ceva. Ceva magic, care să meargă la ţintă măcar cu aproximaţie, şi... *bun*.

Prin săli de gheaţă să te caut
Pe-un tron de nea să te găsesc.

Cântă încet în bucătăria cu miros slab de gaze şi cu pereţi de un albastru spălăcit (probabil că au fost cândva albastru intens), cu pozele lui Burroughs şi Bowie şi Dylan şi (a lui Beth) Faulkner şi Flannery O’Connor lipite pe pereţi. Dacă reuşeşte să compună un cântec frumos pentru Beth, dacă reuşeşte să i-l cânte la nunta lor conştient fiind că e un testament potrivit – un dar adevărat, nu doar o ţintă pe jumătate atinsă, încă o încercare destul de bună, ci un cântec care se aşterne pe pământ, care se înalţă spre cer, care e duios şi totodată dur, faţetat, scânteietor ca o piatră preţioasă...

În cazul ăsta, mai încearcă o dată.

Începe să cânte din nou, pe când Beth visează în camera alăturată. Cântă încetişor pentru iubita lui, pentru viitoarea lui mireasă, pentru fata ce moare, pentru fata căreia îi e dedicat acest cântec, căreia îi sunt, probabil, dedicate toate cântecele. Cântă în bucătăria ce se umple treptat de lumină.

Barrett s-a îmbrăcat deja. Pantalonii de lână strâmţi (prea strâmţi? la dracu' – dacă te prezinţi oamenilor ca un tip bine, ei sunt dispuşi să te creadă), tricoul cu Clash (purtat până a ajuns de un gri perlat aproape transparent), puloverul zdrenţuit în chip ostentativ care-i cade, moale şi inform, până aproape de genunchi.

Iată-l, îmbăiat, pieptănat şi dat cu gel, îmbrăcat pentru ziua care începe. Iată-i imaginea în oglinda din dormitor, iată camera în care locuieşte: simplitate japoneză, doar o saltea şi o măsuţă joasă, pereţi albi, podea vopsită în alb, sanctuarul privat al lui Barrett, separat de talmeş-balmeşul de muzeu care e restul apartamentului lui Tyler şi Beth.

Îşi scoate telefonul mobil. Telefonul lui Liz e închis, fireşte, dar vrea s-o anunţe că se duce el să deschidă magazinul în dimineaţa asta.

„Bună, sunt Liz, lasă un mesaj."

Vocea ei puternică, sacadată, încă îl surprinde când o

aude fără a fi însoţită de trăsăturile ei mobile, lipsite de armonie (face parte din categoria femeilor care îşi declară hotărât, cu succes, frumuseţea – Barrett a învăţat ceva de la ea; care insistă pe ideea că un nas coroiat, proeminent şi o gură mare, cu buze subţiri sunt, trebuie să fie, pe lista trăsăturilor atrăgătoare), şi de părul ei cărunt, ciufulit.

Barrett lasă mesajul în căsuţa vocală.

„Salut. Mă duc la magazin devreme, doar ca să-mi fac de lucru, aşa că, dacă tu şi Andrew vreţi să mai leneviţi, e-n regulă. Deschid eu. Oricum nu cred că o să vină vreun client pe vremea asta. Pa!”

Andrew. Făptura cu adevărat desăvârşită din galeria interioară de portrete a lui Barrett; graţios şi misterios ca o figură de pe o friză din Partenon; singura fiinţă care l-a făcut pe Barrett să intuiască ce înseamnă să venerezi o zeitate. Datorită lui Andrew, Barrett a cunoscut senzaţia cea mai apropiată de o prezenţă divină în această lume.

O aură divină modestă îi înconjoară capul precum o muscă sâcâitoare. Oare ultimul partener îl părăsise pe Barrett atât de brusc fiindcă simţise că Barrett dezvoltase o adevărată fixaţie pentru Andrew, deşi el n-o dăduse în vileag niciodată, absolut niciodată? Oare tânărul care îl abandonase se văzuse ca pe un soi de imitaţie; ca pe versiunea cea mai la îndemână a

frumuseţii detaşate, deloc impresionante, a lui Andrew; Andrew, care poate trece, acum şi probabil pentru totdeauna, drept cea mai convingătoare dovadă vie a geniului divinităţii, combinat cu înclinaţia sa misterioasă de a modela uneori lutul cu o atenţie la simetrie şi detaliu pe care Ea (El?) nu o acordă majorităţii muritorilor?

Nu. Probabil că nu. Sincer vorbind, tipul nu era un cugetător deosebit de subtil sau de intuitiv, iar admiraţia lui Barrett faţă de Andrew nu ascunde absolut deloc premisele unei astfel de perspective. Barrett îl adoră pe Andrew aşa cum cineva l-ar adora pe Apollo al lui Fidias. Nu te poţi aştepta ca o statuie de marmură să se dea jos de pe soclul de muzeu şi să te ia în braţe. Nimeni nu-şi părăseşte iubitul pentru că acesta e îndrăgostit de artă. Corect?

Cine nu-şi doreşte – nu are nevoie de – o lună pe care să o admire, de un oraş fabulos de cristal şi aur pe celălalt ţărm al oceanului? Cine ar susţine că iubitul său trupesc – iubitul din patul lui, bărbatul care uită să-şi arunce la gunoi şerveţelele folosite, care a băut ultimul strop de cafea din casă înainte să plece la lucru devreme – chiar este luna aceea sau oraşul acela?

Dacă ultimul partener al lui Barrett a plecat într-adevăr din cauză că Barrett e fascinat în taină de un

băiat de care nu va avea parte niciodată… Asta ar fi, într-un fel oarecum pervers, bine de ştiut. Barrett preferă o variantă în care iubitul dispărut apare mai degrabă ca un individ paranoic, iraţional şi chiar puţin nebun.

Înainte de-a ieşi din apartament, Barrett se opreşte din nou la uşa deschisă a dormitorului lui Tyler şi Beth. Beth doarme. Tyler trebuie să fie în bucătărie, savurându-şi cafea. Barrett se bucură, desigur – la fel ca toţi ceilalţi – că Tyler nu se mai droghează.

Barrett rămâne o clipă în uşă, privind-o pe Beth cum doarme. E fragilă şi palidă ca o prinţesă adormită care traversează deceniile cufundată în somn, în aşteptarea clipei când vraja se va rupe. Lucru ciudat, nu pare aşa de grav bolnavă când doarme; când conversaţia, preocupările şi obsesiile ei nu se luptă atât de evident să învingă neputinţa trupului.

Să fi primit oare Barrett un semn cu privire la Beth? Faptul că o uriaşă inteligenţă neomenească a hotărât să i se dezvăluie lui tocmai în acest moment are oare vreo legătură cu acela că Beth lunecă treptat într-un somn din ce în ce mai lung?

Sau viziunea sa fusese efectul presiunii unei excrescenţe asupra cortextului său cerebral? Cum o să se simtă dacă, peste vreun an, cineva dintr-o cameră de gardă o să-i spună că ar fi putut scăpa de tumoare dacă

ar fi luat măsuri mai demult?

N-are de gând să se ducă la doctor. Dacă ar avea o doctoriţă de familie (şi-o imaginează ca pe o femeie de vreo şaizeci de ani, cu înfăţişare de suedeză, severă, dar nu preocupată până la fanatism de sănătatea pacientului; înclinată să-l dojenească pe un ton blând-ironic pentru amalgamul lui modest de plăceri nu tocmai sănătoase), i-ar da un telefon. Având în vedere că nu are asigurare, nu e cuprins într-un sistem de sănătate alcătuit din clinici unde ar primi îngrijiri de la studenţii la medicină ce învaţă din mers, nu se simte în stare să dea piept cu un medic necunoscut care i-ar pune tot felul de întrebări despre evoluţia stării lui de sănătate mintală. Ar putea discuta despre lumina cerească cu cineva care îl cunoaşte deja şi ştie că e întru totul zdravăn la cap.

Ar prefera să înfrunte riscul de a muri mai degrabă decât pe acela de a fi pus într-o situaţie jenantă? Se pare că da.

Fără să facă zgomot (e încă în ciorapi, pantofii se lasă la uşa de la intrare, un obicei al casei destul de ciudat, având în vedere că apartamentul e departe de a fi într-o stare de curăţenie ireproşabilă), Barrett intră în cameră şi se opreşte lângă pat, ascultă murmurul egal al respiraţiei lui Beth.

Îi simte mirosul – mirosul săpunului de lavandă pe

care îl folosesc toţi, combinat cu un alt miros, pe care el nu-l poate defini decât ca *femeiesc*, o curăţenie matură pe care somnul o sporeşte şi o accentuează, toate astea amestecate acum cu mirosul puţin înţepător al medicamentelor ei, cea mai ciudată combinaţie de curăţenie farmaceutică şi aromă acrişoară de plantă înrudită cu muşeţelul adunată, după toate probabilităţile, de-a lungul secolelor din mlaştini şi smârcuri, toate combinate cu mirosul de cameră de om bolnav pe care nu-l poate caracteriza decât drept „electric”, acel ceva invizibil, indescriptibil, distrugător care circulă prin cablurile ascunse în pereţii odăilor unde cineva îşi aşteaptă sfârşitul.

Se apleacă, se uită mai atent la faţa lui Beth, care e destul de drăguţă, dar în acelaşi timp mai mult de-atât, foarte personală. Dacă să fii drăguţă presupune în bună măsură să ai ceva banal, oarecum comun, Beth nu seamănă cu nimeni altcineva, ci doar cu ea însăşi. Buzele ei, uşor întredeschise, care scot un şuierat slab, sunt umflate şi ofilite; nasul ei trădează parcă existenţa unui strămoş asiatic prin forma turtită, oarecum umilă, prin nările înguste; pleoapele ei albe-albăstrui, cu gene blonde; craniul rozaliu, rămas fără păr în urma chimioterapiei.

E drăguţă, dar nu e o frumuseţe ieşită din comun,

calităţile ei sunt minunate, dar modeste. Face prăjituri bune. Se îmbracă cu gust. E isteaţă, citeşte mult. E amabilă cu aproape toată lumea.

Ar fi posibil ca lumina aceea, care i-a apărut tocmai când Beth se stinge, să-i transmită că viaţa continuă dincolo de limitele trupului pieritor?

Sau o asemenea interpretare vine din înclinaţia mesianică a lui Barrett?

Oare din cauza asta l-o fi părăsit iubitul? Pentru că are o prea mare înclinaţie spre a vedea peste tot Semne încărcate de Semnificaţie?

Barrett se apleacă mai mult, îşi apropie faţa de a lui Beth până ce îi simte respiraţia pe obraz. Trăieşte. Acum trăieşte. Pleoapele ei, în spatele cărora se deapănă un vis, tremură.

Îşi închipuie că visele ei sunt palide şi exuberante, luminoase chiar şi în pragul morţii; fără spaime ascunse, fără ţipete de destrămare, fără capete ce par inofensive şi care, când se întorc, dau la iveală găuri negre în loc de ochi sau dinţi ca nişte lame ascuţite. Speră că aşa stau lucrurile.

Peste o clipă se îndreaptă brusc, ca şi cum l-ar fi strigat cineva. Aproape că îl loveşte în spate gândul că Beth părăseşte această lume atât de devreme, că doar câţiva oameni îi vor simţi lipsa şi că, în rest, plecarea ei

va trece neobservată. Nu e ceva nou pentru el. Dar acum îl izbeşte cu o forţă aparte. E oare mai mult sau mai puţin tragic să intri şi să ieşi de pe scena lumii atât de tăcut şi de rapid? Să nu fi contribuit, să nu fi schimbat decât atât de puţin.

Un gând nedorit: poate că cea mai mare dintre realizările lui Beth este aceea de a-l fi iubit pe Tyler şi de a fi fost iubită de el. Tyler, care vede în ea ceva nevăzut de toţi cei care o iubesc. Sunt mulţi cei care o iubesc. Dar Tyler o adoră, Tyler e fascinat de ea, Tyler o găseşte extraordinară.

La fel şi Barrett, numai că el face toate astea pentru că le face Tyler. Totuşi Beth va fi fost probabil iubită cu ardoare de un bărbat principal şi de unul de rezervă. Va fi fost, într-un anume sens, măritată cu doi bărbaţi deodată.

Oare cum va continua Tyler să trăiască după ce ea nu va mai fi? Barrett o adoră pe Beth şi (după câte ştie) şi ea îl adoră pe el, dar Tyler şi numai Tyler este cel care îi poartă de grijă zi de zi. Cum o să se împace Tyler nu doar cu pierderea ei, ci şi cu pierderea ţelului în care ea se transformase pentru el în ultimii doi ani? A avea grijă de sănătatea lui Beth devenise cariera lui. Faptul că mai şi cânta şi compunea muzică trecuse pe planul al doilea, făcea asta când nu era neapărată nevoie să fie prezent

lângă ea.

Un lucru pe care Barrett l-a înţeles pe deplin abia acum: Tyler e îngrijorat, Tyler e necăjit, dar în acelaşi timp, de când a aflat care e diagnosticul lui Beth, este mai mulţumit decât a fost vreodată în ultimii ani. Tyler n-ar recunoaşte lucrul ăsta niciodată, nici măcar faţă de el însuşi, dar grija pentru Beth – faptul că o mângâie, că o hrăneşte, că ţine evidenţa medicamentelor pe care trebuie să le ia, că se contrazice cu doctorii – a făcut din el un om de succes. A găsit ceva ce poate face, ce poate face bine, pe când muzica licăreşte înşelător în jurul lui, cu neputinţă de prins. Şi poate că există, nu-i aşa, ceva absolut îngrozitor, dar şi liniştitor, în certitudinea că totul se va sfârşi cu un eşec. Cei care ajung mari compozitori sunt foarte puţini. Nimeni nu-şi poate vârî mâna în trupul unei fiinţe iubite şi scoate afară cancerul. Pentru prima situaţie te consideri vinovat. Pentru cea de-a doua nu te poate învinui nimeni.

Barrett pune mâna încet pe fruntea lui Beth, deşi nu asta avusese de gând să facă. Are senzaţia că mâna lui face un gest pe care nu i-a cerut să îl facă. Beth îngână ceva, dar nu se trezeşte.

Barrett se străduieşte să-i transmită prin palma mâinii un soi de forţă vindecătoare. Apoi iese din camera bolnavei, reintră în normalitatea liniştitoare a holului şi

se îndreaptă spre bucătăria unde Tyler e treaz, cafeaua e făcută şi viaţa neîngrădită zburdă precum băiatul cu flautul fermecat; unde Tyler, cuceritorul şi ticălosul, cu sprâncenele încruntate, cu picioarele subţiri, dar vânjoase, ivindu-se din chiloţi, face tot ce-i stă în putinţă ca să se pregătească pentru apropiata lui căsătorie.

— Căsătoria e o treabă tare ciudată, îi spune Liz lui Andrew.

Stau pe terasa casei ei, iar în jurul lor zăpada se aşterne în valuri. Au ieşit pe terasă numai pentru neobişnuitul situaţiei, după o noapte care a învârtit fusul timpului (Doamne, Andrew, e ora patru dimineaţa; când dracu' s-a făcut cinci *şi jumătate*, Andrew?; trebuie să mai şi *dormim* un pic). Fuseseră prea drogaţi ca să facă dragoste, dar de-a lungul nopţii existaseră momente, chiar existaseră momente, când Liz avusese convingerea că reuşeşte să se explice pe deplin; că este capabilă să-şi ţină întreaga fiinţă în palma deschisă şi să spună: iată-mă, iată cufărul de aur pe care l-am deschis printr-o şmecherie, cu toate sertăraşele lui secrete şi cu fundul lui dublu; iată-mi onoarea şi generozitatea, iată-mi rănile şi spaimele, cele reale şi cele imaginare; iată ce văd şi ce gândesc şi ce simt; iată-mi agerimea şi speranţa şi felul de a mă exprima; iată... *mine*-le meu, entitatea tangibilă, dar embrionară, care freamătă şi murmură în trupul

meu, miezul care pur şi simplu *există*, acea parte care găseşte că este minunat şi uimitor şi straniu să fii o femeie numită Liz care locuieşte în Brooklyn şi are un magazin; acel ceva nenumit şi de nenumit; acel ceva pe care Dumnezeu îl va recunoaşte după ce trupul va fi pierit.

Şi, în definitiv, a avut cineva nevoie de sex?

Acum se linişteşte, se întoarce, se reconectează (cu un amestec de tristeţe şi recunoştinţă) la partea ceva mai trupească a fiinţei ei, cea care încă emană propria sa lumină şi căldură, dar care este încorsetată de legături mărunte – acea parte a fiinţei ei capabilă de meschinărie şi enervare, de scepticism şi de nelinişti inutile. Nu mai pluteşte în sfere înalte, nu mai aşterne mantia presărată cu stele a nopţii peste pădurile nocturne; încă este plină de o oarecare magie, dar e în acelaşi timp şi femeia care stă pe o terasă cu iubitul ei mult mai tânăr, sub zăpada purtată de vânt, e un cetăţean al lumii banale, o persoană care ar putea spune: *Căsătoria e o treabă tare ciudată*.

— Nu ştiu, zice Andrew. Aşa crezi?

El e nefiresc de frumos în zorii zilei, sub asaltul ninsorii, are pe chip o paloare luminoasă ca de sfânt dintr-un tablou de Giotto, cu fulgi de zăpadă agăţaţi în părul roşcat tuns scurt. Liz simte un fior de nelinişte şi

uimire – pe băiatul ăsta chiar îl interesează persoana ei. Fiecare îşi va vedea de drumul lui, ştie asta, nu se poate altfel, având în vedere că el are douăzeci şi opt de ani (închipuie-ţi cum e să ai douăzeci şi opt de ani!). Liz Compton, femeia de cincizeci şi doi de ani, va rămâne o prezenţă în viaţa lui încă în formare atâta timp cât lucrurile vor merge. Asta nu o afectează, nu o afectează cu adevărat, şi, în plus, el e acum aici, are ochii sticloşi din cauza nopţii nedormite, e înfăşurat într-unul dintre pledurile ei, pare a fi din porţelan în lumina dimineţii, al ei până când nu va mai fi.

— Păi, ştiu şi eu, îmi *dau* seama, dar cred că nu s-ar căsători dacă ea n-ar fi la un pas de... dacă ar fi sănătoasă. Mă gândesc, de fapt mă întreb, dacă nu e cam penibil pentru ea. E ca şi cum ai duce un copil bolnav la Disney World.

Prea eşti cinică, Liz. Prea eşti aspră. Rămâi în lumea nopţii trecute, vorbeşte-i băiatului ăstuia în limba blândeţii pe care o vorbeşte el.

— Mda, înţeleg ce vrei să spui. Dar, ştii, dacă aş fi într-adevăr bolnav, pe mine nu m-ar deranja. Dacă, să zic aşa, cineva ar vrea să-şi declare iubirea în felul acesta.

— Poate mă întreb în ce măsură face Tyler asta pentru Beth şi în ce măsură pentru el însuşi.

Andrew o priveşte fără să înţeleagă. Ochii lui sunt strălucitori, dar lipsiţi de adâncime, din cauza drogului.

Oare ea vorbeşte prea mult? E posibil ca la sfârşitul conversaţiei lor nocturne, o adevărată orgie de vorbe, el să o găsească plictisitoare? Oare darul oferit nu a fost, în realitate, decât o femeie în vârstă care vorbeşte şi nu se mai opreşte?

Constrângerile trupului se fac simţite din nou. Au revenit îndoielile şi micile automutilări, neplăcute, dar ciudat de liniştitoare, şi atât de bine cunoscute.

— Poate, spune el. De fapt, nu-i cunosc prea bine.

Se închide în sine. Liz l-a epuizat. Totuşi nu e încă dispusă să renunţe la marginile zdrenţuite ale unei nopţi fabuloase, la convingerea că totul poate fi înţeles.

— Hai să intrăm în casă, zice ea.

Simte că pierde ceva de preţ aici, în zori, în bătaia zăpezii. Parcă vântul îi spulberă expansivitatea, lăsând în urmă doar fărâme dure de scepticism, micul ei rozariu de nemulţumiri.

— Nu, mai stai un pic, zice Andrew. Cred că...

Ea se opreşte. El caută ceva în minte. Acum stă în picioare, învelit în pled, acoperit de fulgi sclipitori, încercând să definească ce crede.

— Cred că oamenii îşi fac prea multe griji, spune el. Cred că ar trebui să mergem înainte şi să facem greşeli.

Ar trebui, de pildă, să ne căsătorim. Să facem copii. Chiar dacă motivele noastre poate nu sunt chiar atât de nobile şi de pure. Cred că poţi să fii nobil şi pur toată viaţa şi să sfârşeşti, cum să spun, destul de singur.

— Poate, răspunde ea. Se prea poate să fie adevărat.

— Dintr-o porcărie ies numai încurcături. Altfel nu se poate.

— Într-o oarecare măsură, răspunde ea. Ei, ţi-e frig?

— Hm, puţin.

— Atunci hai să coborâm, spune ea.

Îl sărută pe buzele reci.

În bucătărie, Barrett îşi toarnă o jumătate de ceaşcă de cafea, porţia pentru această dimineaţă. Tyler, pierdut în lumea lui Tyler, fredonează un cântec şi bate încetişor ritmul cu degetul în masă.

Rareori se întâmplă ca Barrett să nu ştie ce să-i spună lui Tyler. Barrett îşi ţine ceaşca în mâini, de parcă ăsta ar fi singurul lui scop. Tyler are nevoie de câteva clipe ca să se întoarcă din lumea lui paralelă. Dimineaţa, în bucătărie, întotdeauna Barrett e cel care vorbeşte primul.

Tyler spune:

— Chiar vrei să te duci la magazin cu trei ore înainte de-a se deschide?

Tyler e în stare să vorbească normal, destul de

normal, dar nu s-a întors încă pe deplin de pe tărâmul lui. Deşi nu mai fredonează, cântecul îi răsună încă în minte. Barrett bănuieşte că Tyler are uneori impresia – mai ales dimineaţa, când freamătă de speranţe legate de muzica lui – că a întreţine o conversaţie banală e cam acelaşi lucru cu a striga cât poţi de tare ca să te faci auzit pe un şantier de construcţii.

Barrett nu răspunde. Ar vrea să răspundă. Se aşteaptă să răspundă. Totuşi, în clipa de faţă, se luptă să-şi amintească ce spune el în timpul acestor discuţii din bucătărie – în timpul acestor urări frăţeşti, zilnice, pentru ziua care stă să înceapă (drum bun, pelerinule!) şi cum anume spune acele lucruri.

Acum are un secret. Îi ascunde ceva lui Tyler.

O surpriză: asta îl derutează.

Altă surpriză: se pare că faptul de a fi Barrett presupune un pic de prefăcătorie, ca şi cum ar intra în pielea altcuiva.

— Hei! strigă Tyler.

Ce nostim! Pentru prima oară, din câte îşi aminteşte Barrett, s-au inversat rolurile. Încă din copilărie, Barrett a fost cel care a trebuit să-l smulgă pe Tyler din contemplările lui însoţite de bătăi uşoare cu degetul în masă.

Barrett îşi revine.

— Da, vreau, spune el. O să-mi facă bine să stau un timp singur acolo. E o atmosferă prielnică pentru citit.

Ce spune acum sună în stilul lui obişnuit, nu? Aşa speră. Cel puţin Tyler nu pare să-l privească ciudat.

— Poţi să citeşti şi aici. Poţi să fii singur şi aici.

— Acum *tu* vorbeşti ca mama.

— Amândoi semănăm cu mama, spune Tyler.

— Crezi că asta înseamnă că nu putem fi loviţi de trăsnet?

— Fă-mă să înţeleg.

— Uite cum stă treaba: o femeie e lovită de trăsnet pe un teren de golf şi pe urmă, după nişte ani, şi unul dintre fiii ei e lovit de trăsnet. Cât de plauzibilă e chestia asta?

— Şansele sunt absolut aceleaşi.

— Mă întreb uneori cum reuşeşti să trăieşti când eşti aproape complet lipsit de romantism, spune Barrett.

— Superstiţia şi romantismul sunt două lucruri diferite.

— Dar nu te întrebi niciodată unde e mama?

Tyler se uită la fratele lui de parcă acesta ar fi făcut un comentariu grosolan şi de prost gust.

— Bineînţeles că mă întreb.

— Crezi că pur şi simplu… a dispărut?

— Nu-mi place să cred aşa ceva.

O picătură de apă acumulată încet pe buza

robinetului cade, *pic*, într-o cratiţă lăsată la muiat. Tubul de neon circular din tavan – acoperit de Beth cu o eşarfă roşie de mătase, astfel încât lumina filtrată prin ea capătă o nuanţă rozalie – începe să bâzâie.

— Te întrebi vreodată dacă au dreptate catolicii? spune Barrett.

— N-au dreptate. Altă întrebare?

— Cineva trebuie să aibă dreptate. De ce nu catolicii?

— Din ce spui, aş zice că ai luat-o razna un pic.

Marginea din aluminiu a mesei de bucătărie e ciobită în colţ, iar la baza ciobiturii în formă de „V” stă indiferentă o firimitură de pâine.

— Trebuie să fim deschişi la toate posibilităţile, nu crezi?

— Eu n-aş opta pentru *asta*.

— Doar... mă gândeam la asta.

— Ai fost un catolic mai bun decât mine, spune Tyler.

— Am fost doar mai cooperant, asta-i tot. Şi încă ceva, de mine n-a abuzat sexual niciun preot.

— De ce trebuie neapărat să dezgropi treaba asta?

Mirosul de cafea pluteşte în aer, un amestec de cafea proaspătă şi cafea arsă, readusă la viaţă, de pe plita de metal care ţine ibricul cald. Se mai simte foarte slab şi mirosul somonului făcut aseară. Mai e şi mirosul esenţial al bucătăriei, care s-a schimbat de când s-a agravat

boala lui Beth, dar nu complet. Când Beth era sănătoasă, acesta era mirosul de plăcintă (mirosul de plăcintă ajungea oarecum să domine toate celelalte mirosuri de mâncare) şi de zahăr ars. Asemenea fantome nu dispar. De sub ele, perceptibil ca o pictură acoperită ulterior de alta, dar încă vizibilă, răzbate mirosul de friptură de porc (ăsta chiar că e un miros-fantomă, ei nu fac niciodată friptură de porc) şi o undă de miros de transpiraţie bărbătească.

— Acum, că totul a apărut în presă, zice Barrett, mă întreb cum de nu s-a luat nimeni de mine niciodată, vreau să spun că asta mă face să mă simt din nou puştiul gras care am fost cândva. Ceea ce e o porcărie, ştiu.

— Dacă ştii.

— Unele lucruri pot fi în acelaşi timp un adevăr şi un rahat.

— Numai că asta, după cum înţelegem amândoi, e de tot râsul.

— Probabil. Dar, în definitiv, cu ce te alegi dacă nu-şi bate nimeni joc de tine, niciodată? Câştigi ceva dacă spui „nu” la toate, fără limite?

— Cred că nu sunt în stare să merg mai departe cu discuţia asta. La o oră atât de matinală.

— Corect. Am plecat la lucru.

— Ciao!

— Pe diseară!

— Pe diseară!

— Chiar îţi plac încurcăturile? îl întreabă Liz pe Andrew.

Îi pregăteşte micul dejun, ca o nevastă de fermier. E ceva destul de sexy. Nu e lipsit de o notă sexy. Ar putea fi o femeie de nădejde, cu trăsături ferme, care face ochiuri în tigaia de metal şi locuieşte într-o casă în mijlocul unei întinderi verzi ce răsună de ciripitul păsărelelor; o femeie prea puternică, prea sigură de poziţia ei ca s-o îngrijoreze furtunile; mai isteaţă, mai vicleană decât bărbatul ei, lipsită probabil de farmecul lui guraliv, frivol, dar înzestrată cu o siguranţă profundă, a cărei adâncime el aproape că nu şi-o poate imagina.

Andrew, doar în chiloţi şi ciorapi de lână, stă pe un scaun în bucătărie şi fumează. Dacă şi-ar da seama cât e de sexy, s-ar alege praful de toate. Sau poate că-şi dă seama? Să fie oare mai isteţ decât pare a fi?

— Cum? întreabă el.

— Ai spus ceva sus, pe terasă. Că uneori încurcăturile fac parte din viaţă.

— Da, ştii, nu-mi plac confruntările, dar nici nu mă dau în lături când apar.

— Mm, cred că de fapt am vrut să spun: îţi face

plăcere să tragi o mică ceartă din când în când, te stimulează?

Ai grijă, Andrew. De fapt, te întreb dacă găseşti că sunt prea mămoasă, prea necondiţionat iubitoare, ceea ce te-ar putea face să-ţi pierzi interesul. Ţi-ai dori o femeie mai dură, mai dispusă să te pedepsească, o femeie care nu dă doi bani pe sentimentele tale pentru că e conştientă de valoarea ei, o femeie care nu-şi cere scuze niciodată?

— Am avut parte de multe încăierări când eram copil, spune el. Ştii cum e, când te tot muţi întruna din loc în loc...

Deja au ajuns în punctul ăla.

Ea îi pune în faţă micul dejun cu un gest hotărât. El scoate un fuior de fum pe nări şi îi cuprinde mijlocul cu un braţ puternic.

— Mereu trebuie să dovedeşti de ce eşti în stare, spune.

Au ajuns în punctul ăla. Orice discuţie cu Andrew alunecă în cele din urmă spre evocarea unor amintiri, deşi de obicei nu se întâmplă atât de repede. E cel mai nostalgic bărbat de douăzeci şi opt de ani care a existat vreodată. Trecutul e cartea lui sfântă, izvorul lui de înţelepciune şi, când se iveşte o problemă, dacă e o problemă ceva mai dificilă, consultă Cartea despre anul

când ne-am mutat la Phoenix sau Cartea despre anul pe care l-am petrecut în spital sau Cartea despre ziua când am început să mă droghez.

Liz îi ia ţigara dintre degete şi trage un fum, doar pentru că gestul e în acelaşi timp sexy şi mămos. Apoi aruncă mucul în chiuvetă cu dexteritate.

— Mănâncă, copile, spune ea.

— Tu nu mănânci?

— Sunt încă prea drogată.

Nu e întru totul adevărat. Dar acum, în clipa asta, după ce au coborât de pe terasă, preferă să fie doar o halucinaţie pe care o trăiesc împreună. Dacă ar arăta că îi e foame, totul s-ar risipi.

El mestecă, încântat de mâncare ca un căţel. Zăpada bate în geamuri.

Înainte ca el să se-apuce să depene Povestea despre încăierările din copilăria mea, Liz zice:

— Când eram mică, îi băteam pe toţi.

— Glumeşti.

— Nu. Eram spaima celor de clasa a III-a.

— Nu te văd deloc în postura asta.

Ba să mă vezi, iubitule.

Ea îi mângâie părul roşcat, tuns scurt, îi atinge şirul de cercei de argint din ureche, ceea ce îi trezeşte milă şi o undă de duioşie. Ştie încotro se îndreaptă el. Se simte

vinovată, un pic vinovată, pentru că ştie asta. Dar ce poate să facă? Să-l pună în gardă? Să-i spună că frumuseţea lui sfidătoare se va ofili, că aerul de sfânt-răufăcător mai merge la douăzeci şi opt de ani, dar...

— Nimeni n-ar trebui să se găsească în situaţia de a fi cel mai sărac om din cartier, spune ea. Ce caraghios! Părinţii mei erau foarte mândri de căsuţa noastră de la periferie.

— Corect...

— Lucru care însemna că îşi puteau trimite copiii la o şcoală bună pentru că reuşiseră să cumpere o casă care se afla cu numai zece metri mai aproape de zona centrală.

— Şi asta e rău?

— Nu. Vreau să spun că dintr-odată n-am mai avut profesori beţi şi isterici. Dar m-am trezit brusc în mijlocul unor copii care mă urau pentru că eram prost îmbrăcată, slăbănoagă şi pipernicită. Dintr-odată am apărut încălţată cu nişte pantofi pe care Dora Mason chiar i-a recunoscut...

— Cum?

— M-am dus la şcoală cu nişte pantofi pe care o fată din clasă tocmai îi dăduse la biserică pentru săraci. Lucru care m-a mirat. Mi-au plăcut tare mult pantofii aia, erau roşii, cu catarame mici, parcă-i văd şi acum... Probabil

mi-am închipuit că mama, printr-o minune, a avut grijă să nu-mi cumpere exact pantofii pe care îi dăduse de pomană cea mai rea fată din clasa a III-a.

— Ce ghinion! exclamă Andrew.

— Mare ghinion. Şi Dora, fireşte, le-a spus tuturor celor din clasă cum e cu pantofii mei. Aşa că am bătut-o.

— Nu mai spune!

— M-am gândit că, dacă nu-i puteam face pe ceilalţi să mă placă, atunci măcar să le fie frică de mine. Lucru care a dat rezultate destul de bune.

Andrew zâmbeşte spre ea, arătându-şi resturile de mâncare rămase între dinţi. Cum se face că nu e grotesc? Explicaţia stă în inocenţa lui, în ignoranţa lui, pe când destinul se modelează în jur, pe când viitorul se apropie atât de subtil, încât e la fel de neinteresant ca şi corespondenţa zilnică.

— Pe mine să nu mă baţi, bine? spune el.

— N-o să te bat.

Şi, încrezător ca un copil, începe din nou să mănânce cu mare poftă.

Ea se apleacă şi îi depune un sărut cast şi duios pe creştet. Prinde mirosul pielii capului său, cu... exuberanţa lui proaspătă, cu vitalitatea lui nealterată de parfum. Se simte o uşoară urmă de produs cosmetic, vreun gel cu care se dă (Duane Reade, o pomadă deloc celebră pe

care probabil o ia de pe un raft pentru că e cea mai ieftină), dar se mai simte şi alt miros, mai subtil, mirosul pe care Liz nu-l poate defini decât ca *maturizare*, la fel de natural şi de simplu ca iarba însăşi şi, în egală măsură, la fel de banal ca şi ea, la fel de discret, extrem de discret. Mirosul părului lui Andrew, la fel ca al ierbii, nu seamănă decât cu el însuşi.

Până la urmă, Andrew o să cunoască o femeie mai tânără. E în firea bărbaţilor. Asta o să-l facă să sufere, în el nu există nici cea mai mică urmă de cruzime, aşa că Liz va trebui să îl aline şi să-l ajute să treacă peste faptul că a trădat-o, va trebui să îl încurajeze, să îl asigure că fericirea lui e mai importantă pentru ea decât orice altceva, ceea ce va fi, desigur, o minciună.

Iar el o să renunţe, nu peste mult timp, la ambiţia lui neîntemeiată de a deveni actor. O să revină cu picioarele pe pământ – îi lipseşte curajul nebunesc, optimismul celui care se minte singur. O să înceapă să-şi croiască o viaţă nouă.

Lucru pe care o să-l facă fără Liz.

Cu timpul o să-şi ia o slujbă ca lumea (*Andrew, deja e mai târziu decât îţi dai seama*). O s-o cunoască pe fata în legătură cu care Liz nu va mai fi nevoită să-l ajute să se simtă mai puţin vinovat, o s-o cunoască pe fata care va veni după aceea (sau pe cea de după *ea*). O să facă un

copil, ceea ce va însemna, pe lângă miracolul făpturii ivite din nimic, care clipeşte şi gângureşte, că nu va mai avea şansa să se reinventeze. Lipsa banilor n-o să-i permită. Ia seama, bărbate-copil, asta e reinventarea ta, această femeie şi acest copil, iubeşte-i cu tot devotamentul de care eşti în stare, fiindcă altceva nu va mai apărea în viaţa ta pentru o bună bucată de vreme.

Pe când Liz, dacă va avea ceva de spus în privinţa asta (iar ea are ceva de spus în aproape toate privinţele), va ajunge o femeie în vârstă sigură pe ea, care-i intimidează pe cei din jur, cu ochelari de soare, păr cărunt strâns la spate, capabilă încă să facă bani, toţi banii de care are nevoie, care încă se mai vede cu băieţi tineri ca Andrew, încă mai suferă (nu încape nicio îndoială) din dragoste pentru ei şi de aceea e tot timpul derutată de convingerea lor efemeră că sunt învingătorii lumii, aşa cum ţăranul descoperă, cu uimire, că o să-i crape inima înainte de-a împlini şaptezeci de ani şi că nevastă-sa o să mai trăiască vreo treizeci şi ceva de ani după aceea, senină şi măreaţă precum trenurile de marfă care-şi lansează gemetele ca de oboi peste câmpiile întunecate de când e lumea şi pământul.

După ce Barrett pleacă, Tyler cântă încetişor în bucătărie. Beth o să se scoale când o să-i vină bine (oare somnul ăsta e un semn că se vindecă, oare organismul ei

îşi reface resursele epuizate sau corpul ei se pregăteşte doar de... moarte?).

Şi ciobul ăsta de speranţă...
Şi ochiul ăsta de omăt...

Mama lui de cântec!

De ce, se întreabă Tyler, pare atât de pervers şi de inutil de greu, atât de încăpăţânat? Doar are talent. Nu aspiră (cinstit vorbind, chiar nu râvneşte – mă rog, poate câteodată, puţin, când e într-o stare mai ciudată) la condiţia de geniu. Nu trebuie să fie Mozart sau Jimi Hendrix. Nu e el ăla care să încerce să inventeze contraforţii sau să priceapă cum e cu continuumul spaţiu-timp.

E doar un cântec. Tyler nu aşteaptă de la el decât să umple aerul în mod plăcut pe durata a trei minute şi jumătate.

Sau, mă rog, să zicem. Tyler nu aşteaptă de la el decât să fie mai bun – *un pic mai bun*, doar un pic, te rog – decât ce este el, practic, în stare să producă. E mărul pe care-l poate culege, dar nu chiar. Poate dacă ar reuşi să se caţăre încă puţin mai sus în copac, poate dacă ar reuşi să întindă mâna încă puţin...

Tyler e convins că din panteon lipseşte un mit.

Mitul omului care face ceva. Să zicem că e tâmplar, un tâmplar bun, destul de bun. Ceea ce face el e solid şi trainic, lemnul e bine lucrat, marginile sunt rotunjite, îmbinările corecte şi rezistente. Scaunele lui îmbrăţişează forma corpului, mesele lui nu au joc.

Însă cu timpul (timpul e întotdeauna piatra de încercare, nu?) tâmplarul constată că îşi doreşte să facă ceva care să fie mai mult decât o masă perfect dreaptă sau un scaun confortabil şi primitor. Vrea să facă ceva... absolut minunat, un obiect miraculos; o masă sau un scaun care să conteze (nici el nu ştie prea bine ce înseamnă asta); o masă care să nu dea impresia că este atât de nobilă, încât parcă îşi cere veşnic scuze pentru că nu serveşte altui scop în viaţă decât să poarte pe ea nişte obiecte, un scaun care nu-i critică pe cei ce se aşază pe el, dar în acelaşi timp, o masă şi un scaun care revoluţionează, care se ridică deasupra celorlalte pentru că ele... ce? (*Ce?*)

Pentru că...

...îşi schimbă mereu înfăţişarea şi se arată în altă formă fiecăruia dintre cei care le folosesc (Uite, asta-i masa de la ferma bunicii! Doamne, ăsta-i scaunul pe care-l făcea fiul meu pentru ziua nevesti-mii când a avut accidentul, uită-te la el, e terminat, cum *se poate* aşa ceva?).

Pentru că...

...scaunul este reîncarnarea tatălui pe care l-ai pierdut – un om puternic, calm, supus –, iar masa graţioasă, înţelegătoare, realistă – este mama îndelung aşteptată care n-a venit nicicând.

Fireşte, tâmplarul nu poate face asemenea mobilă, dar şi-o poate imagina şi, pe măsură ce trece timpul, viaţa lui e tot mai împovărată de nemulţumirea de a trăi între ceea ce poate crea şi ceea ce îşi poate doar imagina.

Povestea se termină... cine ştie cum?

S-ar putea termina când bătrânul negustor ambulant zdrenţăros, care vinde tot felul de vechituri ciudate de care nu are nimeni nevoie, dar cu care tâmplarul s-a purtat frumos, îl înzestrează cu această putere. Dar aşa povestea s-ar termina prost, nu? Dorinţa lui se împlineşte, însă greşit. Oamenii care stau pe scaune, care-şi sprijină coatele pe mese se îngrozesc de amintirile plăsmuite sau se umplu de furie în faţa manifestărilor părinţilor acum idealizaţi, pentru că le amintesc prea tare de părinţii de care au avut parte în realitate.

Sau, după ce dorinţa se împlineşte, tâmplarul se pomeneşte că îşi imaginează piese de mobilier încărcate de o putere magică şi mai mare. Oare n-ar putea să

vindece boli, n-ar putea să trezească în suflete o iubire profundă şi durabilă? Îşi petrece restul zilelor căutându-l pe bătrânul negustor ambulant, nădăjduind că o nouă vrajă va face acele mese şi scaune nu doar confortabile, ci şi înzestrate cu puterea de a schimba, de a transfigura...

Se pare că există o lege în fizica miturilor în virtutea căreia dorinţele împlinite duc la finaluri tragice.

Sau s-ar putea termina cu tâmplarul care nu are parte de ajutorul unei puteri magice. În această variantă nu apare niciun negustor ambulant şi dorinţa tâmplarului nu se îndeplineşte. Devenind tot mai conştient de limitele posibilului, dar tot mai lipsit de satisfacţia pe care i-o dădea munca sa de până atunci, tâmplarul nu-şi mai găseşte bucuria în măsurarea şi şlefuirea lemnului, căci masa şi scaunul lipsite de puteri supranaturale nu-l mai mulţumesc, nu-l mai pot mulţumi; pentru că şi-a imaginat cu prea multă veridicitate ceea ce *îşi poate* imagina, dar nu poate crea. S-ar termina cu tâmplarul împovărat de amărăciune, blestemând o sticlă de vin goală.

Sau (i-auzi!) s-ar putea termina cu tâmplarul preschimbat în copac (de negustorul ambulant sau de o vrăjitoare sau un zeu) care aşteaptă ca un alt tâmplar, mai tânăr, să-l taie, întrebându-se dacă el, ceva esenţial

din el, se va regăsi în mesele şi scaunele ce urmează a fi făcute.

După toate aparenţele, Tyler nu prea reuşeşte să găsească un final care să-l mulţumească.

Aşadar, înapoi la cântec. Mai fă o încercare, de la început.

Prin săli de gheaţă să te caut
Pe-un jilţ de nea să te găsesc

Nu sună rău. Nu? Sau e cam lacrimogen, are un fel de melancolie travestită în sentiment adevărat? De unde să ştii aşa ceva?

Renunţă, cu un sentiment de vinovăţie, şi deschide radioul. E timpul să mai audă şi altă voce în cameră.

Iată vocea pătrunzătoare, de profesionist, a prezentatorului de ştiri, vocea de bariton care a ajuns să fie asimilată cu adevărul revelat.

„...devine tot mai importantă, o să fie un rezultat foarte strâns, totul depinde de ce se va întâmpla în Ohio şi Pennsylvania...”

Tyler stinge radioul. E imposibil. Bush nu e doar cel care a ucis o mulţime de oameni, ci şi cel care a ucis economia. Un individ fabricat, fiul limitat al privilegiilor protestante, remodelat sub formă de fermier texan. E o

făcătură, nimic altceva decât lăcomie şi oglinjoare, căruţa cu coviltir a Doctorului Ştie-Tot care vine în oraş aducând leacuri pentru toate suferinţele absurde. Cum poate cineva, chiar şi numai un singur om, să facă efortul de a se duce la vot (ninge în Ohio şi în Pennsylvania?) spunându-şi în gând: „Hai să mai avem parte de chestia asta încă patru ani”?

Oare „jilţ de nea” sună a romantism adolescentin? Unde anume, în ce punct, pasiunea cade în naivitate?

Tyler cântăreşte în gând cuvântul „ciob” când Beth intră în bucătărie. Arată ca o somnambulă din epoca victoriană, aproape transparentă în cămaşa de noapte albă. Tyler se ridică şi se apropie de ea de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-o călătorie.

— Hei, bine ai venit! zice el, cuprinzându-i cu braţele umerii cu oase fragile şi lipindu-şi fruntea de a ei.

Ea murmură ceva, fericită. Un timp rămân îmbrăţişaţi. Gestul a devenit un ritual al lor. Poate că Beth se gândeşte la ce se gândeşte Tyler, sau că poate nu, dar parcă ştie că o perioadă de „fără cuvinte” într-o dimineaţă somnoroasă e importantă. Cât timp rămâne învăluită în îmbrăţişarea lui Tyler, imediat după ce se trezeşte, niciodată nu spune nimic; poate ştie, intuieşte, că vorbele i-ar transporta într-o altă zi, i-ar face să fie doar o pereche de îndrăgostiţi care stau de vorbă, lucru

ce oricum se va întâmpla în scurt timp, dar această îmbrăţişare de început de zi are altă menire; este interludiul de odihnă împărtăşită, liniştea deplină când încă mai pot îmbrăţişa şi se pot lăsa îmbrăţişaţi, când pot sta împreună fără să-şi vorbească, amândoi, vii deocamdată, în tăcerea neîntreruptă.

Barrett păşeşte pe strada acoperită de zăpada viscolită, trăgând după el jumătate de metru de fular verde în carouri (singura lui concesie în materie de culoare) care, scăpat de sub poalele paltonului său gri, flutură şi se răsuceşte în urma lui.

Ce curios! Acum o oră, când alerga prin furtună doar în şort şi în pantofi, frigul îl înviora precum un eter care-l transforma, făcându-l să se simtă ca un om care, după ce cade peste bord, constată cu uimire că poate respira sub apă. Dar având pe el paltonul, fularul şi cizmele, Barrett înaintează anevoie, la fel ca toţi ceilalţi, un amiral Peary în miniatură care se aventurează pe bulevardul Knickerbocker acoperit de polei, fără a avea nimic din înfăţişarea mesagerului naval, fără riscul de a-i creşte aripi la picioare, e doar un tip obişnuit care înfruntă vântul, făcând pas după pas în cizmele grele.

Magazinul o să fie plăcut, neluminat, fără cumpărători, cu marfa aşezată în ordine, îmbietoare. O să fie un sanctuar netulburat până în clipa în care uşa se

va deschide pentru un client venit să caute blugi japonezi sau fulare făcute de mână, tricotate strâmb dinadins, sau un tricou original cu Madonna de la turneul de concerte *Like a Virgin*.

Douăzeci de minute mai târziu, Barrett iese de la metrou la staţia Bedford Avenue. Acum lumea e deja în mişcare. Magazinul din colţ străluceşte de lumini fluorescente. Oamenii înfofoliţi merg cu capetele plecate. La această oră matinală, cartierul Williamsburg e plin de navetişti, bărbaţi şi femei cu locuri de muncă stabile, îmbrăcaţi în haine scumpe cumpărate la reduceri, în jachete Burton, membri ai triburilor nomade newyorkeze care populează periferiile triste după ce locuitorii tineri şi nesăbuiţi ai cartierului au deschis cafenele şi prăvălii, aşa cum au făcut Liz şi Beth acum şapte ani, întrebându-se cât de ţicnit trebuie să fii ca să încerci să-ţi vinzi marfa într-un loc care mai înainte a fost o agenţie de voiaj poloneză, situată între o măcelărie (transformată acum într-un butic cu haine pentru copii cu preţuri astronomice) şi un magazin Goodwill (care, de-a lungul ultimelor decenii, a fost un şir de restaurante falimentare şi care urmează să redevină restaurant – din iniţiativa altui optimist – într-o formă ce imită în cele mai mici detalii un bistrou parizian, mergând până la pereţii artificial înnegriţi de nicotină).

Chiar şi în stare de veghe, Williamsburg e mult mai liniştit, mai umil când este acoperit de zăpadă – zgomotele îi sunt estompate, fiind parcă acoperit de un văl – şi i se aduce aminte că şi un oraş imens e supus forţelor naturii; că acest oraş întins şi zgomotos se află în aceeaşi lume care a inspirat, de-a lungul a mii de ani, sacrificii şi războaie şi construirea de temple într-un efort de a îmblânzi o zeitate ce ar putea în orice clipă să-l radă de pe faţa pământului dintr-o singură lovitură a mâinii sale uriaşe.

O mamă tânără, cu gluga trasă pe cap, cu fularul ridicat până la nas, împinge un cărucior de copil al cărui mic ocupant e pe jumătate ascuns de folia de plastic închisă cu fermoar. Un bărbat îmbrăcat într-un hanorac portocaliu plimbă doi foxterieri încălţaţi cu ghetuţe roşii.

Barrett coteşte spre nord pe Sixth Avenue. Aici, în mijlocul unui şir de blocuri, se înalţă clădirea severă, din cărămizi cafenii, a bisericii armeneşti St. Anne. Trece pe lângă ea în fiecare zi. De obicei e închisă, ferestrele sunt întunecate, iar uşile ce imită o lucrătură medievală – încuiate. Drumurile lui Barrett prin dreptul ei nu coincid cu programul slujbelor şi până astăzi nici nu i-a trecut prin minte că există ceva dincolo de uşi. Putea foarte bine să fie un bloc compact de cărămizi, nu o clădire, ci un monument în formă de biserică închinat veacurilor de

şoapte venite dinspre zona central-răsăriteană, de rugăciuni murmurate şi închinări la icoane, de speranţe şi blesteme, de botezuri şi înmormântări. I s-a părut neverosimil ca acest edificiu masiv, ferecat şi pustiu, să aibă viaţă la anumite ore.

Totuşi în această dimineaţă se desfăşoară slujba de la ora opt. Uşile cafenii şi grele sunt deschise.

Barrett urcă cele câteva trepte de beton de la intrare şi se opreşte în prag. Locul îi e complet necunoscut, dar în acelaşi timp extrem de familiar – semiîntunericul neplăcut, presărat de licăriri aurii, preotul şi ministranţii[3] plictisiţi şi rotofei (nişte băieţi voinici, nici groteşti, nici măreţi, doar nişte adolescenţi cam prostuţi – propriii lui urmaşi dolofani) îndeplinind, fără tragere de inimă şi fără să înţeleagă prea bine ce fac, ritualul în faţa unui altar pe care sunt aşezate două vaze pline cu crizanteme albe, sub un crucifix imens, suspendat de plafon, ce susţine la rândul lui un Hristos neobişnuit de slab şi de chinuit, care sângerează strident prin rana din toracele alb-verzui.

Enoriaşii risipiţi prin biserică, cel mult doisprezece, în cea mai mare parte, se pare, femei în vârstă, îngenunchează cuminţi în băncile cafenii. Preotul înalţă potirul şi ostia. Credincioşii se ridică anevoie în picioare (probabil sunt chinuiţi de tot felul de dureri de genunchi

[3] Copii care ajută preotul la oficierea slujbei (n.r.).

şi şolduri) şi păşesc încet spre altar pentru a primi ostia.

Barrett rămâne în prag, cu haina presărată de fulgi de zăpadă ce întârzie acolo un timp înainte de a dispărea.

— Cred că vreau să mă duc la lucru azi, spune Beth.

Au împlinit deja ritualul matinal al tăcerii. Beth stă la masă şi ciuguleşte din felia de pâine prăjită pe care i-a făcut-o Tyler.

— Aşa crezi? o întreabă el.

În ultimul timp nu prea mai ştie dacă e bine să o îndemne să facă mai multe sau mai puţine lucruri.

— Mhî, răspunde ea. Mă simt destul de bine.

Dinţii ei mici ronţăie, fără prea multă poftă, o bucăţică de coajă. Uneori seamănă cu un pui de sălbăticiune care gustă, cu îndoială, dar şi cu speranţă, ceva găsit pe jos.

— Ninge destul de tare afară, spune Tyler.

— Ăsta e chiar unul dintre motivele pentru care vreau să merg. Mi-ar plăcea să simt cum cade zăpada pe mine.

Tyler o înţelege. În ultimele săptămâni s-a arătat foarte dornică să încerce senzaţii tari, în măsura în care era în stare să le facă faţă.

— Barrett e deja acolo, spune el.

— Aşa devreme?

— A zis că simte nevoia să fie puţin singur.

— Iar eu simt nevoia să mă aflu în mijlocul iernii şi al

zgomotului, spune ea. Fiecare îşi doreşte altceva, nu?

— Păi, cam aşa e. Fiecare îşi doreşte *ceva*.

Beth se încruntă la bucăţica de pâine. Tyler întinde mâna peste masă şi îi mângâie braţul palid. Nu s-a aşteptat să se simtă atât de nepriceput în îngrijirea lui Beth, atât de nesigur pe tot ce spune şi ce face. De obicei reuşeşte, în cel mai bun caz, să ţină pasul cu ea pe măsură ce apare câte o schimbare.

— Atunci hai să-ţi fac baie, zice el.

O să dea drumul la apă în cadă. O să-i săpunească umerii, o să toarne apă pe spatele ei noduros.

— Şi, când o să fii gata, poate o să te conduc până la metrou. Eşti de acord?

— Da, răspunde ea cu un zâmbet greu de descifrat. Sunt de acord.

Beth e extrem de sensibilă în privinţa felului în care este tratată. Dacă te porţi cu prea multe menajamente, devine arţăgoasă (*„Să ştii că pot să urc şi singură câteva trepte, mulţumesc frumos”*, *„Nu vezi că vorbesc cu cineva, totul e în regulă, chiar îmi place petrecerea asta, te rog, nu mă mai întreba dacă vreau să stau puţin întinsă”*); dacă dai dovadă de indiferenţă, se înfurie (*„Poate am nevoie de puţin ajutor să urc ultimele câteva trepte”*, *„M-a stors de puteri petrecerea asta, chiar te rog să mă duci acasă acum”*).

— Mănâncă-ţi pâinea, spune el.

Ea muşcă o singură dată, ia un dumicat mai mare, apoi pune felia de pâine prăjită pe masă.

— Nu pot, chiar nu pot, zice ea. Deşi e grozav de bună.

— Sunt renumit pentru pâinea prăjită grozavă pe care o fac.

— Mă duc să mă îmbrac.

— Bine.

Ea se ridică, se apropie de el, îl sărută uşor pe frunte, şi pentru o clipă ai impresia că ea e cea care îi alină lui suferinţa. Nu e prima oară.

Tyler ştie ce o să facă Beth. O să-şi întindă hainele pe pat, cu multă grijă, ca şi cum ţesăturile ar avea viaţă. De ceva vreme îi place să se îmbrace numai în alb. Albul e culoarea purităţii în unele culturi, culoarea de doliu în altele. Pentru Beth, albul simbolizează o stare de semivizibilitate, o stare nedefinită, un sentiment de repaus, o non-culoare care ei i se potriveşte, de parcă mesajele transmise de culori, sau de negru, ar fi inadecvate, ba chiar grosolane.

În magazinul gol, Barrett şade ca un rajah tânăr, singur în mijlocul comorilor sale. *Comori* e un cuvânt cam exagerat, desigur – e vorba doar despre lucruri pe care Liz le numeşte „mărfuri”.

Mărfuri cu amănuntul. Nu e chiar o colecţie de opere de artă de mare valoare, nu e o căutare de soluţii salvatoare. Şi totuşi...

Nu e nicio adunătură de obiecte de duzină. Poate nu avem de-a face cu ceva profund, dar nici cu mărunţişuri fără valoare, o meschină vânătoare de comori, de satisfacţii trupeşti. O căutare continuă, în care sunt angajaţi Liz şi Barrett şi Beth (când e în stare de asta, deşi e ceva timp de când ea nu prea mai e în stare), de lucruri de valoare autentică printre chestii ieftine, de mici rarităţi – haine din piele subţire precum coala de hârtie, blugi de un albastru intens; talismane puse pe lanţuri – care amintesc, la preţuri accesibile (sau semi-accesibile), de eşarfele împodobite cu nestemate, de cărţile vorbitoare şi de elefanţii din aur care li se ofereau cândva în dar sultanilor. Obiecte şi haine făcute de oameni ce poate au fost ţesători sau croitori în Anglia acum două sute de ani, oameni neobişnuiţi, încântători, înzestraţi cu mâini pricepute, care se trezesc în fiece dimineaţă însufleţiţi de dorinţa de a mai împleti o beretă sau de a mai turna o amuletă de argint, oameni care au ceva din puterea vrăjitorilor, oameni care într-un fel oarecum primitiv cred că făuresc nu doar nişte simple obiecte, ci accesorii cu puteri protectoare ce îl pot apăra pe războinicul pornit la luptă pentru o cauză dreaptă

când îşi croieşte vijelios drum spre turnul Marelui Vizir.

Şi, da, suntem făpturi de carne. Cine ştie asta mai bine decât Barrett? Cine cunoaşte mai bine ţesătura de fire invizibile care leagă năzuinţa de veşmântul purtat; procesiunile acelea solemne de stihare şi feloane albe foşnind scrobit sub privirile îndurerate ale Hristosului din lemn răstignit pe cruce? Nu asta îşi doreşte, nu de asta are nevoie lumea laică – să păşească, cu mândrie şi totodată cu umilinţă, în straie de ceremonie, spre slava unui mântuitor sau a unui sfânt? Ne închinăm la nenumăraţi zei şi idoli, dar toţi avem nevoie de veşminte, avem nevoie să ne înfăţişăm lumii în cea mai măreaţă versiune a fiinţei noastre, avem nevoie să păşim pe faţa pământului cu toată graţia şi frumuseţea de care suntem în stare înainte să fim înfăşuraţi în giulgiul unduitor şi întorşi în ţărână.

Barrett stă la tejghea, cu lucrurile pe care le citeşte în faţă: ziarul *The Times*, ziarul *The Post* şi un exemplar flendurit din *Doamna Bovary*, pe care îl citeşte a şasea oară. Trece de la una la alta.

Asta e din Flaubert:

În adâncul sufletului, cu toate astea, Emma aştepta un eveniment. Ca marinarii în ceasul de restriştе, îşi plimba privirile disperate peste singurătatea vieţii, căutând în depărtare vreo pânză albă în negurile

orizontului. Nu ştia prin ce întâmplare, ce vânt îl va împinge până la ea, spre ce ţărm o va purta, dacă va fi şalupă sau corabie cu trei punţi, încărcată cu nelinişti sau plină de fericire până la saborduri. Dar, în fiecare dimineaţă, când se trezea, spera că va veni chiar în ziua aceea şi pândea toate zgomotele, sărea din pat, se mira că nu venea; apoi, la amurg, din ce în ce mai tristă, îşi dorea să fie deja mâine[4]*.*

Asta e din *The Times*:

Jeremy Jaynes, considerat a fi unul dintre cei mai prolifici autori de e-mailuri nedorite, a fost condamnat astăzi pentru trei acuzaţii de înşelăciune, după ce a expediat mii de astfel de mesaje prin intermediul mai multor servere, toate situate în Virginia.

Corect. Scrutezi zările căutând o pânză de corabie în mijlocul ceţii, aşteptând nava care poate... poate... va veni; iscodeşti ecranul calculatorului căutând... acea sugestie nesperată care să-ţi arate că aurul a fost îngropat în tot acest timp chiar sub nasul tău, în grădina din spatele casei.

Şi asta e din *The Post*:

INIMI DE PIATRĂ!

---

[4] Gustave Flaubert, *Doamna Bovary*, trad. şi note de D.T. Sarafoff, ediţie îngrijită şi prefaţă de Ioan Pânzaru, Editura Polirom, Iaşi, 2007, p. 103 (n.t.).

Două femei din Nigeria au fost ucise cu pietre fiind acuzate de adulter, faptă considerată un păcat capital după legea islamică.

Flaubert nu a executat-o pe Emma pentru păcatul ei? Ba da, şi totuşi nu. Flaubert nu a încercat să dea o lecţie de morală... sau, mai bine zis, nu i-ar fi făcut Emmei un semn amenințător cu degetul lui rozaliu pentru că comisese un adulter. Era un moralist într-o accepţie mai largă. Tot ce se poate spune despre el este că a scris despre o societate franceză burgheză foarte încorsetată, foarte devotată mediocrităţii respectabile...

Emma a fost şi ea bombardată cu e-mailuri nedorite, aşa-i? Nu adulterul a fost păcatul ei capital. Ci disponibilitatea de a crede prosteşte.

Aceasta este plăcerea lui Barrett; căutarea lui permanentă. Proiectul Reîntregirii Demente. E un album fără poze pe care-l poartă în minte; un arbore genealogic imaginar în care nu se găsesc strămoşii lui, ci întâmplări şi situaţii şi năzuinţe.

Începe de la *Doamna Bovary* pur şi simplu pentru că e romanul lui preferat. De undeva trebuie să începi, nu?

Asta, firește, nu duce nicăieri. Asta nu realizează nimic. Şi totuşi, prin slujba lui modestă şi prin aceste proiecte necăutate, imposibil de publicat, el consideră (speră) că se îndreaptă către ceva. E doar un băiat de

prăvălie, mută marfa de colo-colo, iar asta e de-ajuns, întru totul, pentru a susţine şi a contrabalansa cercetări care nu au nicio ţintă precisă, care nu se adresează nici unui potenţial cititor; care nu declanşează discursuri sau contraargumente savante. E util şi faptul că munca şi proiectele lui se suprapun în bună măsură. Când va veni momentul să deschidă magazinul (mai sunt doar douăzeci de minute), se va întreba care Emma Bovary va atrage ruina asupra ei înseşi şi asupra familiei ei cumpărând blugii aceia de trei sute de dolari, geaca aceea de motociclist la preţul de nouă sute cincizeci de dolari (până şi Liz e uluită de acest preţ, deşi ea e foarte şireată când vine vorba despre cât poate suporta piaţa; se pricepe să transmită credibilitate – importanţă – prin preţurile astronomice). Barrett ştie că e o vorbă goală, o poveste perversă, să susţii că o familie poate fi ruinată de meschinărie şi lăcomie. Astea sunt lucruri care ţin de secolul al XIX-lea. Oamenii secolului XXI pot cheltui peste limita permisă de cardul de credit, pot extinde această limită, dar ruina în cel mai adevărat sens al cuvântului, moartea pricinuită de extravaganţă, nu mai e posibilă. Reuşeşti să cazi cumva la învoială cu banca de la care ai cardul de credit. Poţi declara oricând falimentul, dacă se ajunge la asta, şi apoi poţi lua totul de la început. N-o să se apuce nimeni să-şi pună capăt zilelor înghiţind un

pumn de pastile pentru că a făcut o afacere proastă când a cumpărat nişte cizme pentru motocicletă.

E oarecum liniştitor, fără îndoială, dar în acelaşi timp şi îngrozitor, să trăieşti într-un sistem care nu-ţi dă voie să te autodistrugi.

Şi totuşi. Ideea asta de a ispiti nenorocirea, în termeni comerciali, îl fascinează pe Barrett, îl ţine mereu treaz şi îi dă o stare de satisfacţie în ceea ce priveşte condiţia lui actuală. E vorba despre intuirea subtilă a nenorocirii, printr-un instinct dispărut, tehnic vorbind, dar încă destul de plauzibil, ce iese la iveală în momentul unei achiziţii făcute impulsiv – bătrâna ajunsă la sapă de lemn sau tânărul conte dezmoştenit care spune: „O să străbat întreg pământul în tricoul ăsta perfect decolorat cu Freddie Mercury (două sute cincizeci), o să mă duc la o petrecere diseară cu fusta asta mini de pe vremea lui McQueen (opt sute), pentru că clipa contează mai mult decât viitorul. Prezentul – ziua de azi, seara asta; sentimentul că intru într-o încăpere şi fac senzaţie, chiar dacă nu durează decât o secundă – e lucrul care mă interesează, iar dacă nu las nimic în urmă, eu tot mă simt mulţumit”.

Faptul că un om pleacă din magazin ducând cu el un obiect pe care nu şi-l poate permite, ceea ce nu înseamnă ca va sfârşi sub roţile unui tren care se

apropie, e pentru Barrett o formă de sadism inofensiv. Şi de aceea se poate bucura, fără a fi împovărat de un sentiment de vinovăţie (de un sentiment prea apăsător de vinovăţie), de ideea că *Doamna Bovary* şi *Casa Buddenbrook* şi *Casa veseliei* continuă să trăiască.

Barrett a aprins lângă casa de marcat doar o veioză mică, ce formează o pată de lumină gălbuie. Afară, siluete estompate trec în sus şi în jos, ca într-un pelerinaj lent, pe Sixth Street.

Încă optsprezece minute până la deschidere.

E surprins, se simte chiar puţin jignit, când Beth răsuceşte cheia în broască şi intră în magazin.

Se opreşte o clipă în dreptunghiul luminos, decupat în ninsoarea de afară, pe care-l alcătuieşte cadrul uşii. Parcă şi ea se miră, pentru scurt timp, că se află aici.

Şi Barrett se miră, pentru scurt timp. Nu cumva ea pluteşte încă în derivă în visul ei neîntrerupt? N-ar trebui să se stingă, în tăcere, fără prea multă zarvă şi agitaţie, acasă?

— Bună, spune ea.

Barrett are nevoie de câteva secunde ca să-i răspundă la salut:

— Bună.

Are nevoie de câteva secunde s-o primească pe Beth, din nou, printre cei vii.

Ea poartă ce poartă de obicei în ultima vreme. Eşarfă albă înfăşurată în jurul capului (care nu e chiar un turban demodat), prinsă cu multă grijă, astfel încât să pară pusă neglijent, care-i acoperă ţeasta chelă; pulover alb peste pantalonii albi de schi, cizme albe cu toc cui (numai bune pentru o zi cu ninsoare abundentă, mulţumesc frumos).

Barrett îşi revine, îşi leapădă aerul de savant întrerupt din lucru, se apropie de ea. Beth îşi scutură zăpada de pe umerii firavi, tremurători.

— Ei, cum se face că ai venit? întreabă el.

Ea zâmbeşte curajos.

O mărturisire îngrozitoare: Barrett s-a cam săturat de curajul, de strădania ei. Toate astea îl solicită prea mult.

— Astăzi m-am simţit în stare, răpunde ea.

Barrett are nevoie de mai puţin de o fracţiune de secundă pentru a reveni la forma sa obişnuită, prezentabilă. O îmbrăţişează scurt şi o ajută să-şi scuture zăpada de pe umeri şi braţe.

— Pe vremea asta? întreabă el. Astăzi nu cred că o să intre mai mult de trei clienţi în magazin.

— Astăzi m-am simţit în stare, răspunde Beth întorcând spre el acea privire hotărâtă, de luptătoare, ce seamănă cu a copilului flămând care flutură un steag pe o baricadă, cu a tinerei poliţiste curajoase care investighează o crimă şi susţine că situaţia nu a fost

elucidată încă, o expresie pe care el o poate defini doar ca tirania bolnavilor în fază terminală: *Acum trăiesc într-o lume din care au dispărut logica şi consecinţele, nu mai fac ce trebuie, doar ce sunt în stare să fac, şi în asemenea momente se cuvine să fiu întotdeauna felicitată*.

— Minunat, răspunde Barrett.

Beth se uită cu scepticismul proprietarei (ea şi cu Liz au pornit afacerea, banii i-a pus Liz, dar Beth s-a ocupat de partea estetică, ştiind întotdeauna, fără greş, ce vor şi ce nu vor clienţii) la ordinea impecabilă din magazinul ce se va deschide imediat.

— Arată bine, spune ea.

Şi se opreşte. A mai fost aici... Acum trei săptămâni? Poate mai demult?

— Gata de treabă, sugerează Barrett.

Beth, care şi-a dat jos zăpada de pe umeri, face câţiva paşi.

— Ai mutat blugii, remarcă ea.

— Cum? A, da, sunt acolo acum, uite-i!

— Ar trebui să fie undeva mai în faţă, spune ea.

— Mă rog, ştiu şi eu? I-am mutat un pic. Ceva mai în spate.

— Blugii sunt structura de rezistenţă, îi aminteşte Beth. Care e nevoia fundamentală a omului?

— Să-şi găsească blugii perfecţi, declamă Barrett în locul ei. Să-ţi găseşti blugii care-ţi vin atât de bine şi care te fac să arăţi atât de bine, încât orice fiinţă bine informată de pe faţa pământului să-şi dorească să te reguleze.

Beth se încruntă auzind varianta lui îmbunătăţită. Principiul sună de fapt altfel: *Orice om îşi caută blugii perfecţi. Orice om e convins că blugii perfecţi îi vor schimba viaţa. După ce şi-a găsit blugii, începe să-şi caute accesoriile.*

— Putem să-i aducem din nou mai în faţă, sugerează Barrett.

— Cred că ar fi o idee bună, răspunde ea.

După cum se vede, bolnavii în fază terminală devin mai enervanţi, şi nu *mai puţin enervanţi*, din pricina autorităţii pe care le-o conferă moartea. Ştia cineva asta?

După ce a condus-o pe Beth până la metrou, Tyler se întoarce în banalitatea odihnitoare a bucătăriei, odihnitor de singur, îşi pregăteşte două... nu, mai bine patru... doze şi le inhalează. Are din nou acea senzaţie de înviorare care-l gâdilă, neuronii se trezesc la viaţă, totul capătă o limpezime rece şi în acelaşi timp fierbinte.

Mai cade o picătură în cratiţa lăsată la muiat. Sună ca

un semnal.

Tyler ştie, brusc şi neîndoielnic ştie, că Beth o să se facă bine. Doctorii spun că încă mai are şanse, iar în general nu prea îţi dau speranţe dacă nu au motiv, aşa-i?

Beth o să se facă bine. Tyler o să termine cântecul, iar ăsta va fi, în sfârşit, cântecul pe care îl tot caută de atâţia ani.

Simte melodia plutind undeva deasupra capului. Aproape că reuşeşte să o audă, nu chiar muzica propriu-zisă, ci zumzetul aripilor ei. E gata să sară în sus şi să o apuce, să o tragă în jos, să o strângă la piept. Nu contează că aripile ei îl bat peste faţă. Cui îi pasă că îl ciupeşte cu ciocul şi îl zgârie cu ghearele? E sprinten, e pregătit. Nu se teme.

În duminica asta o să reuşească, în sfârşit, la modesta ceremonie care va avea loc în sufragerie. Totul e cât se poate de clar. Tyler o să compună un cântec minunat, plin de miez. Barrett va întâlni o dragoste care să dureze şi îşi va găsi un loc de muncă important. Iar Liz. Liz o să se sature de băieţaşi, de hotărârea ei de a se transforma într-o femeie bătrână şi dură, plină de culoare, care trăieşte sfidător de singură. Se va arăta dispusă să cunoască un bărbat pe care să-l găsească interesant mai mult de câteva luni şi el o s-o înveţe să aprecieze profunzimea vieţii domestice, emoţia modestă şi durabilă

a ceea ce e familiar, lucruri despre care toată lumea, mai puţin Liz, ştie că sunt calea spre fericire de când e omul pe pământ.

După ce Tyler şi Beth se vor căsători, după ce el va scoate un album la un mic studio independent, dar de încredere, un album care va atrage nişte admiratori, nu prea mulţi, dar entuziaşti (hai să nu ne dăm mari), o să găsească un apartament mai bun, într-un cartier mai puţin sinistru. Acolo lumina va pătrunde din abundenţă prin ferestre, podelele vor fi drepte şi lustruite. Iar poporul american nu-l va realege (cum de s-a putut îndoi de lucrul ăsta?) pe cel mai prost preşedinte din întreaga istorie americană.

Ajunul Anului Nou 2006

A dispărut. Nu se poate aşa ceva.

Şi totuşi a dispărut. A dispărut de câteva luni.

După toate probabilităţile, se va întoarce. Aproape de fiecare dată se întoarce. Odată ce corpul şi-a dovedit disponibilitatea de a se multiplica nebuneşte, de a găzdui o excrescenţă nimicitoare, această disponibilitate are tendinţa de a persista. Tendinţa de multiplicare excesivă, chiar şi atunci când se încearcă stoparea ei, pare să se fixeze în memoria trupului, iar ceea ce trupul ţine minte cu mai multă claritate, în timp, nu este lupta

pentru a stăvili, ci atacul agresiv însoţit de o renunţare extatică (numai creierul unei şopârle e capabil să priceapă moartea), astfel încât, mai curând sau mai târziu, cedarea în faţa atacului se va instala din nou.

Dar deocamdată cancerul lui Beth a dispărut.

Nu e doar în remisie. A dispărut. De-a lungul ultimelor cinci luni, începând din noiembrie anul trecut, tumorile au început să se restrângă. Mai întâi a părut a fi doar fluctuaţia firească, deja cunoscută. Dar apoi s-au micşorat şi mai mult. Şi parcă şi leziunile de pe ficatul lui Beth au început să se vindece. Încet. O vreme au dat doar impresia că starea lor nu se înrăutăţeşte. Dar în cele din urmă Betty cea Voinică, stând în cabinetul ei (acelaşi cabinet – al cărui alb arctic părea şi mai îngheţat din cauza unui tablou înfăţişând un peisaj toscan – în care, cu trei ani în urmă, Tyler şi Beth asimilaseră pentru prima dată în vocabularul lor comun cuvintele „stadiul patru”), a afirmat, într-o zi mohorâtă de început de aprilie, cu multă prudenţă, cu glas scăzut şi măsurat, că leziunile lui Beth nu păreau doar să-şi fi stopat creşterea, ci chiar să fie (doctoriţa Betty a aruncat o privire scurtă peste tot ce se găsea pe biroul ei, ca şi cum cuvântul căutat era scris pe acolo, pe undeva) în curs de vindecare. Şi le-a amintit imediat celor doi că mai pot apărea schimbări şi că nu e încă momentul să deschidă

şampania. A înşirat apoi, cu glasul monoton al unui preot bătrân, toată lista de măsuri de precauţie pe care trebuie să le ia, de speranţe limitate pe care şi le pot face şi de posibile reveniri ale bolii.

Totuşi tumorile au continuat să se restrângă. Leziunile s-au vindecat. Până şi Steve cel Fioros, tipul de la chimioterapie, a folosit cuvântul „miracol”, iar el chiar nu era genul de om care să stăpânească un vocabular interior adecvat misterelor şi vrăjitoriei.

Aşa că iată-i încă aici, pe Beth şi Tyler, în ajunul Anului Nou, în acelaşi apartament din Bushwick (o să se mute curând, cu siguranţă, dar Tyler n-a reuşit să se afirme încă şi deocamdată nu au bani). Livingul e împodobit cu luminiţe de Crăciun. Ecranul televizorului arată, de pe un DVD, un şemineu în care arde un foc strălucitor. Pe sus sunt agăţate, ici şi colo, crenguţe verzi de vâsc, uscate acum, dar ei trebuie să rămână treji până vine Anul Nou, aşa cere tradiţia, iar în familia Meeks (asta o fi fost o formă de revoltă veselă sau doar o lipsă generală de ambiţie?) se stă cam prost cu tradiţiile de mult timp. Întotdeauna a existat o notă generală de improvizaţie, de voioasă lipsă de pregătire, pe care Tyler a fost mereu dispus să o perpetueze, dar căreia Barrett i-a pus capăt. Pomul de Crăciun pentru apartamentul din Bushwick n-a fost luat în ultima clipă, cadourile n-au fost

cumpărate în pripă cu o zi înainte (lucru care avea de obicei drept rezultat alegerea unor cadouri fără rost, din lipsă de timp, aşa cum au fost crosele de golf pentru Barrett, când avea doisprezece ani, pentru eventualitatea că se va dovedi vreodată interesat de jocul de golf; şi puloverul de schi roşu cu albastru pentru Tyler, când avea cincisprezece ani, vârstă la care el nu purta decât negru şi gri, iar asta deja de doi ani). Pentru masa de Anul Nou, aici, în Bushwick, s-au luat decoraţiuni, s-au cumpărat brânză şi carne şi pâine, lumânări şi o întreagă colecţie de trompete de tinichea, găsite de Barrett la piaţa de vechituri, pentru momentul trecerii în noul an.

Cu patruzeci şi şapte de minute înainte de acest moment, Tyler şi Barrett, Liz şi Andrew sunt împreună cu Foster şi Nina şi Ping, toţi îmbrăcaţi elegant; Barrett şi-a pus vesta brodată cu auriu pe care a luat-o în perioada de reduceri de după Crăciun de la Barneys (chiar şi cu o reducere de şaizeci la sută tot e o extravaganţă); Liz poartă o rochie scurtă, care luceşte ca tabla şi lasă să i se vadă tatuajul de la baza gâtului – o ghirlandă de trandafiri şi cârcei de viţă; Andrew şi-a pus bocanci militari, izmene tăiate, un tricou fără mâneci cu *Dark Side of the Moon*[5] din 1972, cadou de Crăciun de la Liz;

[5] Album al formaţiei Pink Floyd, înregistrat în 1972 şi lansat în 1973.

Ping, tolănit pe canapea ca omida din Alice în Ţara Minunilor, discută cu Barrett şi Foster şi Liz, purtând pe cap o pălărie în formă de burlan, cu borul lat şi pene negre, puţin mai mică decât cea a Pălărierului Nebun. Barrett şi Liz ascultă atent, politicos. Foster (îmbrăcat în smoching de catifea şi având o broşă cu strasuri) se apleacă spre ei cu mare interes ca să audă discuţia. Pentru el, Ping e o persoană mai în vârstă care trăieşte într-un palat al înţelepciunii.

Ceva mai încolo, Beth stă de vorbă cu Nina.

Beth şi-a recăpătat culoarea trandafirie a obrajilor; s-a îngrăşat cu zece kilograme („Uite! Sunt de-a dreptul plinuţă!”, a spus ea fericită luna trecută). I-a crescut părul pe tot capul şi a ajuns la lungimea de altădată. S-ar părea că părul lui Beth este totuşi singurul care poartă urmele călătoriei făcute pe tărâmul de unde călătorii rareori se întorc. Părul ei, cândva negru intens, cândva uşor ondulat, în valuri mari, a crescut drept şi tern, nu e cărunt, dar nu şi-a recăpătat nuanţa intensă de altădată. Şi-a pierdut strălucirea. Părul lui Beth e acceptabil, dar nu se mai ondulează şi nu mai luceşte. Atârnă în jos. Parcă n-ar fi nici viu, nici mort. Dacă Beth ar fi un personaj dintr-o poveste (o poveste de o anume factură), părul ei ar fi dovada luptei dintre ea şi vrăjitoare, luptă pe care a câştigat-o, dar din care nu a scăpat

nevătămată. Liz o tot îndeamnă să şi-l vopsească, ceea ce Beth promite că va face curând şi totuşi săptămânile trec, lunile trec şi Beth nu face nimic cu părul ei obosit, îl strânge doar într-un mic coc cilindric la ceafă. Parcă ar avea nevoie de ceva care să-i aducă mereu aminte, deşi n-a spus asta clar niciodată. Parcă ar pune preţ pe urmele lăsate de vrăjitoare.

Beth stă în mijlocul încăperii, cu mâna pe talia subţire, de gimnastă, remarcată de toată lumea, a Ninei. Nina arată fabulos în seara asta, e îmbrăcată într-o rochie mulată de culoarea fildeşului vechi, iar în jurul gâtului puternic poartă un colier cu mai multe şiruri de perle. Beth râde de ceva ce i-a şoptit Nina la ureche.

Tyler vine din bucătărie (doar câteva doze luate în grabă, în intimitate) şi se apropie de Beth, care se desprinde de Nina cu o mişcare elegantă, de parcă ar schimba partenerul în timpul unui dans. Fiindcă se trage dintr-o familie scăpătată din Grosse Pointe, Beth a avut parte de educaţie, are cunoştinţe despre cai şi canotaj, ştie să trimită mesaje de mulţumire.

Îl sărută pe Tyler. Respiraţia ei e din nou proaspătă acum, nu mai miroase a chimicale şi putregai.

— Ei, uite că vine şi 2006, zice Tyler.

— N-ai să uiţi să mă săruţi primul după miezul nopţii, da? îi şopteşte ea.

— Mhî.

— Ştiam eu. Am vrut doar să mă asigur că Foster n-o să mi-o ia înainte iar.

— N-are cum. Acum eşti femeie măritată.

— Şi tu eşti bărbat însurat. Ceea ce e singurul lucru pe care-l puteai face ca să devii şi mai atrăgător pentru Foster.

— Interesul lui Foster pentru un bărbat între două vârste inabordabil şi fără bani, care nu e gay, e ceva de-a dreptul de neînţeles.

— N-a scris cumva Flannery O'Connor ceva despre o lebădă care s-a îndrăgostit de un bazin de grădină pentru păsări?

— Ba da, în una dintre scrisorile ei. Ea a definit această situaţie ca fiind simţul realităţii tipic sudist.

— Cam aşa e Foster, nu? zice Beth. Nu face decât să viziteze realitatea.

Tyler studiază trăsăturile luminoase ale lui Beth, în care nu e nicio urmă de maliţiozitate. În vorbele ei nu există niciun pic de amărăciune, nu-i pasă că pe Foster îl atrage Tyler; trăieşte, întotdeauna a trăit, în cea mai generoasă şi bogată lume posibilă.

Tyler o cuprinde în braţe. Are atâtea de zis. Ea îşi lasă capul pe pieptul lui.

Şi brusc se instalează frica.

Oare e bine că sărbătoresc în felul ăsta? Sigur că da. Cum ar putea face altfel?

Dar cum pot sărbători în seara asta fără să anticipeze nişte amintiri viitoare, fără să se întrebe dacă, în ajunul Anului Nou din 2008 sau din 2012 sau din alt an, nu se vor aduna în jurul amintirii din 2006, când au petrecut ca nişte copii fără minte, ca şi când Beth ar fi fost cu adevărat vindecată? Oare cum îşi vor aminti de seara asta, de speranţele astea înaripate, de sentimentul de recunoştinţă fără margini?

Şi totuşi. Steve cel Fioros, tipul de la chimioterapie, rostise cuvântul „miracol”. Cum rămâne cu chestia *asta*?

Barrett se desprinde de Ping şi de ceilalţi, ia o sticlă de şampanie de pe măsuţă şi se apropie de Tyler şi Beth. Le umple paharele, ridică şi el paharul.

— La mulţi ani pe 2006! spune el.

— La mulţi ani pe 2006! spune şi Beth.

Ciocnesc toţi trei.

Tyler îşi stăpâneşte tentaţia de a rosti: *La mulţi ani pe 2006? Oare numele John Roberts şi Samuel Alito nu vă spun nimic? Oare atitudinea de genul „ce-păcat-că-s-a-ntâmplat” în privinţa uraganului Katrina v-a lăsat indiferenţi? Oare nu vă supără deloc faptul că trecem prin AL DOILEA MANDAT al celui mai prost preşedinte din*

istoria ţării?

Tyler doar zâmbeşte, ia o gură de şampanie.

Care-i problema lui? Beth s-a vindecat. Repetă propoziţia doar pentru sine. *Beth s-a vindecat*. Cum de îşi iroseşte fie şi un singur neuron pe noua Curte Supremă de dreapta?

Tyler are de gând să ajungă un bătrân justiţiar excentric?

Barrett se uită la el. Barrett ştie întotdeauna. Tyler îi e recunoscător.

Barrett o întreabă pe Beth:

— Pot să te răpesc pentru câteva minute?

— Poţi să mă răpeşti pentru cât timp vrei tu, răspunde ea.

Tyler îi dă drumul lui Beth. Barrett îi oferă braţul – un gest ce parodiază eleganţa, dar nu în totalitate.

— I-am promis lui Ping, zice el, că mă duc doar să văd dacă toţi oaspeţii au şampanie şi mă întorc să-i ascult comentariile acide la adresa lui Jane Bowles.

Beth îi vorbeşte lui Barrett în şoaptă, la ureche.

— Ping are intenţii bune, spune ea. Crezi că se poate lecui de asemenea diatribe?

— Greu de spus. De fapt, nu sunt chiar nişte diatribe obişnuite...

— Şi cam cum sunt diatribele *obişnuite*?

— Ce spune el nu e în totalitate o reformulare a ceea ce ştie, nu e o treabă de profesionist, are pur şi simplu accese de *entuziasm*.

— Aşa e.

— Descoperă ceva special şi nu se lasă până nu-ţi spune şi ţie. Tot ce are de spus.

— E curios. E cel mai curios om pe care l-am întâlnit.

— Ceea ce este încântător, adaugă Barrett.

— Într-adevăr.

— Dar şi enervant.

— Şi asta e adevărat.

Ping strigă de pe canapea:

— Hei, voi doi puneţi la cale o conspiraţie numai a voastră sau mai primiţi şi pe altcineva?

Barrett şi Beth se apropie în grabă de canapeaua pe care Ping, aşezat regeşte, le vorbeşte lui Foster şi Liz, care stau ca nişte învăţăcei în stânga şi în dreapta lui. Barrett se aşază pe fotoliul verde din faţa canapelei, iar Beth pe braţul fotoliului.

Ping o declară pe Jane Bowles sfânta ocrotitoare a femeilor nebune, iar Barrett şi-ar dori grozav să scape de această discuţie. Ştie de mult timp tot ce e de ştiut despre Bowles, lucruri care pentru Ping par a fi o revelaţie, dar Ping s-ar simţi jignit dacă Barrett ar interveni în discuţie – Jane Bowles este, pentru auditoriul

lui Ping, propria sa descoperire, o femeie fără minte venită de pe un continent sumbru, o minune descoperită de Ping şi evocată acum de el pentru a-i uimi pe ceilalţi.

De dragul serii de Anul Nou, de dragul efortului general pe care îl face pentru a scoate la iveală partea bună din el, Barrett se străduieşte să-şi înăbuşe un gând: *Fereşte-ne, Doamne, de cei care se cred mai deştepţi decât sunt în realitate*.

În stânga lui Ping, Foster ascultă pierdut în admiraţie. Foster e în căutarea propriei identităţi. Şi-a petrecut perioada când avea douăzeci de ani şi prima parte a decadei următoare câştigând bani (atât legal, cât şi ilegal) de pe urma trăsăturilor simetrice ale feţei lui de texan şi a corpului său înzestrat genetic; acum încearcă să-şi găsească ceva de făcut, căci chipul său e deja cam ofilit (cum li se întâmplă întotdeauna muritorilor) şi nu prea mai are căutare de piaţă...

Îngrijorarea lui Barrett: la vârsta de treizeci şi şapte de ani, Foster încă aleargă de colo-colo, agăţându-se de orice lucru care pare promiţător, fără a avea o preocupare majoră sau un principiu călăuzitor. Îşi doreşte un nou viitor, însă e atât de haotic în încercările sale de a-l găsi, încât Barrett se gândeşte cu îngrijorare că îl va prinde vârsta de cincizeci de ani servind pe la mese, angajându-se ca tată de împrumut pe internet

(*Cauţi un bărbat adevărat? Ştiu ce vrei. Ştiu de ce ai nevoie*.) şi căutându-şi încă drumul în viaţă.

Unii oameni ar putea presupune că acelaşi lucru e valabil şi pentru Barrett.

Oamenii aceştia se înşală. Barrett constată cu surprindere că nu-l interesează prea mult şi cu adevărat să corecteze impresiile greşite ale celor care nu ştiu despre ce-i vorba.

Barrett e un modest băiat de prăvălie. Mută marfa dintr-un loc în altul. Iar în viaţa particulară, pentru propria plăcere, elaborează Teoria Câmpului Comun al Tuturor Elementelor care, la fel ca multe alte proiecte ce merită duse la bun sfârşit, este sortită pieirii şi e cel puţin o formă de autoamăgire.

Să începem de aici: legile fizicii care guvernează sistemul solar se dovedesc a fi profund diferite de cele care guvernează mişcarea particulelor subatomice. Ar trebui, fireşte, să fie aceleaşi legi – o planetă ar trebui să se rotească în jurul soarelui într-un mod mai mult sau mai puţin asemănător cu cel în care un electron se roteşte în jurul nucleului. Nu. Surpriză!

Totuşi, spre regretul lui, Barrett nu este fizician. Îi lipseşte această înzestrare specială.

Aşa că, în lipsa ei, începe de aici:

La sfârşitul romanului *Doamna Bovary*, lui Homais –

farmacistul de ţară, întruchiparea tipului mediocru şi fanfaron, ale cărui „tratamente” nu fac decât să agraveze starea pacienţilor – i se acordă Legiunea de Onoare.

Homais este, desigur, un personaj inventat. Totuşi. Printre deţinătorii reali ai acestei distincţii se numără: Borges, Cocteau, Jane Goodall, Jerry Lewis (e adevărat), David Lynch, Charlotte Rampling, Rodin, Desmond Tutu, Jules Verne, Edith Wharton şi Shriley Bassey, care a cântat melodia principală din filmul *Goldfinger*.

Printre eroii noştri americani – bărbaţii şi femeile care ar putea primi echivalentul american al Legiunii de Onoare – se găsesc, cu siguranţă, Walt Whitman, Thomas Jefferson, Sojourner Truth, John Adams, Gertrude Stein, Benjamin Franklin, Thomas Edison, Susan B. Anthony, John Coltrane, Moms Mabley şi Jasper Johns.

Dar mai sunt şi alte lucruri: Ronald Reagan a rămas în memoria colectivă ca unul dintre marii preşedinţi americani. Paris Hilton este una dintre cele mai celebre persoane în viaţă.

Barrett încearcă, pe cât îi stă în putinţă, să armonizeze toate acestea. Începând cu *Doamna Bovary* şi lărgind apoi sfera.

Şi, fireşte, a văzut o lumină celestă. Care, la rându-i, s-a uitat la el.

E suficient pentru ca Barrett să meargă mai departe pe drumul său modest; să caute cunoaşterea de dragul ei. Acesta pare a fi răspunsul; este răspunsul pentru el. E un cetăţean din plutonul de mijloc. Nu mai serveşte într-un bar italienesc în declin din Portland, nici nu se mai trudeşte să obţină un post la o universitate îndepărtată. Vinde obiecte oamenilor, iar aceştia sunt încântaţi de obiectele pe care le vinde. Studiază în singurătate şi în taină.

E suficient. Nu este ce se aştepta de la el ca realizare în viaţă. Dar, ca să vorbim cinstit, ce poate fi mai deprimant decât să le oferi celor care te urmăresc exact rezultatul la care se aşteaptă?

Şi poate... poate... va veni şi iubirea care nu va mai pleca. S-ar putea întâmpla şi asta. Nu există nicio motivaţie evidentă pentru nestatornicia iubirii (deşi nu există o motivaţie evidentă nici pentru comportamentul neutronilor). E vorba doar despre răbdare. Nu? Răbdare şi refuzul de a renunţa la speranţă. Refuzul de a te lăsa descurajat, să zicem, de un mesaj de adio cuprins în cinci rânduri.

Îţi doresc fericire şi noroc în viitor. xxx.

Şi asta din partea unui bărbat cu care Barrett îşi închipuise, îşi îngăduise să-şi închipuie, că a atins vibraţia întâlnirii dintre suflete, măcar în vreo două

împrejurări (în acea după-amiază ploioasă în care i-a şoptit poezia lui O'Hara la urechea tivită de puf blond fin; în acea noapte în munţii Adirondack când ramurile copacilor băteau uşor în geam şi bărbatul spusese, ca şi cum i-ar fi dezvăluit un secret: „E un salcâm").

Mergi mai departe, nu? Vezi o lumină imposibilă, care apoi dispare. Îţi închipui că o cadă de baie din West Village, într-o după-amiază de marţi, a fost destinaţia reală, nu doar un punct de oprire pe traseu.

Asta e opera ta, Barrett Meeks. Tu eşti martor la toate şi le strângi laolaltă. Tu perseverezi. În definitiv, ai făcut o descoperire importantă: nu e neapărat nevoie să faci mare zarvă, nici măcar celor înzestraţi cu capacităţi intelectuale peste medie nu li se cere să-şi construiască o carieră nemaipomenită. Aşa ceva nu e stipulat în contract. Divinitatea (indiferent cine ar fi Ea) n-are nevoie de tine, n-are nevoie ca cineva să ajungă în cele din urmă în lumea norilor, cu turlele ei aurite, ducând cu sine un braţ de realizări pământeşti.

Barrett o ţine uşor pe Beth de mijlocul zvelt. Ping spune:

— ...ascultaţi, asta e fraza cea mai reuşită, Frieda, femeia respectabilă, zice: „M-am frânt în bucăţi, lucru pe care mi-am dorit să-l fac de mult". Nu-i aşa că e grozav?

— O să mi-o tatuez pe piept, spune Foster.

— Căci dorinţa cărnii este moarte, zice Barrett, dar dorinţa Duhului este viaţă şi pace[6].

Urmează o pauză. Ping se uită la Barrett de parcă ar fi făcut un calambur.

— Sunt sigur că aşa este, spune Ping cu eleganţă, vrând parcă să acopere o gafă comisă de Barrett.

Beth îl mângâie duios pe gât. Ea e măritată şi cu Barrett, şi cu Tyler – gestul ăsta o dovedeşte.

— Scuze. Continuă, spune Barrett.

Dar elanul lui Ping s-a stins, şi-a pierdut cadenţa. Zâmbeşte cu acea curtoazie care trebuie să fi fost tipică nobililor de la curtea regilor Franţei.

— De unde ai mai scos-o şi pe *asta*, îngeraşule? întreabă el.

Barrett, uitându-se în jur, şi-ar dori să se poată lichefia şi să se scurgă printre scândurile podelei, ca apa în care ai spălat vasele, sau, dacă asta nu se poate, să se explice, apoi îl zăreşte pe Andrew, care stă prin preajmă cu un pahar de bere şi un pumn de alune, în spatele canapelei, unde Ping nu-l vede.

Andrew cel placid şi sigur de sine; Andrew care, asemenea unora dintre zei, nu dă doi bani pe

---

[6] *Biblia*, „Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel” (8,6), Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2005, p. 1282 (n.r.).

ciondănelile omeneşti, pe care chiar nu le înţelege. Există pe lume fructe, apă şi cer, există de toate pentru toţi, ce motiv ai putea avea să te cerţi cu cineva?

Liz îl ţine pe lângă ea de ceva vreme, nu?

— Din „Romani”, răspunde Barrett.

— Adică din *Biblie*?

— Da. Din *Biblie*.

— Eşti o minune, spune Ping. E o vedetă, dar nu o vedetă răutăcioasă, e o divă în stilul unei *grande dame*[7], care-şi arată fără nicio reţinere nemulţumirea (cei de faţă nu trebuie să-şi închipuie nicio clipă că poate fi învins uşor, nu trebuie să ia farmecul lui drept conformism), dar o face la modul cordial chiar dacă distant. Şi nici nu e pedant. Este pur şi simplu un admirator fanatic, animat de o loialitate feroce şi unică faţă de ceea ce i s-a dezvăluit ca fiind o adevărată revelaţie. Înainte de Jane Bowles a fost Henry Darger; înainte de Darger a fost cariera socială a Barbarei Hutton. Când e captivat de o idee, Ping este uimit, sincer uimit, că alţi oameni pot fi interesaţi de altceva.

Barrett spune:

— Jane Bowles a fost probabil otrăvită de marocanca de care era îndrăgostită.

— *Ştiu*, răspunde Ping cu vioiciune, dornic de bârfă.

[7] Mare doamnă (în fr., în orig.) (n.r.).

Nu găseşti că e un lucru absolut *uimitor*? Femeia aia, fiindcă veni vorba, era o bătrână urâtă care umbla înveşmântată într-o *burka* neagră şi purta ochelari de soare. Trebuie să vezi pozele. Acolo apare Jane, frumoasă, având ceva dintr-o figurină de alabastru, mergând pe străzile din Maroc însoţită de o femeie care ar fi putut foarte bine să fie una dintre vrăjitoarele din *Macbeth*.

Faţa lui Foster – o minune chiar şi acum prin îmbinarea neobişnuită între linia ca de calcar sculptat a ovalului său irlandez şi buza de jos lată, răsfrântă, dominată de nasul aristocratic, improbabil, de şcolar englez – se destinde sub efectul a ceea ce pare a fi uimire, dar este, după cum bănuieşte Barrett, doar neputinţă de-a înţelege.

— Asta e o adevărată nebunie, spune Barrett.

— Jane era nebună, răspunde Ping cu un aer de felină satisfăcută.

E convins că toţi marii artişti sunt, trebuie să fie, dacă nu de-a dreptul nebuni, măcar excentrici. Oare asta are vreo legătură, se întreabă Barrett, cu micile tablouri cu peisaje dulcege şi naturi moarte pe care le pictează Ping în weekend? Oare asta este explicaţia pentru pălăriile lui, colecţiile lui: miniaturi victoriene cu păsări, lămpi arabe împodobite cu pietre, cărţi în ediţii princeps?

— Cred că va trebui să mă apuc să-i citesc cartea, spune Foster pe un ton ce reuşeşte să transmită atât intenţia reală de a o citi, cât şi faptul că, pentru el, lectura propriu-zisă a cărţii ar fi o ambiţie admirabilă, dar imposibil de realizat – ar fi fost cam acelaşi lucru dacă ar fi spus: „Cred că va trebui să învăţ fizica cuantică”.

— Nu e plină doar de lucruri sumbre şi sinistre, îi răspunde Ping. E chiar surprinzător de amuzantă. Vieţile marilor artişti şi cărţile pe care le scriu sunt două lucruri total diferite.

Ping şi-a recăpătat elanul.

— Să nu uiţi, spune el, că a dus o viaţă tare ciudată. Era expatriată. Se măritase cu Paul Bowles, perversul ăla umflat care o ignora şi nu-i trimitea niciun ban, aşa că ea n-avea niciodată o para chioară. Cred că trăia într-o lume în care era convinsă că se poate întâmpla orice.

Beth îl mângâie pe Barrett pe ceafă ca să-l liniştească, se ridică de pe braţul fotoliului şi porneşte în căutarea lui Tyler. Îndepărtându-se, anunţă:

— Să ştiţi că mai sunt douăzeci şi nouă de minute până la miezul nopţii.

Plecarea lui Beth îi dă un semnal şi lui Barrett. Aruncă o privire spre Liz, care e însă complet absentă. E în stare să-şi alunge de pe faţă orice expresie, să stea în mijlocul unui grup cu aerul că ar aştepta cu răbdare, fără să se

enerveze şi fără să se îndoiască, sosirea taxiului care să o ia şi să o ducă într-un loc frumos şi senin.

— Mai am douăzeci şi nouă de minute ca să-mi analizez păcatele, spune Barrett.

Pentru Barrett – unicul rival al lui Ping – nu există decât o singură cale acceptabilă de a se despărţi de Ping, aflat în mijlocul unei arii, şi anume ironia.

Ping îşi duce mâna la piept, într-un gest de groază simulată cu mult talent.

— Dragul meu, pentru asta ai avea nevoie de douăzeci şi nouă de *zile*, zice el.

Barrett se ridică din fotoliu. Ping îşi îndreaptă din nou atenţia spre Foster.

— Şi, dacă eşti un geniu cu mintea rătăcită, spune Ping, de ce să nu-ţi sfârşeşti zilele într-un oraş unde maimuţele ţopăie pe străzi şi negustorii vând fructe pe care nu le-ai mai văzut în viaţa ta?

Foster aruncă pe furiş (lui Ping nu-i plac ochii care se uită în altă parte) o privire către Tyler, care întinde mâna spre Beth, o cuprinde pe după umeri şi o trage spre el, o strânge la piept. Tyler. Victima chipeşă a violului comis doar din ochi de leu. Ţinta devotamentului său neclintit. Atât de sexy. De ce bărbaţilor homosexuali le lipseşte chestia asta? De ce sunt atât de împrăştiaţi, atât de obsedaţi de dorinţa de mai mult şi mai mult şi tot mai

mult?

Doar pentru o clipă: Tyler dezbrăcându-l pe Foster cu blândeţe, cu ardoare, minunându-se de pieptul lui dezgolit, de pliurile abdomenului său; Tyler observând urma negricioasă de păr ce coboară de la buricul lui Foster, ca şi cum ar fi lăsat să-i crească păr acolo anume pentru el; Tyler dorindu-l pe Foster şi numai pe el, Foster este excepţia, Tyler nu iubeşte bărbaţii, îl iubeşte pe *Foster* şi îi dă jos blugii cu un gest patern şi totodată sexual, gata să-l reguleze cu toată pasiunea şi dragostea unui tată, a unui tată de o perversitate fabuloasă, în care nu încape niciun fel de tabu, face ceea ce e bine pentru băiatul lui, îl ocroteşte, îl răsfaţă, ştie datorită legăturii lor de sânge de ce are nevoie băiatul lui.

Dar Ping nu s-a oprit.

— E chiar mai bine să dispari într-o vâlvătaie. De aceea îi iubim pe Marilyn sau pe James Dean. Îi iubim pe cei care păşesc drept în mijlocul flăcărilor. Vreau să spun, Jane Bowles nu a fost nici pe departe o Marilyn sau un James Dean în ochii majorităţii oamenilor, dar pentru mine...

Foster se concentrează din nou. Ping e un profesor bun, ai multe de învăţat de la el.

Eliberat, Barrett se trezeşte că a rămas cam fără

ţintă. Beth stă de vorbă cu Tyler şi Nina, iar lui Barrett îi lipseşte energia, în clipa asta, de a se alătura unei discuţii deja începute. Andrew stă pe jumătate cu fundul pe pervazul ferestrei, uitându-se la noaptea de afară (sau la propria lui imagine reflectată în geam), deschide încă o bere (mănâncă şi bea fără reţinere, ca un animal, acceptând tot ce i se oferă de mâncare, netulburat de conflicte interioare precum toate făpturile a căror viaţă pe pământ depinde de echilibrul dintre cantitatea cât mai mare ingurgitată şi cantitatea cât mai mică eliminată). În afara veneraţiei lui Barrett pentru Andrew – din cauza veneraţiei lui pentru Andrew –, cei doi sunt în relaţii amicale, dar nu foarte de strânse. Lui Barrett i-ar fi imposibil să se apropie pur şi simplu de Andrew şi să-i spună... câteva cuvinte despre ceea ce speră să aducă noul an. Sau orice despre orice.

Barrett hotărăşte să se strecoare în camera lui şi să stea puţin întins. Deodată asta i se pare cea mai îmbietoare perspectivă: şansa de a sta întins, singur şi liniştit, pe salteaua lui, auzind doar zgomotul stins, ca de la un radio, al petrecerii din camera de alături.

Intră în camera cufundată în întuneric, „întunericul” fiind doar ceva relativ, dacă jaluzelele nu sunt lăsate – Knickerbocker e scăldat toată noaptea într-o lumină portocalie. Barrett se aşază pe saltea cu mare grijă, de

parcă l-ar durea încheieturile.

Camera albă absoarbe lumina de afară, străbătută din timp în timp de o pulsaţie portocalie, căpătând astfel ceva din atmosfera unui film *noir*. Camera e destul de plăcută. Dar, stând aici, Barrett se simte din ce în ce mai mult ca un imigrant ajuns într-o ţară străină care nu e nici sumbră, nici veselă ca o grădină. Este ţara care îl acceptă, de vreme ce nu are actele necesare ca să meargă într-un loc mai promiţător şi nici n-a mai putut rămâne acolo unde credea cândva că îi este locul; acolo unde abilităţile lui (priceperea de a jupui o antilopă, de a măcina ghindele şi de a face făină) nu mai au preţ sau căutare.

Problema care i-a marcat anii de tinereţe: aproape totul e interesant. Cărţile, în mod special, pentru Barrett; şi studiul altor limbi, descifrarea codului lor, desluşirea structurii lor şi a evoluţiei lor; şi istoria – îndepărtarea stratului de timp acumulat pentru a descoperi, încă vie, o zi într-o piaţă din Mesopotamia, unde o femeie cercetează nişte fructe de mango; o noapte la periferia Moscovei, în aerul atât de îngheţat încât îţi taie răsuflarea, şi Napoleon tot pe undeva pe-acolo, sub acelaşi cer moscovit plumburiu, presărat cu stele îngheţate, care n-au fost nicicând atât de strălucitoare, atât de îndepărtate...

Dar mai există şi lumea ţelurilor mai simple, oboseala de la sfârşitul unei zile de muncă, indiferent că ai pregătit hamburgeri sau ai acoperit casa cu şindrilă; dragostea pe care o poţi nutri pentru ospătăriţe şi bucătari, pentru tâmplari şi electricieni, nu există sentiment care să semene cu ăsta (poate că e o variantă în miniatură a ceea ce simt bărbaţii după ce au trecut prin război împreună), plăcerea simplă de a-i face praf pe alţii, în gura mare, când ieşi în oraş la o bere după ce te-ai eliberat de truda zilnică. *Willy are o iubită cam zăpăcită şi Esther chiar ar trebui să se întoarcă la copiii ei, iar Micul Ed a strâns aproape toţi banii ca să-şi cumpere maşina aia Ducati la mâna a doua...*

În privinţa carierei, Barrett a fost foarte mult timp o tânără debutantă care n-a reuşit să facă o alegere, care a găsit că fiecare potenţial soţ este fie cam prea... fie nu destul de... dar niciodată exact... niciodată exact omul pe care să fie convinsă că i-ar plăcea să-l vadă zilnic pentru tot restul vieţii, aşa că a aşteptat, convinsă că inspiraţia va veni, că nu este peste măsură de pretenţioasă, că nu se crede prea grozavă pentru un muritor de rând; a considerat doar că preferinţele şi excentricităţile ei nu se potriveau destul de bine cu perspectivele locale şi că ar fi nedrept, nu-i aşa, să se mărite cu un bărbat în privinţa căruia nu era absolut

sigură; aşa că a aşteptat ca această certitudine să apară, doar era încă tânără, încă destul de tânără, iar după aceea – din senin, cum se poate una ca asta? – a băgat de seamă că nu mai e tânără şi că îşi petrece viaţa tot în casa părinţilor ei, citind şi cosând...

E o satisfacţie, dar una ciudată, dulce-amară, că Barrett şi-a găsit până la urmă o carieră (straniu, dar adevărat), cu atât mai mult cu cât această carieră – lucru care rămâne o taină, neîmpărtăşită altora – nu e orientată spre ceva lumesc, nu aduce nicio posibilitate de îmbogăţire.

Pe tavanul de deasupra capului lui Barrett a început să se formeze o crăpătură în formă de Y din care se cerne din când în când un praf de tencuială, un val trecător de zăpadă artificială, ceea ce înseamnă, fireşte, că va avea o discuţie cu proprietarul, dar şi că edificiul se dezintegrează (mai sunt şi alte semne – grinzi care se macină, umezeala tot mai întinsă şi de neînlăturat), o părere doar a lui Barrett, care e convins că toată clădirea îşi pierde treptat încrederea în forţele proprii, că abia reuşeşte să facă faţă efortului la care sunt supuse zidurile împovărate şi tavanele apăsătoare; că va veni o zi când va scoate un oftat ca un scârţâit şi se va prăbuşi la pământ.

Beth s-a vindecat totuşi, prăbuşirea ei s-a oprit în loc,

iar Barrett îşi îngăduie încă să-şi imagineze că manifestarea celestă care s-a petrecut cu un an şi jumătate în urmă are legătură cu acest lucru.

Nu poate suporta ciudăţenia faptului în sine. Nu poate suporta grandoarea lui. Îi face bine să stea întins singur în patul lui, în camera lui, în timp ce pe lângă el lunecă zgomotele petrecerii şi zgomotele străzii, toate lumile acelea care merg înainte fără el. El pluteşte în patul lui precum Ofelia, înecată într-un moment de fericire (sau cel puţin aşa îi place lui să-şi închipuie): lipsită de viaţă, e adevărat, dar lipsită şi de acuzaţii şi trădări, mai frumoasă în moarte, plutind cu faţa palidă şi calmă, cu mâinile albe, goale, întoarse spre cer, înconjurată de florile pe care se dusese prea departe să le culeagă din apă; o femeie cândva tulburată, mutată acum în pacea lumii naturale, abandonată unduirii luminoase a apei, contopită cu pământul, aşa cum numai morţii pot fi.

— Salut!

Barrett îşi saltă capul, se întoarce cu faţa spre uşa deschisă.

E Andrew. Nu poate fi Andrew. De ce să vină Andrew şi să se oprească în pragul uşii lui Barrett?

Şi totuşi este el. E silueta lui, trapezul bustului său, bila tunsă scurt a capului său, eleganţa firească a felului în care stă în picioare, ca şi cum statul în picioare ar face

parte dintr-un dans ai cărui paşi cei mai mulţi oameni nu au reuşit să-i înveţe.

— Salut! răspunde Barrett.

— Ai? întreabă Andrew.

Ce să aibă? A, fireşte.

— Nu. Îmi pare rău.

Andrew se mişcă în cadrul uşii, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, cu agilitatea şi siguranţa lui Gene Kelly. De care, desigur, Andrew n-a auzit în viaţa lui.

Un aspect al problemei: detaşarea de pirat, convingerea adolescentină minunată că, dacă ar fi vorba despre un lucru important, ar fi la curent cu el.

— A, credeam că te-ai retras ca să tragi pe nas, spune Andrew.

Barrett se străduieşte să depăşească un moment de uimire – Andrew a remarcat că s-a retras. Dar nu. Nu stărui pe calea asta. Vorbeşte în continuare.

— Ar exista o vagă posibilitate, răspunde Barrett. Vino cu mine.

Se ridică din pat, face câţiva paşi spre Andrew. Barrett nu merge ca şi cum ar dansa. Pur şi simplu pune un picior în faţa celuilalt. Speră că nu merge „ca un tanc”.

Barrett intră în aura mirosurilor lui Andrew – adunate

într-o sticlă, ar purta eticheta „Băiat”. Se simte o undă stranie de transpiraţie proaspătă (Andrew nu emană niciun miros fetid, nu există ceva corespunzător sau înrudit cu transpiraţia lui, e pur şi simplu curată, carnală şi cu o foarte slabă nuanţă de sare marină). Sigur, nici nu se pune problema că ar fi un parfum sau un deodorant, e o aromă ca de citrice, ceva astringent şi suculent; fie de la un săpun, fie de la o loţiune, poate doar un balsam de buze, un produs cumpărat şi folosit.

Barrett se străduieşte, în tăcere, să se calmeze şi îl cuprinde pentru scurt timp o teamă iraţională că a rostit aceste lucruri cu glas tare – că s-a apropiat de Andrew şi a spus, fără nicio legătură: *Calmează-te*.

Oare e tipic pentru cei buimăciţi de emoţie să creadă că gândurile lor pot fi auzite? Probabil. În definitiv, se poate ca o asemenea furtună de speranţă şi teamă şi dorinţă să nu se facă auzită? Cum de reuşeşte capul omului să ţină totul înăuntru?

— Nu vreau să te întrerup, spune Andrew.

— Nu, răspunde Barrett. Făceam doar… luam o mică pauză înainte de miezul nopţii.

Andrew dă din cap. Nu înţelege nevoia de a lua o mică pauză înainte de miezul nopţii, dar acceptă, chiar respectă, ciudăţeniile altora. Şi asta face parte din farmecul lui – varianta masculină a şcolăriţei Alice, care

străbate cu seninătate Ţara Minunilor, unde nimic nu-i este cunoscut şi totul îi pare straniu, dar numai straniu, niciodată înspăimântător sau uluitor.

— Vino cu mine, zice Barrett.

Îl conduce pe Andrew pe hol, până la camera lui Tyler şi Beth.

Camera e goală, cufundată în întuneric. Fără Beth, care să zacă în pat, camera s-a transformat dintr-un cufăr cu nestemate, plin de daruri oferite prinţesei adormite, într-o ladă de gunoi. Obiectele adunate acolo s-au înmulţit, dar nu s-au schimbat în mod esenţial. Sunt mai multe cărţi, aşezate în teancuri prost clădite. Lampa ca o dansatoare de *hula*, căreia tot nu i s-au înlocuit firele, a dobândit o soră, care are piciorul construit ca un far şi abajurul decorat cu corăbii. Alături de cele două scaune gemene vechi şi jerpelite, a apărut o masă modestă de bambus – un obiect mic, ieftin, care parcă se simte jenat, un fel de slujnică a scaunelor.

Când Beth şi-a revenit, când a abandonat viaţa trăită în dormitor şi s-a întors în lumea mare, a luat cu sine tot farmecul leneş, edwardian al încăperii. Acum e doar un dormitor obişnuit, ticsit de cărţi şi de obiecte aruncate de alţii, vizuina unui om căruia îi place să strângă lucruri, un loc frumos în felul său, dar şi cam trăsnit. Alunecarea lui Beth în moarte, însăşi ideea că şi-ar putea afla sfârşitul

în această cameră, aşternea parcă o vrajă asupra ei, pe când acum locatarii ei tăcuţi, scaunele şi lămpile şi geamantanele din piele scorojită, sunt doar nişte obiecte, nimic mai mult, care şi-au încheiat scurta perioadă de transfigurare, au revenit pe tărâmul lucrurilor banale ce aşteaptă cu răbdare sfârşitul lumii.

Totuşi patul, aflat dincolo de baricada de mărunţişuri, alb şi simplu, pare de-a dreptul luminos. Patul e Frumoasa Adormită, iar lucrurile culese din stradă sunt pădurea de mărăcini şi spini menită să o protejeze.

Barrett îşi croieşte drum printre grămezi. Chiar dacă odaia e un purgatoriu al obiectelor, nu are mirosul stătut din magazinele de vechituri, nici pe acela de vopsea combinat cu izul jalnic de „nu-prea-curat” ce se lipeşte parcă de lucrurile de care nimeni n-a avut nevoie de mult timp. Acum Beth aprinde lumânări cu parfum de lavandă în toate camerele, aşa cum fac femeile în vârstă care se dau cu parfum ca să alunge mirosul stăruitor de bătrâneţe.

Barrett deschide sertarul noptierei de pe partea unde doarme Tyler. Sertarul e plin de chestii tipic tyleriene: prezervative şi lubrifiant, desigur (Magnum, nu zău?); un tub cu o alifie japoneză; un carneţel Rhodia şi un marker Sharpie; o fotografie veche a mamei lor (Barrett e încă surprins, uneori, când îşi aduce aminte că era

corpolentă, avea sprâncenele groase, ochii puţin cam apropiaţi şi privirea sceptică a femeii care nu s-a lăsat niciodată înşelată de măcelar; o mândreţe de femeie, cum se spune, impunătoare, dar nu o mare frumuseţe, aşa cum stăruie ea în amintirea lui Barrett); câteva pastile pentru răceală; o mulţime de pene pentru chitară; şi...

Flaconul, care se iţeşte pe jumătate de sub o pană pentru chitară. Nu e pus la loc de cinste. E doar un alt obiect din sertarul lui Tyler.

Barrett sperase să găsească rezerva de cocaină a lui Tyler. Dar sperase şi să n-o găsească.

Fără îndoială, Tyler nu s-a lăsat. Barrett ştia cu siguranţă asta. E adevărat? Sau nu. E obişnuit de atâta timp să-l creadă pe Tyler.

Un fenomen straniu: s-ar părea (deşi, desigur, nu e posibil) că s-a ajuns la o confluenţă de secrete dezvăluite brusc: o îngemănare. Dacă Barrett i-a ascuns lui Tyler povestea cu lumina celestă, e normal ca şi Tyler să-i ascundă ceva lui Barrett. Trebuie să existe un echilibru.

E o nebunie să crezi aşa ceva. Şi totuşi lui Barrett i se pare deodată posibil.

Alt fenomen straniu: Barrett este prins între sentimentul că a comis un act de trădare (îşi trece rapid în revistă amintirile: de câte ori a *zis* Tyler că s-a lăsat de

droguri? – lucru care contează, căci pentru Barrett există, se pare, o diferenţă între o minciună propriu-zisă şi un fapt trecut sub tăcere); starea de îngrijorare (cocaina nu-i face bine lui Tyler, sigur că nimănui nu-i face bine, dar Tyler în mod special devine periculos de extatic din cauza ei, ajunge să creadă cu prea multă convingere în imaginea halucinantă pe care o are despre propria persoană); uşurarea pe care Barrett o simte (însoţită şi de un pic de ruşine, aşa cum e firesc) când găseşte ceva care să-i facă plăcere lui Andrew – bucuria pe care o încearcă atunci când poate comite crima măruntă de-a oferi; şi posibilitatea de-a apărea în ochii lui Andrew drept cineva diferit de bărbatul lipsit de resurse pe care l-a găsit stând întins singur în pat.

Barrett scoate flaconul. E un borcănel din plastic transparent, cu un capac de plastic negru. Desface capacul ca să vadă Andrew, care dă din cap ca şi cum s-ar arăta de acord cu o cugetare înţeleaptă, general acceptată, ce de-a lungul secolelor nu şi-a pierdut nimic din adevărul fundamental pe care îl exprimă.

Barrett s-a drogat cu cocaină de două ori, cu ani în urmă, la nişte petreceri, şi nu se simte atras de ea. În ambele ocazii a rămas cu impresia că e un fel de durere de cap pe care ţi-o provoci singur, însoţită de o stare de nelinişte şi de rău mai intensă decât cea obişnuită, lucru

de care el are parte deja din plin.

Andrew desface capacul flaconului. Scoate din buzunar un mănunchi de chei (de ce-o fi având atât de multe chei? trebuie să fie cel puţin o duzină), bagă o cheie în flacon şi i-o întinde lui Barrett. Pe vârful cheii e o mică grămăjoară albă.

O! Barrett voise să-i facă un cadou de Anul Nou lui Andrew. Nu se gândise să ia şi el.

Ce-o fi fost în capul lui? Din ce tren o fi coborât cu puţin timp în urmă – numai prostie şi poliester – în mijlocul luminilor orbitoare ale oraşului? Fireşte că Andrew a presupus că se vor droga împreună. Aşa face toată lumea.

Barrett şovăie. „Nu, mulţumesc” ar fi răspunsul simplu şi firesc. Şi totuşi – biet căţeluş linguşitor şi flămând după iubire – nu are tăria să refuze. Nu-i dă mâna să fie aşa de... non-Andrew.

Aşa că se apleacă uşor, lăsându-l pe Andrew să-i vâre puţin vârful cheii în nara dreaptă. Inhalează.

— Mai tare, zice Andrew.

Barrett inhalează mai cu forţă. Cocaina e aspră şi parcă te amorţeşte – ca un medicament.

— Acum şi cealaltă, zice Andrew.

Bagă din nou cheia în flacon, apoi i-o vâră cu grijă în nara stângă. Barrett inhalează mai cu forţă.

Andrew mai scoate două grămăjoare de cocaină pentru el, pentru o nară, apoi pentru cealaltă. Respiră adânc şi spune:

— Grozav!

Se aşază pe marginea patului lui Tyler şi Beth, ca un înotător care a ajuns pe o plută. Barrett se aşază lângă el, având grijă să nu-i atingă genunchiul cu al lui.

— Chiar aveam nevoie de asta, spune Andrew.

— Şi eu, răspunde Barrett.

Oare chiar e în stare să spună orice minciună, să se dea drept alt om, de dragul unei dorinţe smintite?

— Ia te uită! Intrăm în 2006, spune Andrew.

— Chiar aşa!

Barrett are nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama că simte efectul cocainei. Ceva bâzâie în capul lui, un roi de... nu, nu sunt albine, nu e ceva atât de viu; e un bâzâit produs parcă de o flotilă de biluţe de oţel microscopice, pline de ţepi, care se rotesc în creierul lui şi-i alungă toate gândurile, lăsând în urmă o curăţenie deplină, rece. E o senzaţie clar medicală. *N-o să fie plăcut, dar o să te facă să te simţi mai bine*.

Poate că, de data asta, o să-l facă pe Barrett să se simtă mai bine.

— Hai să mai luăm o dată, zice Andrew. În fond e Anul Nou, ce naiba!

Mai scoate o grămăjoară. Barrett înalţă capul să o primească. Îi e teamă să n-o piardă, să n-o risipească pe bărbie, dar Andrew are precizia unui chirurg, vârâ vârful cheii exact în nara dreaptă a lui Barrett, apoi în cea stângă. După care face acelaşi lucru pentru el.

— Grozav, zice Andrew.

— Chiar grozav, răspunde Barrett, deşi începe să-şi dea seama că nu e grozav deloc.

Biluţele de oţel se rostogolesc. Îşi simte, sau crede că-şi simte, craniul distrus pe dinăuntru, un gol alb se întinde acolo unde altădată era creierul lui.

Barrett se aude spunând:

— 2006 începe nemaipomenit, nu?

Vorbeşte doar glasul lui. El zace într-un mormânt ca un craniu, într-o pustietate străveche în care o maşinărie ciudată scoate un zbârnâit, dinţi de metal lovind dinţi de metal.

— Beth, răspunde Andrew. Te referi la Beth.

— Nu. Mă refer la Michael Jackson, care scapă basma curată de acuzaţiile măsluite de abuz asupra copiilor.

Andrew întoarce capul, se uită la Barrett cu o privire care arată că nu pricepe nimic. Fireşte, e normal. Andrew nu pricepe nimic. Sarcasmul nu e pentru el. Şi totuşi, spre uimirea lui, Barrett îşi dă seama că nu-l supără lucrul ăsta. E prea încordat, prea descurajat emoţional ca

să-i mai pese. Andrew, ăsta sunt eu. Îmi plac ironiile, vorbele de duh. Nu sunt vreo mare frumuseţe ivită din întâmplare, ca tine, dar am şi eu locul meu pe acest pământ.

Ţepii de oţel i-au tocit, se pare, preocuparea pentru propria persoană, dorinţa de a se face dorit; i-a rămas doar acest glas care vorbeşte ca un oracol dement din cripta ce a fost cândva mintea lui.

— Am glumit, spune Barrett. Vorbeam, bineînţeles, despre Beth.

— Ştiu, frate. Corpul omului poate produce uneori un rahat mizerabil.

— Aşa e.

— Şi, ştii ce, doctorii n-au *nici cea mai vagă idee*.

— Doctorii au *oarece* idee, dar n-au întotdeauna dreptate. Nimeni n-are întotdeauna dreptate.

Barrett se aude vorbind şi se minunează că e în stare să alcătuiască propoziţii. Treaba asta o face mecanismul, micul mecanism de curăţare uitat în ţeasta lui, pentru care l-au programat strămoşii săi.

— Dacă m-aş îmbolnăvi, spune Andrew, eu m-aş duce la un şaman.

Se petrece o schimbare.

Barrett se simte din ce în ce mai puţin atras de Andrew.

E surprins, dar neputincios. Se pare că îşi anunţă apariţia un anume proces fizic, o anume afirmare a sângelui. Atracţia pe care Barrett o simte faţă de Andrew începe să pălească.

Schimbarea s-ar putea să aibă legătură cu rostirea cuvântului „şaman”. Are legătură cu faptul că Andrew insistă asupra lui, deşi Beth şi-a revenit fără să se gândească nici măcar o clipă să consulte un şaman sau un clarvăzător sau un vindecător prin puterea mâinilor. Are legătură cu experienţa unică, vizionară, trăită de Barrett în ciuda scepticismului său; şi cu faptul că a auzit cuvântul „şaman” rostit de Andrew cu accentul lui de New Jersey; are legătură cu posibilitatea ca Andrew să nu prea ştie ce este, de fapt, un şaman.

Barrett n-a pierdut niciodată prea mult timp imaginându-şi un viitor pentru Andrew. Un viitor care să-l includă şi pe Barrett nu era posibil, aşa că era mai bine şi mai sexy să viseze doar la Andrew cel din prezent.

Şi totuşi, pe neaşteptate, se produce această schimbare. Acum Barrett nu poate vedea *decât* viitorul lui Andrew: un adept înflăcărat şi tot mai bătrân al improbabilului, trăind sărăcăcios, având o slujbă tâmpită, transformându-se încet, treptat, din ucenicul mereu uimit al vrăjitorului într-unul din oamenii aceia care se consideră ei înşişi vrăjitori; care îşi iau „argumentele” din

cine ştie ce surse; care sunt bine informaţi cu privire la politica guvernului de a muşamaliza apariţiile extratereştrilor la Roswell, dar care nu cunosc numele senatorilor ce reprezintă statul lor...

Andrew e o iluzie.

Barrett a ştiut asta tot timpul, încă de când Liz şi-a făcut apariţia împreună cu Andrew (l-a adus cu ea la un film, să fi fost oare *Războiul Stelelor III*?) şi Barrett a rămas cu gura căscată când a dat cu ochii de frumuseţea lui sinceră şi detaşată, de nonşalanţa cu care o afişa, ca şi cum ar fi fost însăşi întruchiparea unui ideal american pierdut – făcut pentru muncă, proaspăt scos pe piaţă, cu trăsături pure şi curate; Andrew, urmaşul mai multor generaţii de bărbaţi care au pornit călare, cu curaj, spre teritorii necunoscute, spre munţi şi păduri, în timp ce alţii – cei precauţi, cei temători, cei care se mulţumeau cu puţinul pe care îl aveau – şi-au văzut mai departe de feluritele lor negustorii pe caldarâmul plin de funingine din est, având grijă să nu calce în bălţi sau în grămezi de bălegar.

Andrew e un ideal, o invenţie, un potir de aur. Nenumăraţi indivizi cheltuiesc anual miliarde de dolari în funcţie de cât de mult sau de puţin seamănă cu Andrew, fiul unui cizmar din New Jersey. Andrew care a primit totul pe gratis.

Barrett simte că interesul lui păleşte. Ceva s-a dezechilibrat. La un moment dat, naivitatea lui Andrew era atributul perfect, senzual, al trupului de o perfecţiune indiferentă. Peste o clipă, Andrew devenea un băieţandru prostuţ care va rămâne prostuţ chiar şi după ce timpul îşi va fi lăsat amprenta pe trupul lui.

Barrett spune:

— Dacă ai avea cancer la ficat sau la colon în stadiul al patrulea, un şaman n-ar putea face niciun rahat pentru tine.

Andrew se apleacă înainte şi priveşte cu aviditate în ochii lui Barrett.

— Nu crezi în şamani, spune el, pe un ton care arată că e dispus la o discuţie (uşor frivolă?) în contradictoriu.

Să fie oare adevărat, să fie oare posibil ca acest Barrett nou să-i fi trezit interesul lui Andrew, tocmai acum când Barrett e din ce în ce mai puţin interesat de el?

Sigur că e. Orice altă reacţie ar fi o surpriză.

— Nu, cred în... nu ştiu, aproape în orice. În ideea că te poţi afla la momentul potrivit în locul potrivit. Magia e un lucru măreţ, neapreciat cum se cuvine. Dar magia n-o să-ţi extragă niciodată cancerul din corp.

— Nu crezi că asta s-a întâmplat cu Beth?

Cum să răspundă la o asemenea întrebare?

Barrett închide ochii pentru o clipă, dându-i creierului său ocazia de a se activa, de a se curăţa.

Apoi spune:

— Odată am văzut o lumină pe cer.

N-a mai spus asta nimănui. Cum se face că-i spune acum tocmai lui Andrew?

Şi totuşi, cui să-i spună, dacă nu lui? Cine n-ar pune lucrul ăsta la îndoială sau n-ar face glume pe seama lui?

Iar acest Andrew nou, acest Andrew căzut în dizgraţie, care şade aici atât de prostuţ şi de muritor, precum nenumăraţi alţi tineri frumoşi, de-a lungul a nenumărate veacuri...

— Eu văd tot timpul lumini pe cer, răspunde Andrew. Meteoriţi, planete, stele căzătoare. Poate chiar şi nişte farfurii zburătoare din când în când.

— Era o lumină mare, verzuie, spune Barrett. Aducea cu o spirală. Am văzut-o când eram în Central Park, acum mai bine de un an.

— Ce tare!

— Da, aşa e, a fost tare, dar şi foarte straniu.

— Pe-acolo pe sus umblă tot felul de chestii stranii. Crezi că le ştim pe toate? Crezi că le-am aflat pe toate?

— M-am simţit... viu. Într-un fel special.

— Stelele sunt vii.

— Nu era o stea.

— Era frumoasă?

— Da. Era frumoasă. Şi puţin înspăimântătoare.

— Cum?

— Puternică. Uriaşă. Şi pe urmă s-a stins.

— Sună grozav tot ce-mi spui.

Barrett ar trebui să înceteze. Ar trebui să nu mai spună nimic.

— M-am dus la biserică în ultimul timp, spune el.

— Serios?

Tonul lui Andrew arată că, după toate aparenţele, nu găseşte lucrul ăsta nici ciudat, nici banal. În Ţara Minunilor, obiceiurile oamenilor sunt neobişnuite, dar nu respingătoare. Alice pur şi simplu se plimbă de colo-colo, politicoasă şi bine-crescută.

— Nu mă rog, spune Barrett. Nu mă ridic în picioare şi nici nu îngenunchez. Nu cânt. Dar stau acolo, pe o bancă din spate, de câteva ori pe săptămână.

— Bisericile sunt frumoase. Religia organizată e o mizerie, dar bisericile sunt încărcate de sfinţenie.

— Asta nu. E destul de simplă. Şi suntem acolo doar eu şi câteva bătrâne care stau întotdeauna în faţă.

— Mhî!

— Nu vorbeşte nimeni cu mine. Un timp am crezut că, după slujbă, o să vină la mine un preot şi o să-mi spună ceva de genul: „Ce te aduce aici, fiule?”. Dar tipii ăia

sunt bătrâni, chiar bătrâni, fac doar nişte gesturi obligatorii şi se gândesc, poate, cum să se vâre pe sub veşmintele ministranţilor după ce pleacă toată lumea.

Andrew râde vulgar. Întreabă:

— Păi atunci de ce te duci?

— E linişte acolo. Chiar şi în biserica asta veche şi amărâtă domneşte o anumită atmosferă. Pur şi simplu stau acolo şi mă întreb dacă... o să se arate ceva.

— Şi s-a arătat?

— Nu. Nu încă.

— A, aici eraţi!

Barrett deschide ochii. Liz, stând în cadrul uşii, repetă momentul sosirii lui Andrew în camera sa acum douăzeci de minute. La sfârşitul vieţii, Barrett o să-şi amintească oare oameni stând în pragul uşii, după ce l-au găsit în diverse ascunzişuri?

— Salut, spune Andrew.

— Mai sunt unsprezece minute până la miezul nopţii, anunţă ea.

Face câţiva paşi în cameră.

— Ce de *ciurucuri* sunt aici! exclamă.

— Tyler şi Beth sunt colecţionari, îi explică Barrett.

— Tyler şi Beth sunt complet nebuni.

Liz se apropie de pat şi se aşază lângă Andrew, care se mută puţin ca să-i facă loc. Acum, înghesuit lângă

Barrett, Andrew îl atinge cu umărul şi cu şoldul drept.

E sexy. Sigur că da. Dar acum, când adoraţia lui Barrett începe să pălească, Andrew se transformă din zeitate în pornografie. Barrett încearcă o senzaţie de uşurare şi de regret. O corabie se pierde în zare. Barrett aruncă o privire spre abajurul cu corăbii pictate de pe care vopseaua a sărit pe alocuri.

Andrew îi spune lui Liz:

— Vrei o doză?

— Din a cui cocaină? întreabă ea.

— Nu ştiu.

— A lui Tyler, răspunde Barrett.

— Aveam impresia că Tyler s-a lăsat de cocaină.

— Impresie greşită, se pare.

— Să zicem. V-a spus cumva Tyler: vă rog, duceţi-vă la mine în cameră şi serviţi-vă din rezervele mele?

— Haide, Lizzie, zice Andrew. Suntem la o petrecere, e Anul Nou.

— Pune-o la loc.

— Tot ce se găseşte aici, spune Barrett, ne aparţine tuturor, lui Tyler, lui Beth şi mie.

— Nu şi drogurile. Nu iei niciodată din drogurile cuiva dacă n-ai fost invitat. Pune-o înapoi de unde ai luat-o, imediat.

Andrew îi întinde flaconul lui Barrett, care deschide

sertarul noptierei şi îl aruncă acolo.

— Nu se face o asemenea porcărie, îi spune Liz lui Barrett.

— Ei, e petrecere. E Anul Nou.

Andrew zice:

— Barrett îmi povestea despre lumina pe care a văzut-o odată pe cer. Peste Central Park.

Andrew, firește, n-are nici cea mai vagă idee că unele lucruri nu se spun. Ce-o fi crezând el că trebuie ţinut secret?

— O lumină? întreabă Liz.

Ai grijă. Liz pune întrebări, Liz nu e dispusă să accepte miraculosul şi inexplicabilul.

— Nu-mi lua în seamă vorbele, nu acum, răspunde Barrett. Habar n-am ce spun.

— Era o sferă mare, zice Andrew. Era frumoasă şi puternică.

— Barrett ţi-a spus că a văzut o lumină pe cer, îi zice Liz lui Andrew.

— Şi pe Bigfoot, spune Barrett. L-am văzut pe Bigfoot pe Third Avenue. Intra într-un restaurant Taco Bell.

Liz îşi strânge buzele, se uită în tavan, apoi la Barrett.

— Cum era? întreabă ea.

Barrett trage adânc aer în piept, de parcă s-ar pregăti să-şi bage capul sub apă.

— Albăstruie, palidă.

Liz se uită în continuare la Barrett. Are o expresie cercetătoare, de parcă ar fi un detectiv care bănuieşte că Barrett minte în legătură cu ce a făcut în noaptea când s-a comis o crimă.

— Am văzut o lumină cândva, spune ea. Sus pe cer.

— Glumeşti.

— S-a întâmplat cu ani în urmă.

— Unde? Adică... pe cer, nu...?

— Eram pe terasă, la mine acasă. Era la începutul verii, atunci stăteam în Lower East Side şi lucram la magazinul lui Joshua. Mă pregăteam de culcare şi am ieşit să mai trag o ţigară cu marijuana. De fapt, dacă mă gândesc bine, cred că era haşiş.

— Cum arăta lumina? întreabă Barrett.

— Păi, ca un disc, aş zice. Sau ca o sferă.

— Era tot de un albăstrui palid?

Liz râde, iar râsul ei are ceva neobişnuit de tăios.

— Mai degrabă albastru-verzui. Eu mă pricep la mărfuri, nu la culori.

— Spune-mi mai exact cum arăta.

Liz îşi îndreaptă privirea spre Barrett, e o femeie cu multă răbdare, o femeie sătulă de bărbaţi excesiv de înflăcăraţi, aşa că a ajuns să-şi ascundă iritarea prin ironie.

— Era o minge stranie de lumină plutitoare, spune ea. Era destul de nostimă.

— *Nostimă?*

— Da. Cam aşa. Semăna cu un satelit de prin anii cincizeci. Parcă era o rămăşiţă ajunsă până la noi din ceva ce fusese cândva, în alte vremuri, când trecea drept o minune.

— Nu seamănă cu lumina pe care am văzut-o eu.

— Păi, ştiu şi eu. S-ar părea că fiecare a văzut altă lumină.

— Ai simţit ceva? Vreau să zic, la ce te-ai gândit când ai văzut-o?

— M-am gândit: uite un haşiş de calitate, trebuie să nu uit de la cine l-am luat.

— Doar atât?

— Cam atât.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Mi-am terminat ţigara, am coborât, am citit câteva pagini dintr-o carte şi m-am culcat. A doua zi de dimineaţă m-am dus la serviciu. Nu mai ţii minte ce tip mizerabil era Joshua?

— Nu te-ai întrebat ce-o fi fost? Lumina, vreau să zic.

— M-am gândit că e un nor de gaze sau cam aşa ceva. Universul e plin de corpuri gazoase, nu?

— Da, există gaze şi neutrini, spune Andrew, şi

porcăria aia care se numeşte materie neagră.

— Şi pur şi simplu ţi-ai văzut mai departe de treburile tale? o întreabă Barrett pe Liz.

— Cam ce te-ai fi aşteptat să fac, să anunţ ziarul *National Enquirer*? Eram drogată, am văzut o lumină care după aia a dispărut.

Barrett se apleacă spre ea şi capul lui se apropie atât de tare de al lui Andrew, încât îi simte respiraţia pe obraz.

— S-a întâmplat ceva după aceea? întreabă.

— Nu, ţi-am spus. Nu s-a întâmplat nimic.

— Poate nu chiar imediat.

— Asta a fost acum câţiva ani, tot timpul se întâmplă lucruri.

— Mai gândeşte-te.

— Mă cam sperii.

— Hai, gândeşte-te. Fă asta pentru mine.

— Hm. Bun. Am găsit o pereche de pantofi Jimmy Choo la T.J. Maxx, ceea ce e un soi de miracol, nu?

— Hai, fii serioasă!

— Eşti drogat rău, amice, nu?

— Puţin.

— Tu nu te droghezi niciodată.

— E noaptea de Anul Nou.

— Bine, fie ca tine, zice ea. Să mă gândesc... sunt cel

puţin zece ani de atunci.

Liz se opreşte.

— Ce e?

— E ridicol.

— Ce s-a întâmplat?

— Ăla a fost, cred că ăla a fost, anul în care s-a întors sora mea.

Sora mai mică despre care rareori se vorbeşte. Barrett nu ştie decât foarte puţine detalii, deşi e prieten cu Liz de zece ani.

— Continuă, spune el.

— E o prostie.

— Continuă.

Ea face o pauză.

— Nu şi-a mai luat medicamentele. Şi într-o zi... a dispărut pur şi simplu. Timp de aproape un an.

— Cred că mi-ai spus deja.

— Nu prea vorbesc despre asta.

— Ştiu, ştiu.

— Chiar nu prea înţeleg de ce. Bun, uite, cred că totul e din cauză că problema asta o au toţi cei din familia mea şi mi-e teamă să nu mi se întâmple şi mie. E cam aiurea, nu? Cum făceau grecii, care nu rosteau numele zeului din tărâmul morţilor de teamă să nu-i audă.

— Ce problemă au toţi cei din familia ta? întreabă

Barrett.

— Schizofrenia. A apărut când ea avea douăzeci şi trei de ani. Era cea mai drăguţă, cea mai isteaţă fată din lume. Era o tipă grozavă, cu adevărat grozavă. Făcea Dreptul şi obţinuse un stagiu la ACLU[8], ceea ce, poate ştii sau nu, nu e foarte uşor. Şi apoi a avut această cădere. Şi a devenit alt om. A devenit paranoică şi speriată de aproape orice lucru şi i-au intrat în cap tot felul de idei despre comploturi corporatiste, comandouri de asasini... mă rog... s-a schimbat total. Era pur şi simplu... alt om. A trebuit să se lase de şcoală. S-a mutat înapoi în casa părinţilor.

— O chema Sarah, zice Andrew.

— Aşa o chema, într-adevăr, spune Liz. Oricum, a început un tratament care i-a fost de ajutor, dar numai în parte. A făcut din ea o copie ceva mai bună a celei care fusese înainte. Dar parcă Sarah murise şi fusese înlocuită de o marionetă.

— Eu văd zilnic asemenea marionete, zice Andrew. Peste tot.

— Detesta tratamentul pe care-l făcea, toată lumea detestă medicamentele, te îngraşă, te ameţesc şi îţi taie

[8] American Civil Liberties Union – organizaţie nonprofit ce are drept scop apărarea drepturilor şi libertăţilor garantate fiecărui individ prin Constituţie (n.r.).

orice chef de sex. Şi într-o zi, fără să ne spună nimic, se pare că nu le-a mai luat. Şi a plecat. Într-o zi. Când mama şi tata, întâmplător, nu erau acasă.

— A plecat, repetă Barrett.

— Pur şi simplu a şters-o. N-am reuşit să o găsim. Am făcut tot ce se putea. Mai întâi am căutat-o prin oraş, apoi am anunţat poliţia şi am pus afişe peste tot. Mintea ei era complet rătăcită, avea cam douăzeci şi trei de ani, cine ştie ce i se putea întâmpla?

— Femeile sunt destul de năpăstuite, în toată lumea, spune Andrew.

— Avea ceva bani la ea, ştiam asta. Îi plăcea să aibă bani şi-i lua din poşeta mamei, mama nu se supăra. Nu ştiam câţi bani are, dar am presupus că avea destui ca să-şi cumpere un bilet de autobuz spre o destinaţie oarecare. Cam la o lună după asta am fost convinsă că mama o să moară. De-adevăratelea. Sarah a plecat în decembrie. Chiar dacă n-ar fi fost violată sau ucisă, putea foarte bine să moară de frig sau de foame.

Face o pauză. Odaia se strânge în jurul lor, încărcată de umbre şi de droguri.

— Mă duceam pe la părinţii mei, spune Liz, şi o găseam pe mama pur şi simplu stând. Stătea pe un scaun în living. De parcă... nici nu ştiu cum să spun... de parcă era într-o sală de aşteptare şi stătea acolo ca să

intre la doctor, ca pentru o consultaţie.

— Şi tatăl tău?

— Şi el a fost profund afectat. Dar el măcar rămăsese cel pe care-l ştiam. Îşi tot făcea de lucru pe lângă casă. Repara ba una, ba alta. Ca şi cum, dacă locuinţa ar fi fost într-o stare mai bună, Sarah s-ar fi întors. Mi-am dat seama, cel puţin aşa credeam atunci, că dacă Sarah... nu s-ar mai fi întors, tata ar fi reuşit să treacă peste asta. Distrus, firește, dar ar fi supravieţuit. Însă nu eram deloc convinsă că mama ar fi putut.

— Te-ai gândit că o să-şi pună capăt zilelor?

— Nu, m-am gândit că pur şi simplu... o să dispară. Puţin câte puţin. Că, mai curând sau mai târziu, o să facă vreo boală pe care doctorii nu o s-o poată diagnostica.

— Aşa se întâmplă, zice Andrew. Oamenii se îmbolnăvesc din cauza vieţii pe care o duc.

La capătul răbdării, Liz îi aruncă o privire severă, profesorală. *Dacă nu ştii să răspunzi la întrebare, mai bine taci şi ascultă.*

— Ce s-a întâmplat după aia? întreabă Barrett.

— Ce s-a întâmplat... păi, după vreo cinci luni, cineva a bătut la uşă şi... a apărut ea. Arăta îngrozitor. Avea vreo patruzeci de kilograme, părul plin de păduchi şi era îmbrăcată cu haine aruncate de oameni. Dar era acolo. Într-o noapte. Cu totul pe neaşteptate.

— Chiar aşa.

— Era incredibil. Sigur, speraserăm tot timpul că va veni, dar încercaserăm să ne obişnuim cu ideea că... nu mai e în viaţă. Şi într-o noapte a apărut.

— Unde a fost în tot timpul ăsta?

— Nu ştim absolut nimic. A zis ceva despre Minneapolis, despre South Beach. Dar, de fapt, refuzase să meargă la Facultatea de Drept din Minneapolis, înainte să facă această criză, şi cu un an în urmă îşi petrecuse o vacanţă la South Beach. N-am aflat niciodată ce-a făcut. N-am putut să ne dăm seama dacă îşi amintea cu adevărat pe unde fusese.

— Şi totuşi a venit acasă.

Liz dă grav din cap. Ca şi cum ar fi acceptat un verdict aspru, dar inevitabil.

— Da. A venit acasă.

— Ceea ce a fost un fel de miracol.

— Eu nu mă rog, spune Liz. Nu cred în Dumnezeu.

— Ştiu.

— Dar, timp de câteva săptămâni după ce Sarah s-a întors, le-am mulţumit în gând tuturor celor care i-au dat un dolar, tuturor celor care au lăsat-o să doarmă în vestibulul casei lor, tuturor celor care i-au dat ceva, orice. De atunci dau un dolar oricui îmi cere.

— Asta s-a întâmplat după ce ai văzut lumina.

— La cel puţin trei luni după aceea.

— Totuşi...

— OK, dobitocule, ai dreptate, în ordine strict cronologică, s-a întâmplat după ce m-am drogat rău de tot cu un haşiş foarte bun şi am avut impresia că văd o lumină. Chiar crezi că există vreo legătură?

— Nu sunt sigur. Mă tot întreb.

— E bine, fireşte că e bine că s-a întors, că acum e în siguranţă. Dar starea ei nu e *mai bună*. Face din nou tratament. E grasă, se mişcă greoi, trăieşte pur şi simplu în vechiul ei dormitor. Joacă jocuri pe calculator.

— Oricum e mai bine decât să zacă fără suflare pe undeva prin Minneapolis.

— Totuşi. E un miracol cam de rahat, nu crezi?

— Hei, mai sunt trei minute până la miezul nopţii, zice Andrew.

— Nu mă gândesc neapărat la miracole, ci la semne prevestitoare, să zicem.

— Două minute şi cincizeci de secunde, zice Andrew.

— Iubitule, du-te în living şi vezi dacă ştiu toţi, spune Liz. Vin şi eu într-o clipă.

— Ai să fii acolo la numărătoarea inversă?

— Sigur că da. Du-te acum.

Docil, Andrew se ridică şi iese din cameră. Liz şi Barrett rămân pe pat, alături.

— Chiar contează? întreabă Liz.

— Ce să conteze?

— Un semn prevestitor. Sau ceva de genul ăsta.

— Cred că ar putea fi considerat interesant.

— După părerea mea, dragule, ar putea fi considerat o aiureală de tot rahatul.

Tyler şi Beth s-au retras în bucătărie ca să fie puţin singuri. Se ţin în braţe, sprijinindu-se de dulap.

— Aproape am intrat în alt an, spune Beth.

— Chiar aşa, întăreşte Tyler.

Îşi ascunde nasul în curbura gâtului ei. O inhalează adânc, aşa cum inhalează cocaina.

I-a intrat un fir de praf în ochi. Clipeşte, încercând să-l dea afară – nu poate să se desprindă de Beth ca să se frece la ochi.

— Şi n-a venit sfârşitul lumii.

— Pentru unii dintre noi.

Ea îl strânge mai tare în braţe.

— Nu începe, măcar în seara asta, şopteşte.

Tyler dă din cap. N-o să înceapă. Măcar în seara asta. N-o să trăncănească la nesfârşit despre închisori secrete ale CIA în Polonia şi România, despre interceptări ilegale sau despre faptul că Bush însuşi a recunoscut că au murit treizeci de mii de irakieni din rândul populaţiei

civile de când a izbucnit războiul. Despre faptul că în primul rând e un război împotriva unei ţări care n-a atacat Statele Unite.

Tyler şopteşte la urechea lui Beth:

— S-a descoperit ADN de mamut în Anglia.

— Asta înseamnă că pot reconstitui un mamut?

— Cred că e prematur să vorbim despre aşa ceva. Să zicem doar că fără ADN de mamut nu s-ar putea reconstitui un mamut.

— Asta ar fi extraordinar. Închipuie-ţi!

— Asta ar fi mai mult decât extraordinar.

— Oricum, l-ar ţine într-o grădină zoologică, nu?

— *Nu*. Ar căuta să-l studieze în mediul lui natural. I-ar construi o întreagă rezervaţie naturală specifică mamuţilor. Poate în... Norvegia.

— Ar fi nostim, zice ea.

— Şi să-ţi mai spun ceva.

— Ce?

— În Fiji a fost respinsă legea împotriva homosexualităţii. Acum ai voie să fii gay în Fiji.

— Bună treabă.

— *Şi*...

— Mmm?

— Prinţesa Nori a Japoniei s-a căsătorit cu un om de rând şi a renunţat la tron.

— Arată bine?

— N-aş zice. Dar are suflet bun şi o iubeşte foarte mult.

— Asta e şi mai grozav.

— Sigur că da.

Din living se aude glasul lui Ping:

— Mai e un minut până la miezul nopţii.

— Hai să rămânem aici, vrei? întreabă Beth.

— O să vină careva după noi.

— Atunci o să-i spunem să plece.

— Categoric.

Deodată Tyler începe să plângă. Un plâns tăcut, uscat, de parcă şi-ar stăvili lacrimile în loc să le lase să curgă.

— Gata, iubitule, linişteşte-te, spune Beth.

Tyler se lasă îmbrăţişat. Nu poate vorbi. Îl uimeşte şi pe el starea care l-a cuprins brusc. Se teme, fireşte că se teme pentru Beth – un fenomen de remisie atât de neaşteptat, de neprevăzut ar putea dispărea la fel de misterios cum a apărut. O ştiu amândoi. Au discutat despre asta o dată şi au convenit să nu mai revină asupra subiectului.

Plânge şi din cauza cântecului de nuntă pe care l-a cântat pentru Beth acum mai bine de un an. De ce nu reuşeşte să uite (ca să nu mai spunem să ierte) că nu a

fost un cântec reuşit, în ciuda asigurărilor primite din partea tuturor că a fost cel mai bun cântec pe care l-a compus vreodată? Mda, sigur. A fost plin de simţire, tuturor le-au dat lacrimile, dar Tyler a ştiut, a ştiut că nu era un cântec care să-ţi sfâşie inima, ci mai degrabă unul siropos. Fusese înfrânt de propriile neputinţe. Acum, când îşi aminteşte, are o strângere de inimă: lăsase până la urmă *amarul să-l topesc*, fără referire la zăpadă; ar fi putut scrie (şi-a impus să uite) *abordarea noastră pe două planuri, solemnă şi duioasă* care să rimeze cu *vizitiul invizibil din caleaşca împodobită şi frumoasă*. A ştiut că n-o să aibă destul timp, că n-o să aibă destul talent şi a produs o baladă, o baladă mică şi drăguţă, potrivită pentru ocazia aceea, care i-a încântat pe toţi cei prezenţi, dar nu o operă dăltuită în bronz; nu un cântec care să îmbine iubirea şi moartea şi care să poată fi cântat şi după ce îndrăgostiţii se vor fi întors în ţărână. A fost ceva mărunt. Fireşte, a fost primit cu entuziasm, dar – chiar şi în timp ce îl cânta şi Beth îl asculta tremurând (firavă, cu pielea la fel de albă ca şi rochia de mătase pe care o purta), ameţită, plină de iubire înflăcărată pentru el – a ştiut chiar şi atunci că e doar un menestrel ce poartă pe frunte nu o coroană de aur sau o cunună de laur, ci o tichie cu pene; că se pricepe să cânte despre dragoste, fiindcă asta e plătit să facă, oriunde în ţară; că

e convingător, deoarece are experienţă şi ştie să mimeze atât de bine sentimentele pentru alţii, încât a ajuns în punctul în care nu mai reuşeşte *decât* să mimeze sentimentele, chiar şi pe ale lui. Limbajul muzical al imitaţiei convingătoare ajunsese să fie singurul limbaj în care cânta.

Cântecul fusese lăudat, aşa cum era de aşteptat. Dar un cântăreţ ştie întotdeauna.

Tyler plânge din mai multe motive, unul dintre ele fiind eşecul lui, un eşec dintre cele mai dureroase, un eşec tainic, cu toate că ceilalţi susţin cu insistenţă că prin cântecul pentru Beth a spart gheaţa, a învins, a dat de comoara pe care o căuta.

— Liniştește-te, iubitule, spune Beth din nou.

Tyler n-a reuşit să-şi scoată firul de praf din ochi. Măruntele amăgiri ale cărnii...

Din living se aude:

— Douăzeci, nouăsprezece, optsprezece...

În living se simte o stare de încordare. Unde au dispărut toţi? Au rămas doar Ping, Nina şi Foster.

Foster, cu ochii la ceasul de buzunar, spune:

— Şaptesprezece, şaisprezece...

Unde o fi Tyler? se întreabă el.

Ping se întreabă şi el în gând: *Oare în seara asta dai*

lovitura, Foster?

Nina îşi spune: *Îmi pare rău, Stephen, nu ştiu ce-o fi fost în capul meu, o să te sun imediat după miezul nopţii*.

— Cincisprezece, paisprezece, treisprezece...

Andrew intră în living cu mersul lui puţin aplecat înainte care-l face să semene cu o maimuţă. Ce mai caută aici? Cum de-l suportă Liz?

E drogat rău, nu încape nicio îndoială. E complet neajutorat, iar ei îi place să fie stăpână pe situaţie. A cam început să o sperie vârsta la care a ajuns. Probabil că el are o sculă grozavă. E vorba şi de un sentiment matern aici, Liz ar fi trebuit să aibă un copil. Dacă tot a ajuns la concluzia că bărbaţii sunt exact la fel, de ce i-o fi schimbând întruna? E drogat, rău de tot. Cred că o plictiseşte de moarte. Oare Liz îşi dă seama că se face de râs cu el? Probabil că încep s-o lase puterile. Poate că el e altfel când sunt singuri.

— Doisprezece, unsprezece, zece...

— Unde e Liz? întreabă Ping.

— Vine şi ea, răspunde Andrew.

Foster e pregătit, nu mai e tânăr, îl iubesc de atâta timp. De ce i-am spus asta lui Stephen? Trebuie să învăţ să mă controlez. Unde eşti, Tyler? De ce am spus că nu mai e tânăr, unde eşti?

— Nouă, opt, şapte...

În dormitor, Liz îi spune lui Barrett:

— Faptul că am găsit droguri în sertarul lui Tyler nu ne bucură deloc.

— Nu, chiar deloc.

— O să stai de vorbă cu el despre chestia asta?

— Cred că da. Adică, trebuie, nu?

— Numai tu poţi s-o faci.

Îşi încrucişează braţele la piept, de parcă s-ar cuibări în sine.

— Amândoi am văzut o lumină, spune Barrett. Tu şi cu mine.

— Un avion. Un norişor de gaz cosmic.

— Nu cred.

— Ce altceva putea fi? întreabă ea.

— Şase, cinci, patru...

— Ar trebui să mergem şi noi acolo, spune ea.

— Ştiu.

Rămân pe loc.

— Trei, doi...

Barrett o priveşte pe Liz implorând-o din ochi.

— Unu.

Tyler şi Beth se sărută cu pasiune. În timpul sărutului, Tyler expiră în ea şi totodată o inhalează. Îşi transmit

unul altuia un fel de putere, el nu poate spune dacă prin sărut îi dăruieşte ei sănătatea trupului său sau dacă îşi trage din ea sănătatea redobândită în chip miraculos. Nu contează. Hotărăşte că nu contează. Ea s-a modelat după el, sunt aici, e 2006.

— Na că s-a făcut miezul nopţii, spune Liz.

— La mulţi ani!

Liz şi Barrett se apropie şi se sărută – un sărut cast.

— Îţi dai seama, întreabă Barrett, că primul cuvânt pe care l-ai rostit în noul an a fost „na”?

— Poate că o fi şi asta un semn, răspunde ea.

Ping, Foster şi Nina se sărută, fericiţi ca nişte copii. La mulţi ani! Se îmbrăţişează, din stradă se aud strigăte şi pocnete de artificii. Andrew stă ceva mai retras. Nina (*de ce trebuie să fiu întotdeauna eu, de ce lasă toţi lucrurile în seama femeii?*) îi face semn să se apropie.

— La mulţi ani, Andrew! spune ea.

— La mulţi ani, răspunde el cu acea cordialitate politicoasă şi lipsită de inteligenţă a unui însoţitor de zbor.

Rămâne pe loc, lângă uşa care dă spre hol.

Ce mai stă pe-aici?

— Ar trebui să mă duc să-l caut pe Andrew, spune Liz.

— Ar trebui.

Dar peste o clipă Andrew apare aici, păşind printre mormanele din dormitor ca Godzilla prin Tokyo. Totuşi nu e supărat; nu pare să fie supărat. Merge pur şi simplu în linie dreaptă, fără ocolişuri.

Liz se ridică în picioare.

— La mulţi ani, iubitule! spune ea.

Desface braţele.

— La mulţi ani! spune el şi se lasă cuprins în îmbrăţişarea ei.

Se sărută. Andrew o strânge de fund.

— La mulţi ani, prieteni! zice Barrett şi pleacă.

Andrew întinde mâna fără să se uite, prinde mâna lui Barrett şi i-o strânge. Se pare că are generozitatea, harul de a dărui.

Barrett se gândeşte: Andrew a aşteptat, nu? Şi-a dat seama, a priceput, că Barrett şi Liz au nevoie de puţin timp, tocmai când se făcea miezul nopţii.

Oamenii sunt mai mult decât crezi că sunt. Dar sunt şi mai puţin. Totul e să ştii să-ţi alegi drumul printre cele două.

În drum spre living, Barrett trece pe lângă bucătărie. Tyler şi Beth se pipăie. Să treacă discret mai departe?

Nu, de ce, doar face parte din familie, e soţul de rezervă al lui Beth, are dreptul să întrerupă.

— La mulţi ani! spune.

Cei doi se desprind din îmbrăţişare, uşor năuciţi, de parcă acum bagă de seamă, cu uimire, că sunt în această bucătărie, în această lume.

— La mulţi ani, iubitule! îi răspunde Beth.

Se apropie de Barrett, îl cuprinde cu braţele subţiri pe după umeri, îl sărută cu adevărat.

Tyler se apropie şi el, îi îmbrăţişează pe amândoi, Beth e la mijloc, înghesuită între ei. Barrett percepe cu şi mai multă acuitate trăsăturile ei de fiinţă firavă, cu oase mici şi trup flexibil. În clipa de faţă e un şoricel alb, un animăluţ îndrăgit, ţinut în palme cu blândeţe, totuşi captiv, de doi bărbaţi care l-ar putea strivi dacă ar vrea. Barrett ar putea jura că îi simte tremurul ca de şoricel ţinut în palmă – acea înfiorare permanentă care face parte din însăşi fiinţa unui şoricel; născută probabil din starea de teamă şi din nevoia constantă de apărare (tu eşti, în definitiv, un animal de pradă), dar care e totodată forma de manifestare a neputinţei, a unei inimioare cât o frăguţă ce bate iute.

Barrett îi zice lui Tyler:

— Dacă te aud că spui „îmbrăţişare în grup”, te pocnesc.

Tyler întinde mâna şi îşi trece degetele prin părul lui Barrett. Beth rămâne între ei fără să spună nimic, legănându-se uşor între unul şi celălalt. Înalţă capul, apoi îl sprijină de pieptul lui Tyler. Stă cu ochii închişi.

Barrett are senzaţia că invocă ceva. E o senzaţie aproape palpabilă. O simte ca o furnicătură prin piele.

— Am intrat în moarte, spune ea.

— Nu, zice Tyler. N-ai făcut asta.

Beth nu deschide ochii. Parcă ar recita ceva, un discurs învăţat de mult care trebuie acum, în sfârşit, rostit.

— N-am făcut asta cu adevărat, spune ea. Dar ceva s-a schimbat.

— Vorbeşte în aşa fel încât să pricepem şi noi, te rog, zice Barrett.

— Mmm. Bine. Am fost bolnavă mult timp. Şi pe urmă a venit un fel de schimbare.

Pentru câteva momente, în încăpere nu se aude decât respiraţia lui Tyler.

— Parcă... de fapt... am început să mor. Am pornit pe un drum. Era ceva diferit. Tot bolnavă eram. Tot îngrozitor mă simţeam. Dar. Mă simţeam ca o fiinţă sănătoasă care s-a îmbolnăvit. Şi pe urmă. Eram o fiinţă bolnavă şi nu-mi aminteam să fi fost vreodată altceva. Era ca atunci când încep să se stingă luminile. Ca atunci

când se sting luminile într-o casă unde toţi locatarii se duc la culcare.

Nimeni nu scoate un cuvânt. N-ar fi cazul să pună cineva o întrebare?

— Cum a fost?

— N-a fost bine. Dar n-a fost nici rău. A fost ceva aparte. Un nicăieri nedefinit. Nici măcar nu conta dacă e bine sau rău. Nu asta era problema.

Îşi sprijină mai departe capul pe pieptul lui Tyler. Îşi ţine ochii închişi.

— Un nicăieri nedefinit, repetă Barrett, pentru că se pare că pe Tyler nu se poate conta deocamdată.

— Acum e mai limpede? întreabă ea.

— Oarecum.

— Vreau să ştiţi. N-a fost chiar îngrozitor. Vreau să ştiţi asta.

— Ştim, răspunde Tyler.

— Pentru că, adaugă ea, n-a mai rămas prea mult timp.

— Ca să trăim? Asta vrei să spui? întreabă Barrett. Pentru oricare dintre noi?

Ea îşi leagănă capul încet de la stânga la dreapta şi înapoi pe suprafaţa pătrată, fermă a pectoralilor lui Tyler.

— Da, zice ea. Cred că asta vreau să spun.

La zece minute după miezul nopţii sunt toţi în living şi se întreabă ce să mai facă.

— Previziuni pentru 2006! strigă Foster.

Ceea ce e o gafă, desigur. Toţi au grijă să nu se uite la Beth, care spune fără ezitare:

— Eu prevăd că asta va fi o noapte grozavă.

Toţi ridică paharele. Se aud exclamaţii şi urale.

Da, îşi spune Barrett din nou, de asta te iubeşte Tyler atât de mult. E o poveste veche trăită din nou: aceea a fetei din popor care ajunge pe un tron, de un fel sau altul, şi care devine o adevărată legendă, într-o oarecare măsură pentru că aduce bunătate şi alte calităţi umane într-o împărăţie stăpânită în general de viclenie şi de răutăţi meschine şi totodată distrugătoare.

Se aşterne tăcerea. Stânjeneala pluteşte încă în încăpere.

Foster caută cu înfrigurare în gând, întrebându-se cum ar putea repara gafa pe care o făcuse şi dacă nu cumva rostind câteva cuvinte ar înrăutăţi situaţia. Cu siguranţă, Tyler îl consideră acum un om necugetat şi lipsit de sentimente. Nu va accepta niciodată să i se abandoneze, nici măcar pentru o oră...

Tyler spune:

— Eu prezic că John Roberts o să primească ordin de la Dumnezeu însuşi să devină un om bun. Drepturile

omului vor cunoaşte o adevărată înflorire. Femeile şi homosexualii şi oamenii de culoare nu vor mai avea motive de îngrijorare. Toată naţia va dansa pe străzi.

Iar se aud exclamaţii şi urale, iar se ridică paharele.

Pentru prima şi poate pentru ultima dată în viaţă, Tyler şi-a câştigat recunoştinţa întregului grup din încăpere datorită afirmaţiei implicite că el şi numai el e în stare să ia lucrurile destul de în serios; pentru atitudinea care i-a atras porecla de Domnul Nu-ştie-de-glumă (ceea ce îl face să se simtă, ori de câte ori o aude, în acelaşi timp stânjenit şi mândru).

— Prezic că negrul va *continua* să fie noul negru.

— Şi rozul va fi întotdeauna bleumarinul Indiei, adaugă Liz.

Barrett o ia pe Liz pe după umeri. Ea îl sărută iute pe obraz. Slavă Domnului, nu şi-au pierdut disponibilitatea pentru lucrurile banale.

Micul grup se destramă. Foster, Nina şi Ping pleacă deodată, ca şi cum ar exista între ei o înţelegere clară şi nerostită că a venit timpul să plece. A sunat ceasul, trăsurile au fost chemate, nimeni nu vrea să stea prea mult; să arate că nu pricepe semnalul; să fie cel despre care se spune, imediat după ce se închide uşa, *credeam că n-o să mai plece în veci*.

Foster, Ping şi Nina îşi iau rămas-bun unul de la altul afară, pe Knickerbocker. *La mulţi ani, dragă, te iubesc, a fost o seară minunată, ai cea mai grozavă pălărie, drum bun, te sun mâine*.

Nina o ia spre nord, Ping şi Foster spre sud.

Nina se duce în Red Hook să încerce să dreagă lucrurile cu prietenul ei (*Iubitule, m-am panicat, cred că încep să mă îndrăgostesc de tine şi asta mă sperie, ştii cum sunt când simt că-mi pierd capul*), ceea ce îi va mai ţine împreună câteva luni, până ce Nina o să se îndrăgostească de un chirurg pe care-l va întâlni în magazinul Barneys (*Nina cea curajoasă şi îndrăzneaţă: „Ştii ceva, dragă, nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar nu-ţi cumpăra puloverul ăla, galbenul nu e pentru albi”*); un bărbat care ţine cont de părerea ei în privinţa puloverului, dar n-o mai ascultă niciodată după aceea; un bărbat convins că Nina e frumoasă, dar atât de incompetentă în orice domeniu de gândire şi activitate care n-are legătură cu ţinuta vestimentară (*asta e Nina mea, are şaptezeci şi una de perechi de pantofi, câţi bani crezi că dă pe un tuns?*), încât renunţă la punctul ei de vedere în momentul în care părerea ei este pusă la îndoială (*ei, ştiu şi eu, nu prea mă pricep la treburi de-astea*); o să-şi lase părul lung (*o femeie cu părul lung e mai sexy, nu?*); şi o să se mai îngraşe (*o*

femeie trebuie să aibă fund); o să se îndepărteze de prietenii ei (*nişte amărâţi*); o să locuiască împreună cu chirurgul într-un bloc cu portar din Upper West Side.

Ping o să-l conducă pe Foster până la metrou, o să se despartă de el sărutându-l franţuzeşte pe amândoi obrajii. Pe când Foster coboară scările, Ping îşi închipuie că acesta se îndreaptă spre o discotecă desprinsă parcă din poemul *Kubla Khan*: cu un aer de peşteră străbătută de o pulsaţie delicată (din cine ştie ce motiv, în mintea lui Ping ringul de dans e înconjurat de un şanţ plin cu apă limpede, pe care plutesc bărcuţe de argint unde se lăfăie nişte băieţi frumoşi). După ce Foster dispare, Ping o să sune la o firmă de taxiuri (simţindu-se puţin vinovat că îşi poate permite aşa ceva). Pedeapsa binemeritată pe care şi-o doreşte îl loveşte însă imediat: trec aproape patruzeci şi cinci de minute până apare maşina. Dispecerul l-a avertizat că durează mult din cauză că e Anul Nou, dar chiar *patruzeci şi cinci de minute*? În timp ce aşteaptă pe Morgan Avenue, care e la fel de pustie precum sunt probabil cartierele mărginaşe din Cracovia, chiar şi în această noapte de sărbătoare, Ping o să se gândească cu tot mai multă afecţiune, pe când maşina nu vine şi nu vine, la apartamentul lui mic, dar confortabil, de pe Jane Street (*De ce-or fi locuind unii în Bushwick?* se întreabă, într-o doară, pe când o pungă de

plastic pe care scrie *Crăciun fericit!* trece pe lângă el, purtată de vânt); o să se simtă precum călătorul obosit care îşi doreşte să ajungă în pat (un pat în formă de sanie de la sfârşitul secolului al XIX-lea, cumpărat aproape pe nimic din prăvălia aia mică din New Bedford); la lampa orientală împodobită cu pietre preţioase care-i luminează interiorul; şi o să citească dintr-un volum de Jane Bowles. O să se simtă recunoscător pentru mica moştenire pe care a primit-o. O să se considere un om norocos, binecuvântat de soartă.

Foster o să se ducă la un club, o încăpere uriaşă, cu pereţi negri, care nu seamănă deloc cu ceea ce a produs imaginaţia fecundă şi bizară a lui Ping; o încăpere întunecată, plină de bărbaţi goi până la brâu care dansează pe muzică house. Foster, care n-a trecut încă peste sentimentul jenant că şi-a ratat şansa de a ajunge la Tyler, o să agaţe la întâmplare un tânăr oarecare pe nume Austin, un copilandru cu aer flămând, lacom, cu trăsături ca de vulpe, un individ care nu reprezintă o victorie pentru nimeni. E o pedeapsă pe care Foster şi-o administrează singur. Ceea ce va face şi mai uimitoare surpriza pe care o va avea a doua zi de dimineaţă, când tânărul o să-şi spună numele de familie – Mars. E moştenitorul unei averi făcute în industria ciocolatei. Întâmplarea va continua să-l uimească, dar din ce în ce

mai puţin, chiar şi peste zece ani, când va trăi împreună cu Austin la o fermă de cai din West Virginia.

La scurt timp după ce Ping, Nina şi Foster pleacă, Liz şi Andrew se duc şi ei acasă. Barrett, Tyler şi Beth stau împreună pe canapea, pe canapeaua mare, impunătoare şi jerpelită, singura moştenire care le-a rămas lui Tyler şi lui Barrett de la mama lor (tatăl lor luase aproape toate celelalte lucruri şi le dusese la Atlanta). Canapeaua e acoperită cu pături şi ţesături indiene (dacă-i vezi tapiţeria originală, cadaverică şi plină de gâlme, te ia spaima). Deşi prăpădită, canapeaua te primeşte, te îmbrăţişează, cedează sub greutatea ta, te acceptă.

— Ce credeţi despre 2006 deocamdată? întreabă Barrett.

— Pare în regulă, răspunde Tyler.

— Până acum nu s-a întâmplat nimic îngrozitor.

— Nu ni s-a întâmplat nouă, spune Tyler. Nu li s-a întâmplat albilor care au un apartament şi un foc ce arde într-o imagine la televizor...

Beth îi pune un deget pe buze.

El nu mai spune nimic.

Mai târziu, Barrett o să înţeleagă de ce momentul acela, gestul acela mărunt, are ceva revelator. Va mai trece un timp până să-i pătrundă înţelesul.

Înţelesul ce-va-să-fie: Tyler îi aparţine acum lui Beth. Acum, că Beth s-a însănătoşit, au devenit un cuplu aşa cum nu erau când Beth era pe moarte. Beth cea care se tot îndepărta, Beth cea care avea nevoie de toată atenţia şi îngrijirea le aparţinea atât lui Tyler, cât şi lui Barrett: sfânta pâlpâitoare, prinţesa fugară pe care zi de zi şi ceas de ceas o ademenea vrăjitoarea de care credea că scăpase.

Tyler şi Barrett erau slujitorii ei. Erau Echipa Beth.

Dar acum, în noaptea de Anul Nou din 2006, Beth se declarase soţia lui Tyler şi făcuse asta printr-un gest simplu şi discret: îi pusese un deget pe buze şi-l făcuse să tacă.

Un gest pe care Tyler nu-i permitea, nu-i putea permite, lui Barrett să-l facă.

Tyler nu fusese niciodată redus la tăcere de Barrett. Asta nu intră în pactul între fraţi pe care l-au încheiat. Au dreptul la discuţii interminabile, care se pot încheia sau nu cu o ceartă. E firesc să vorbească unul peste altul, să se contrazică şi să se înfrunte şi să se ironizeze şi să mediteze şi să colaboreze, dar Beth poate opri totul cu degeţelul ei, la fel de uşor cum ar stinge o lampă.

Iar acum e treaba lui Beth să discute cu Tyler despre faptul că s-a apucat iar de droguri. Acum e domeniul ei; nu mai e o îndatorire pe care trebuie să o îndeplinească

Barrett. Barrett şi Tyler nu mai sunt căsătoriţi.

Toate gândurile astea o să-i vină mai târziu. Acum, la numai o oră după ce au intrat în noul an, stând pe canapea, Barrett ştie doar că trebuie să se ridice, să le ureze celor doi noapte bună, să-i sărute şi să se ducă la culcare în camera lui.

— Noapte bună, dragilor!

— Noapte bună, iubitule!

— Somn uşor!

— Pe mâine, în prospeţimea dimineţii!

— Pe mâine în iad, idiotule!

— Noapte bună, noapte bună, noapte bună.

După ce Barrett se duce la culcare, Tyler îi spune lui Beth:

— Uite care să fie singura noastră hotărâre pentru noul an. Până în 2007 să ne mutăm din şandramaua asta.

— Ar fi grozav să ne mutăm, spune Beth. Cu toate că eu mă simt bine aici. Îmi place locul ăsta.

— Şi totuşi, închipuie-ţi cum ar fi să trăim într-un loc ceva mai puţin deprimant.

— Cine nu şi-ar dori un loc mai puţin deprimant?

— Închipuie-ţi cum ar fi să nu mai avem tavan fals şi covoare zdrenţuite.

— Ar fi drăguţ, nu zic nu.

— Închipuie-ţi un cartier în care ai putea să faci doar câţiva paşi şi să găseşti legume proaspete, iubito. Doar la câţiva paşi.

— S-ar muta şi Barrett cu noi? întreabă ea.

Tyler se opreşte. Se pare că nu şi-a pus întrebarea asta. Câteva clipe se uită ţintă la focul din televizor.

— Nu ştiu, răspunde el. Tu ce crezi?

— Adică chiar vrei să-mi faci asta? întreabă ea.

— Ce să fac?

— Vrei să fiu eu nevasta care spune: ar fi bine ca fratele tău să se mute de-aici.

— Dumnezeule, Beth!

— Vorbesc serios.

— Bun. *Vrei* ca Barrett să se mute de-aici? întreabă el.

— Nu. Nu ştiu. Vreau doar să nu aştepţi de la mine să deschid subiectul ăsta.

— Asta-i o prostie!

— Pentru mine nu.

— Ştii ceva, e Anul Nou, am făcut o petrecere grozavă, acum chiar vrei să ne certăm pentru un apartament pe care nu-l avem?

Beth se ridică de pe canapea.

— Vreau să ies un pic. Să fac câţiva paşi.

Se ridică şi Tyler.

— Ai înnebunit?

— Chiar deloc. Fac numai câţiva paşi, OK?

Tyler o cuprinde pe după umeri şi o trage spre el. Ea nu se opune, dar nici nu cedează.

— Vreau doar să te fac fericită, nimic mai mult, spune.

— Poate că ar trebui să te opreşti. Să nu te mai străduieşti tot timpul să mă faci fericită.

— Îmi ceri un lucru tare neobişnuit.

Ea se desface din îmbrăţişarea lui.

— E un fleac. O nimica toată. Mă duc să mă plimb puţin şi-mi revin. E-n regulă?

— Nu mă încântă deloc gândul că ieşi singură pe stradă la ora asta.

— E Anul Nou. O să fie oameni pe stradă.

— Oameni beţi. Oameni agresivi şi periculoşi.

— Mă întorc în vreo douăzeci de minute.

— Pune-ţi haina groasă, e frig afară.

— *Ştiu* că e frig afară. O să-mi pun haina groasă.

— Mi se pare tare ciudat ce se petrece aici acum.

— Ne certăm. Asta-i tot. O să ne mai certăm uneori.

— Ştiu.

— Chiar ştii?

— Du-te şi fă-ţi plimbarea.

— Mă duc.

Şi totuşi nu se mişcă, nu imediat. Rămân amândoi pe loc, fără să spună nimic, ca şi cum ar aştepta. Ceva. Pe cineva. Un anunţ. O ştire.

După ce Beth pleacă, Tyler rămâne singur pe canapea (care este deja, în egală măsură, şi căţel, şi piesă de mobilier). Instalaţia de Crăciun e încă aprinsă (pentru Tyler nu există roşu mai frumos decât roşul aparte al unui beculeţ aprins în pomul de Crăciun). Focul de pe DVD încă trosneşte pe ecranul televizorului.

O surpriză: Beth, care nu mai este bolnavă, e soţia lui. Sunt căsătoriţi la fel ca toţi oamenii căsătoriţi. Apar mici ciondăneli între ei. Apar momente de iritare.

La ce s-o fi aşteptat? se întreabă Tyler.

La o stare sublimă, poate. La o stare de nesfârşită iubire inocentă, după ce fiara a fost înfrântă; la un viitor cu o strălucire perfectă de diamant, pentru că le-a fost oferit în chip atât de neaşteptat.

Nu se întâmplă oare ca aproape jumătate dintre cei care câştigă la loterie să ajungă să se sinucidă? Cam aşa.

Faptul că Tyler ştie că e caraghios nu-l ajută pe cât ar trebui.

Rămas singur, percepe mai acut zgomotele ce vin din stradă. Strigătele, urările de „La mulţi ani!”, claxoanele

care uneori răsună vesel, alteori ca nişte explozii de furie (cum poate claxonul unei maşini, care nu emite decât un singur sunet, să exprime atât de clar când enervare, când bucurie?), pocnetele îndepărtate ale artificiilor, pe care Tyler le aude, dar nu le poate vedea.

2006. Lumea e o mizerie.

O semi-mizerie. O pre-mizerie.

Tyler trebuie să recunoască (se străduieşte din răsputeri să-şi analizeze propriile gânduri şi fapte la fel de drastic cum analizează lumea întreagă) că, deşi se simte uşurat, fireşte, în acelaşi timp e şi oarecum nemulţumit că nu-i lovesc mai multe necazuri, pe loc, pe mai mulţi admiratori. Noi (puţinii norocoşi, să nu uiţi asta) trăim încă destul de bine la doi ani din al doilea mandat. Nu ne-am găsit apartamentele răscolite. N-am fost duşi în beciuri şi raşi în cap.

Totuşi. Tyler îşi doreşte să fi avut dreptate în mai mare măsură. Nu renunţă la tabloul său imaginar dement: el şi Barrett (n-are tăria să o includă şi pe Beth aici) fac parte dintr-un şir nesfârşit de oameni care sunt duşi... undeva. Barrett îşi cere iertare că a fost atât de puţin vehement în acel noiembrie 2004, iar Tyler îl consolează, îl iartă, îl convinge că n-avea de unde să ştie, lucru pentru care Barrett îi este înduioşător de recunoscător.

La rând, chiar în faţa lor, stă o pereche de oameni mai în vârstă, care poartă ce le-a mai rămas din bijuteriile şi hainele lor Armani. Îşi spun pe şoptite că trebuie să fie o greşeală la mijloc; îşi dau asigurări că greşeala va fi în scurt timp îndreptată, iar Tyler ajunge în sfârşit, în sfârşit, să-i spună cuiva adevărul; ajunge să facă mai mult decât să-şi verse furia împotriva ziarului *Times* (vă mulţumesc pentru că v-aţi cerut scuze pe pagina editorială, vouă, celor de la împuţitul *New York Times*, recunoscând că v-aţi cam pripit când aţi denaturat ştirile şi astfel aţi susţinut războiul); mai mult decât să sune într-o emisiune radio – ceea ce a făcut o dată, numai o dată, căci şi-a dat seama că, în loc să vorbească cu glas calm şi sever, să aibă o atitudine eroică şi profund umană, intervenţia lui sunase la fel ca ale altor tembeli care tună şi fulgeră la emisiunile în direct. Acum a scăpat de reţinerea pe care şi-o impune în discuţiile cu fratele său şi cu soţia sa şi cu prietenii săi, care au fost tot timpul de partea lui, care sunt de acord cu părerea lui pe orice temă, care pot fi acuzaţi doar de faptul că n-au făcut... ce anume? Nu s-au organizat? N-au depus petiţii? N-au fost la fel de vehemenţi ca el?

Asta e. Exact asta e treaba. Vrea ca toţi cunoscuţii lui să fie la fel de revoltaţi şi de vehemenţi ca el. S-a săturat să se mai simtă atât de singur.

Dar acum iată-i apărând în tabloul imaginar al lui Tyler pe adevăraţii vinovaţi: cei care au prosperat, cei care nu s-au gândit la nimeni şi nimic în afară de ei înşişi, care au apăsat pe buton în ziua alegerii, spunându-şi: Da, sistemul funcţionează.

Uită-te la această pereche de cetăţeni, înstăriţi odinioară, acum şocaţi, schimbaţi, târâţi în faţa tronului cuceritorului care a promis că numai servitorii şi micii borfaşi vor avea de suferit. Iată-i puşi în faţa urmărilor propriului egoism, ale meschinăriei lor morale, şi iată-l şi pe Tyler, care poate, în sfârşit, să le tragă o mamă de bătaie.

Totuşi reveria lui se încheie mereu aici, în momentul întâlnirii faţă în faţă, al înţelegerii de către ambele părţi, al nedumeririi care se aşterne pe acele chipuri bine hrănite. Tyler nu se gândeşte la nesfârşitele sale discursuri. Dacă ar fi vorba despre una dintre fanteziile sale sexuale, momentul revelaţiei corecte ar corespunde celui al ejaculării. În visele sale erotice, momentul în care ea îi acoperă faţa cu sânii sau îi pune chiloţii ei sau îşi sprijină picioarele pe umerii lui este cel în care renunţă întotdeauna.

După toate aparenţele, tot ce contează pentru el e plăcerea de-a anticipa. Iată un lucru asupra căruia merită să meditezi.

Dar nu şi acum. Acum se află în livingul lui, în pielea lui, puţin ameţit de şampanie şi cocaină, se simte prea bine (iertaţi-l) pentru a mai stărui asupra faptului că a dobândit totul numai pentru că are pielea albă.

Îşi îngăduie să alunece...

Şi alunecă, surprinzător, pe poteca netedă a recunoştinţei pentru aceste minute de singurătate, fiindcă (termină odată!) uneori îi e dor de zilele când Beth era bolnavă, când ţelul lui era la fel de clar şi de precis ca traiectoria unei rachete sol-aer.

Momentul pare a fi potrivit pentru încă o doză sau două. S-a lăsat, chiar s-a lăsat, dar o doză sau două i-ar pica foarte bine acum: l-ar ajuta să treacă peste ruşinea că ar exista în sufletul lui fie şi cea mai mică urmă de regret după zilele când Beth era bolnavă; după unicitatea şi claritatea acelor zile; şi, da, chiar şi după chipul aspru, ca de granit, al morţii, împotriva căreia putea să tune şi să fulgere. Cât de împuţită e treaba *asta*? Cât de mizerabil e sentimentul că talentul lui de a compune pare mai amorf şi mai mlăştinos tocmai acum, când nu se mai află sub presiunea timpului, a nevoii de a produce un cântec miraculos, pe care să-l ofere iubitei sale cât încă mai e în viaţă... şi când convingerea că are un ţel s-a cam stins.

Destul. Îşi poate îngădui să ia o pauză. O pauză scurtă

în noaptea asta. Se ridică şi porneşte spre dormitor în căutarea flaconului. În definitiv, e noaptea de Anul Nou.

Beth iese pe Knickerbocker. A început să ningă, cade o zăpadă luminoasă, cristalină, atât de fină încât e aproape invizibilă, se zăreşte doar în aureolele portocalii care înconjoară felinarele, mici filmuleţe ce rulează singure pe faţadele blocurilor – vârtejuri fine de scântei aurii, ca nişte efecte speciale proiectate în cercurile luminoase din jurul becurilor.

Chiar sunt oameni pe stradă, câţiva oameni, dar asta înseamnă o adevărată gloată pe bulevardul Knickerbocker, care e în fiecare seară uimitor, neliniştitor, de pustiu. Oamenii se întorc acasă din cine ştie ce alt cartier care are de oferit ceva mai mult în materie de lumină şi muzică. Undeva mai în faţă, aproape de colţ, trei fete hispanice merg braţ la braţ, clătinându-se pe pantofii cu tocuri-cui, cu un aer fericit, dar peste măsură de obosit, căci au încheiat o noapte care a început cu multe ore în urmă, când au probat mai multe rochii, şi-au făcut una alteia machiajul, şi-au aranjat una alteia părul, şi-au închipuit (sau au refuzat să îşi închipuie) că asta va fi noaptea când el îşi va face apariţia la club sau la petrecere, noaptea când el o va vedea la fel de frumoasă cum ea chiar poate să fie;

noaptea ce o va duce în cele din urmă spre o casă aflată pe undeva, spre băieţelul ei care-i va cere voie să mai mănânce puţină îngheţată, spre fetiţa adormită în braţele ei în timp ce ea îi va spune cuiva: *Da, ne-am cunoscut de Anul Nou, cât de tare e asta?*

Să fii viu e un lucru absolut remarcabil. Să fii, din nou, un om care păşeşte prin zăpada fină purtată de vânt, care trece pe lângă vitrina magazinului de băuturi, unde e expusă o întreagă colecţie de sticle înconjurate de beculeţe ce clipesc; care îşi vede propria imagine reflectată trecând iute peste geamul vitrinei; care poate gusta din nou plăcerile banale – ghetele călcând pe asfalt, mâinile vârâte în buzunarele hainei care dau peste o cutiuţă cu bomboane Tic-Tac şi o apucă între degete, mersul mai departe.

Beth merge fără vreun scop anume, trece de câteva străzi, ajunge la Flushing Avenue, simţind în plămâni înţepătura frigului şi pe obraji atingerea abia perceptibilă a fulgilor minusculi. Nu-şi doreşte cu adevărat să meargă departe, ci doar să se bucure de singurătate, de singurătatea publică a străzii; de detaşarea de trecătorii necunoscuţi, dintre care niciunul nu se opreşte să o strângă în braţe sau să o sărute, niciunul nu se uită în ochii ei cu mirare şi compasiune, niciunul nu se miră de prezenţa ei.

A obosit, a cam obosit, de cât s-au mirat alţii de prezenţa ei.

La colţul cu Flushing se întoarce. O femeie şi un bărbat tânăr vin către ea. El e alb, ea e negresă. Au douăzeci şi ceva de ani. E clar că el, ca şi Tyler, face parte dintre artiştii tineri care locuiesc aici pentru că în alte cartiere e prea scump. E îmbrăcat într-un costum albastru strident, peste care poartă un palton negru, iar în picioare are bocanci solizi. Ea (mai greu de definit în ceea ce priveşte talentul şi ocupaţia) e îmbrăcată într-o rochie albă, strânsă pe corp, şi o haină din blană de iepure. Râd încet, ţinându-se de mână. Pe măsură ce se apropie, Beth observă că el are o faţă ca de viezure, îngustă şi slabă, ochi mari, plini de mirare, şi o bărbie nefiresc de mică; ea e slabă şi osoasă, are capul mic şi, când râde, dă la iveală nişte dinţi mari şi pătraţi, încât te miri că au loc în gura ei. Dar sunt frumoşi unul pentru celălalt. Poate sunt prieteni din copilărie care s-au îndrăgostit. Au aerul că fac parte amândoi dintr-o conspiraţie, că împărtăşesc o intimitate erotică tainică, bucuria lucrului interzis exprimată printr-o chicoteală sinceră.

Când trec pe lângă Beth, spun la unison:

— La mulţi ani!

— La mulţi ani!

Îşi văd de drumul lor, în direcţia opusă.

Beth are brusc impresia că a ieşit din casă exact ca să vadă perechea de tineri. Sigur că n-are cum să ştie ce necazuri au sau ce-i aşteaptă în viitor, dar pe ea o mulţumeşte întâlnirea cu doi tineri care în clipa de faţă se simt bine, care se au unul pe celălalt, râd împreună şi se ţin de mână; care îşi dăruiesc unul altuia, în chip necugetat, simplitatea tinereţii, a dragostei, a unei nopţi care cu siguranţă anticipează o infinitate de nopţi, o lume care le oferă chiar mai mult decât pot spera ei; care le-a dăruit această stradă măturată de zăpadă şi promisiunea unui cămin nu peste mult timp, ca şi cum să ai parte de iubire şi de un adăpost ar fi cele mai simple lucruri din lume.

Beth şi-a pierdut simplitatea când şi-a recăpătat viaţa.

Simte recunoştinţa ca pe o povară. Nu s-a aşteptat la aşa ceva. Are sentimentul că, întrucât i s-a oferit acest dar imposibil, ar trebui să facă ceva cu el. Înainte de-a fi diagnosticată, îi era suficient faptul că îl iubea pe Tyler, că lucra în magazinul lui Liz, că pregătea o prăjitură în weekend, că făcea dragoste şi trimitea e-mailuri şi îl bătea pe Barrett la scrabble (n-a câştigat nicio dată, nici măcar o dată, cum rămâne cu chestia *asta*, domnule Yale?). Fireşte, n-are niciun motiv să facă mai mult, nicio regulă nu-i impune asta, dar acum zilele şi nopţile vieţii

ei îi par prea mici. De parcă din partea ei s-ar aştepta mai mult, de parcă ar datora ceva.

Şi totuşi care ar putea fi lucrul acela?

Nu-şi poate dedica viaţa operelor de binefacere. Are o slujbă, ea şi Tyler au nevoie de bani. Lucrează ca voluntar, sâmbăta după-amiază, la un cămin de convalescenţi, le citeşte celor bătrâni şi infirmi, lucru care îi dă o oarecare satisfacţie, dar nu i se pare că e un răspuns adecvat, pe măsura a ceea ce a primit ea.

Nu s-a aşteptat să aibă acest sentiment de insuficienţă.

N-a vorbit nimănui despre lucrul ăsta. Chiar şi faţă de ea însăşi îi e silă să-l recunoască.

Se întâmplă câteodată – nu adesea, dar se întâmplă câteodată – să se simtă... dezrădăcinată ca urmare a faptului că a revenit la viaţă. Sigur că i-a fost frică de moarte şi chiar a murit o bună bucată de vreme, a învăţat cum se moare, a ajuns să se priceapă destul de bine la asta şi sfârşitul devenise inevitabil, îl simţea ca pe un fel de casă, ca pe o *patrie*, ca pe un neam obscur, dar puternic, străvechi, de nădejde şi netulburat; un loc în care străzile măturate duc spre pieţe cu fântâni în mijloc, în care magazinele şi cafenelele sunt curate şi ordonate, unde ameninţarea că ar putea veni un dezastru şi speranţa că ar putea veni o bucurie atât de

mare încât să-ţi schimbe viaţa sunt în egală măsură excluse.

Oare Persefona a simţit vreodată că soarele verii e prea arzător şi că florile sunt mai degrabă stridente decât frumoase? S-a gândit vreodată cu drag, chiar şi pentru numai câteva clipe, la tăcerea întunecată din Hades, la acel nicăieri rece şi arid? I-a fost vreodată dor de frigul iernii după ce avusese parte de atâta belşug, de o lume care-i cerea să fie fericită, o lume atât de plină de miracole încât dansul şi cununa erau absolut obligatorii?

Beth ajunge la blocul lor. Rămâne pe trotuar, uitându-se în sus. Acolo, la etajul al treilea, sunt ferestrele slab luminate ale livingului, la care se văd trei beculeţe de Crăciun – unul roşu, unul verde şi unul albastru – atârnate de tavan cu o panglică verde.

Rămâne acolo mai mult decât s-ar fi aşteptat, fără să se gândească la ceva anume, uitându-se pur şi simplu la ferestrele apartamentului în care locuieşte.

O noapte

Niciunul nu şi-a închipuit că urna o să se deschidă greu. Arată ca o cutie de vopsea de un litru, din aluminiu lustruit, dar se deosebeşte de o cutie de vopsea prin faptul că are un capac ce poate fi deşurubat. Niciunul n-a

avut ideea de a încerca să-l deschidă înainte să se suie pe feribot.

Tyler, Barrett şi Liz stau înghesuiţi unul într-altul la pupa feribotului, sprijiniţi de grilajul de protecţie portocaliu (portocaliul strident care semnalează un *pericol*); stau înghesuiţi unul într-altul pe de-o parte pentru că aici, în port, chiar şi într-o noapte de aprilie, e mai frig şi vântul e mai puternic decât s-au aşteptat, dar mai ales pentru că nu vor să atragă atenţia membrilor echipajului în uniforme albastre (aşa se cheamă oare, „membri ai echipajului”?), care nu se ostenesc să urmărească dacă cineva aruncă de pe feribot, ilegal, nişte cenuşă, dar care ar interveni cu siguranţă dacă ar prinde trei pasageri făcând acest lucru.

Tyler se luptă, cât mai discret, să deschidă capacul înţepenit al urnei.

În jurul lor se desfăşoară portul întunecat, presărat de luminiţe, iar în urma feribotului vine dâra de apă învolburată – albă-cenuşie şi vie ca fumul. E întinderea de apă cu cel mai intens trafic posibil. Şlepurile trec alene, tăcute şi negre, uriaşe, hărţuite de vase mai mici, ca nişte jucărele luminoase, zbârnâitoare. Feribotul tocmai a trecut de silueta crenelată, adormită, a insulei Ellis şi se apropie de Statuia Libertăţii, distantă, radiind în culoarea ei verde coclit, oferindu-şi lucirea stinsă

cerului negru ca smoala.

— Mama mă-sii! spune Tyler. Mama mamei ei de urnă!

Barrett îi pune o mână pe umăr să-l liniştească. Nu e vorba doar că-l deranjează limbajul. Întreaga ceremonie – dacă se poate numi ceremonie – capătă din cauza lui o notă comică, lucru pe care nu şi-l doreşte niciunul dintre ei.

— Dă-mi să încerc eu, zice Liz.

Mai întâi refuzase să vină, considerând că doar Tyler şi Barrett trebuie să fie de faţă (nici nu s-ar fi pus problema să ia cu ei multă lume), dar Tyler şi Barrett o convinseseră. Liz o iubea pe Beth, Liz o cunoştea pe Beth mai înainte ca ei doi s-o cunoască. Şi, lucru mai important chiar, deşi greu de explicat – trebuia să fie o femeie de faţă.

Tyler nu prea vrea să dea drumul urnei. Liz, care e iritată peste măsură de această obsesie masculină, întinde mâna nerăbdătoare. O clipă se luptă pentru urnă, apoi Tyler, ferindu-se să devină caraghios, îi dă drumul.

— Mm, mormăie Liz răsucind capacul. Vasăzică nu vrea să se deschidă, aşa-i?

— Nu, nu vrea, spune Tyler.

Nu e momentul să facă un comentariu de genul: *Ce credeai, că sunt idiot? Sigur că da, nu vrea să se*

deschidă.

Liz scotoceşte în geantă.

— Am un briceag, spune ea.

E normal ca Liz să aibă un briceag. Are exact briceagul pe care îl scoate la iveală, un briceag militar elveţian, cu o mulţime de lame de diferite dimensiuni, o pilă de unghii, foarfecă şi naiba mai ştie ce.

— Eşti însăşi zeiţa simţului practic, zice Barrett.

Liz scoate pila şi o vâră sub capacul urnei.

— Ai grijă, spune Tyler.

Întâi pila lunecă fără niciun efect pe marginea dreaptă a capacului. Apoi, cu puţină insistenţă...

Capacul cedează. Liz îl deşurubează puţin, dar nu-l deschide. Îi dă urna înapoi lui Tyler.

El o ia fără nicio tragere de inimă. Barrett îşi ţine încă mâna pe umărul fratelui său.

Tyler închide ochii, respiră greu. Întreabă:

— Credeţi că ar trebui să ne uităm înăuntru?

— Am mai văzut cenuşă, răspunde Liz. N-ai de ce să te uiţi înăuntru.

Un alt şlep trece pe lângă ei, încărcat de containere din oţel de dimensiunile unui vagon de marfă, stive enorme de cutii, care de la distanţă par negre, deşi e imposibil să fie aşa. Şlepul nu e luminat. Nu e lumină nici măcar în cabina pilotului sau unde ar trebui să fie

aceasta.

Tyler arată din cap spre masa neagră uriaşă, care se mişcă fără zgomot, mai repede decât feribotul.

— Hai să aşteptăm până trece ăsta, spune.

Niciunul dintre ei nu simte nevoia să comenteze talentul pe care îl are lumea de a produce asemenea semne stranii de morbiditate, adevărate *memento mori*, care apar în cel mai neinspirat moment posibil.

Cei trei rămân neclintiţi, aşteptând să treacă şlepul fără pilot. Dincolo de el Manhattanul scânteiază, o masă de blocuri şi piramide de piatră. La stânga, şirurilor de lumini arcuite şi domoale ce tivesc podul Verrazano-Narrows le răspunde un modest cer împodobit cu stele.

În spatele lor, pe feribot: navetiştii, care au optat în cea mai mare parte, cu înţelepciune, să rămână în interior, stau impasibili în lumina verzuie – nişte simpli sclavi istoviţi care muncesc pentru o leafă şi care se îndreaptă spre casă.

— OK, spune Barrett după ce şlepul trece. Suntem gata?

Tyler dă din cap. Deşurubează capacul.

Ar vrea să se uite înăuntru. Dar se hotărăşte să o asculte pe Liz. Orice ar vedea acolo (or fi fragmente de oase sau doar pulbere? ce culoare o avea pulberea?), n-ar vrea să-l vadă doar ca pe conţinutul unei urne.

Este oare în stare să-şi închipuie că recidiva lui Beth a fost cumva legată de cearta lor din ajunul Anului Nou; că a atras atenţia unei zeităţi malefice recunoscând că viaţa lui, eliberată de presiunea morţii iminente, devenise oarecum... fără rost? Da, este.

— O să arunc eu o parte, spune. Apoi aş vrea să faceţi şi voi acelaşi lucru.

Cu grijă, ca şi cum s-ar teme să nu facă o mişcare greşită (îşi imaginează pentru o clipă cenuşa risipită pe puntea metalică), ridică urna la înălţimea umărului şi o apleacă.

Nu se întâmplă nimic. Să se fi solidificat conţinutul? Poate urna trebuie agitată?

Clatină puţin urna, cu grijă.

Şi atunci din ea porneşte în zbor un fuior de cenuşă maronie. Pentru o clipă e ceva palpabil, apoi se risipeşte, purtată de vânt. Lucesc stins prin ea fărâme de oase. E un fuior, apoi o frântură de nor destrămat şi apoi, după o clipă, nu mai e nimic.

Tyler îi dă urna lui Barrett. Fratele lui lansează şi el un nor subţire de cenuşă, apoi îi trece urna lui Liz, care face acelaşi lucru, până ce din urnă nu mai curge nimic.

Dispariţia cenuşii a fost mai deplină decât se aşteptase Tyler. Portul mare şi zgomotos este mai înspăimântător decât îşi închipuie, mai glacial în

întinderea lui neagră, presărată cu luminiţe. Nu îşi făurise în minte imaginea unei tundre bătute de vânt, presărate cu luminiţe sclipitoare, şi nici a tuturor acestor vapoare. Se aşteptase să poată vedea cum cenuşa se dizolvă în apă. Totuşi ea dispăruse cu desăvârşire în curentul de aer. E încă noapte. Cei trei stau tăcuţi lângă balustradă, pe lângă ei trece – foarte aproape – o altă navă, de data asta de mărimea unui teren de fotbal, iar de departe se aude un semnal ca un geamăt înăbuşit, ca o notă scăpată dintr-un uriaş corn francez pe care Tyler o poate asocia doar cu o sirenă de vapor.

O să coboare pe Staten Island, apoi o să ia acelaşi feribot înapoi spre Manhattan. Ceilalţi îi aşteaptă acasă, Ping şi Nina şi Foster şi încă vreo zece. Au pregătit o cină, aşa cum se face. Au convenit între ei că nimeni nu va rosti cuvintele „un ritual închinat vieţii”.

Poate că Tyler, Barrett şi Liz ar trebui să se îmbrăţişeze sau măcar să-şi pună braţele unii pe umerii celorlalţi. Şi totuşi descoperă că nu fac asta. Rămân unul lângă altul, păstrând însă o distanţă discretă. Fiecăruia i se pare că unul dintre ceilalţi e pe punctul să spună ceva greu de suportat, cu toate că niciunul n-ar putea preciza dacă vorbele de care se tem ar exprima durere, acuzaţie... sau altceva, un lucru pe care şi-l pot închipui toţi, dar pe care nimeni nu l-ar putea defini. Fără

îndoială, ceva ar trebui spus sau strigat în gura mare sau azvârlit peste întinderea de apă, dar Tyler, Barrett şi Liz cred, fiecare dintre ei, că vorbele vor veni de la unul din ceilalţi. Toţi trei sunt cuprinşi de o inexplicabilă reţinere; de sentimentul că, dacă nu sunt destul de atenţi, anihilarea lor va fi reală. Niciunul dintre ei nu le va vorbi celorlalţi despre această trăire. Aşteaptă cu încordare, sperând într-un catharsis şi sperând, cu aceeaşi intensitate, că pur şi simplu vor păstra tăcerea, vor rămâne doar nişte pasageri docili care privesc în linişte cum se topesc luminile Manhattanului, lucirea albicioasă, ca de gheaţă, a terminalului de feribot, minusculul deget strălucitor al domnişoarei Liberty.

Şi acum ce-o să facă cu urna goală? Niciunul dintre ei nu s-a gândit la asta.

Noiembrie 2008

Trecătorii pleacă deja cu diverse lucruri înainte ca Tyler şi Barrett să apuce să le scoată pe toate pe trotuar. O pereche de oameni între două vârste – cu înfăţişare îngrijită, dar sărăcăcioasă, el având părul negru şi o eşarfă de mătase la gât; ea cu părul alb aranjat cu grijă, îmbrăcată într-o haină Pierre Cardin veche, cândva de culoarea caisei, acum de culoarea leucoplastului – pleacă ducând fiecare câte unul dintre cele două scaune

scheletice. Le ţin de spătar, cu partea pe care se stă în faţă, ca şi cum ar invita orice doritor să se aşeze şi să facă o plimbare. Tyler vine cu o cutie plină cu DVD-uri, schimbă o privire cu cei doi care se îndepărtează, dar ei se feresc să fie recunoscuţi. Fac parte din nobilimea căzută în declin. Scaunele astea s-au întors la ei, dar tu, tinere, nu-ţi poţi închipui cât de mult au pierdut.

Pe când cei doi se îndepărtează cu scaunele către Thames Street, apar trei adolescenţi slăbănogi cu skateboarduri – fiecăruia i se văd de sub blugi două degete din lenjeria intimă – se opresc şi cercetează lampa cu picior în formă de far.

— Trebuie schimbate firele, le spune Tyler punând jos, pe asfalt, cutia cu DVD-uri.

— Mersi, amice, zice unul dintre băieţi şi dispar toţi trei în grabă, ca şi cum Tyler i-ar fi avertizat în privinţa unui pericol invizibil.

Barrett apare cărând anevoie fotoliul îmbrăcat în imitaţie de piele verde. Tyler urcă grăbit treptele ca să-i dea o mână de ajutor. După ce pun fotoliul pe trotuar, Barrett se aşază pe el.

— Rămas-bun, bătrâne! îi spune fotoliului.

— Mult noroc în tot ce faci de azi înainte!

Barrett mângâie braţul lucios, verde ca fierea, al fotoliului.

— Te legi sufleteşte de orice, nu-i aşa? zice el.

— Unii oameni sunt mai sentimentali decât alţii.

— Nu sunt sentimental. Dar... mi-e milă.

Tyler aprinde o ţigară (mutarea l-a transformat dintr-un fumător de ocazie într-unul de un pachet pe zi). Amândoi se uită în jur. Tot ce era în apartament a fost înşirat pe trotuar. Barrett a insistat să refacă totul ca într-o reproducere la dimensiuni reale: mobila din living e strânsă într-un loc, în alt loc – masa de bucătărie cu blat laminat şi scaunele ei şubrede, desperecheate. S-a străduit să reproducă dezordinea familiară din dormitorul lui Tyler şi Beth, aşa cum ar face un custode, şi a adunat toate comorile jerpelite ce înconjurau cândva patul, aşezându-le pe cât posibil la locurile lor.

Înfăţişarea cu totul neobişnuită a obiectelor îl surprinde pe Tyler; nu doar pentru că acum sunt expuse pe trotuar, ci pentru că, după toate aparenţele, n-a băgat de seamă până în clipa asta ce vechituri sunt lucrurile lor. Când erau la locul lor, li se păreau nostime, vesele, oarecum *outrées*[9]. Scoase aici, în văzul tuturor, au căpătat un aer patetic pe care parcă nu-l aveau când erau obiectele vieţii lor private de fiecare zi. Tot felul de necunoscuţi trec pe-acolo, se uită, îşi aleg ceva sau nu. Cerul de un cenuşiu palid se întinde luminos deasupra

[9] Excentrice (în fr., în orig.) (n.r.).

tuturor, argintează castroanele şi cratiţele, face scaunele de bucătărie să proiecteze pe pavaj umbre modeste, fără contur. Dinspre apus se apropie încet un nor plumburiu uriaş, ce aduce cu sine ameninţarea ploii pe un cer care până adineaori fusese doar înnorat. Castroanele şi cratiţele îşi pierd strălucirea, scaunele îşi pierd umbrele, toate devin mult mai banale. Exact aşa te poţi trezi în faţa zeităţii cu mii de ochi şi aripi de oglindă, încercând s-o îmbunezi cu vreo două bancuri înainte să pronunţe sentinţa.

Barrett spune:

— Chiar nu vrem să păstrăm nimic? E ultima noastră şansă.

— Păstrăm televizorul.

— Eu am fost de acord să dăm şi televizorul.

— Atunci n-am mai avea cum să aflăm rezultatul alegerilor.

— După părerea mea, câştigă Obama, spune Barrett. Chiar cred asta.

Tyler dă din cap cu un aer obosit.

— Ţara asta nu e încă pregătită pentru un preşedinte negru. Fii gata să-l vezi pe McCain preşedinte. Şi pe Sarah Palin vicepreşedintă.

Barrett zice:

— Cred că ţara asta e pregătită pentru un om care să

îndrepte economia şi, poate, să pună capăt uciderii unei treimi din populaţia globului.

— Eşti un visător. Asta e marea ta calitate. Chiar dacă mă calcă pe nervi.

— De fapt, sunt chiar puţin speriat, spune Barrett.

— Ai toate motivele. Cum adică, Sarah *Palin*?

— Am vrut să spun că sunt chiar puţin speriat că ne descotorosim de toată mobila.

— Canapeaua. Păstrăm canapeaua, zice Tyler.

— Asta e ca şi cum ai spune că o păstrăm pe mătuşa Gertrude.

— Pe canapeaua asta o să-mi dau ultima suflare. Promiţi să mă întinzi pe ea când mi-o veni ceasul?

— Dacă trăiesc mai mult decât tine.

— Simt că o să trăieşti.

Barrett priveşte neliniştit în jur.

— Nu *spune* aşa ceva. Îţi dai seama cât de mult ai sporit probabilitatea ca un taximetrist să piardă controlul maşinii şi să dea peste mine chiar aici, pe fotoliul ăsta?

— Poate că n-oi fi tu mai sentimental, dar cu siguranţă eşti mai superstiţios.

— Sunt mai dispus să accept ideea existenţei unor forţe magice. Cum ţi se pare chestia asta?

Discuţia se întrerupe, amândoi se uită la un om al străzii îmbrăcat într-un pulover negru şi nişte pantaloni

negri ca smoala, care arată de parcă tocmai ar fi scăpat dintr-un incendiu; ia vaza cu Dante (lalele coreene, încă proaspete, ies din capul sever, încruntat, al lui Dante), o cercetează şi o lasă jos.

— Nici măcar el nu vrea chestia asta, spune Barrett.

— Ce să facă el cu o vază?

— Mi-a dat-o Liz.

— Ce mai face Liz?

— E destul de relaxată, în general. Cred că deja a depăşit momentul.

— Mai iese câteodată în oraş cu Andrew şi cu cea nouă. I-a scos la *cină*.

— Cum face de obicei.

— Aşa o fi? Face ceea ce ar face Liz de obicei?

— Uneori. Tu nu faci aşa?

Tyler ezită.

— Nu cred.

— Hai, fii sincer. Nu se întâmplă să nu ştii ce să faci şi să te întrebi: „Ce aş face eu într-o situaţie de genul ăsta?”.

— Poate că da.

Tyler lansează un fuior de fum.

— De ce nu mi-ai spus despre afurisita aia de lumină?

— Ăăă... cum?

— Tuturor le-ai spus. I-ai spus lui Liz. I-ai spus lui

Andrew.

— Îmi reproşezi asta acum pentru că...

— Pentru că aşa e. Pentru că ai văzut-o pe scârba aia de Fecioara Maria bătând step pe cer şi nu mi-ai spus o vorbă.

Barrett se concentrează, caută frenetic în minte un motiv sau o explicaţie logică şi nu găseşte nici urmă de aşa ceva.

— Nu-i adevărat. Ţi-am spus.

— După ce a murit Beth. Adică la vreo cinci luni după ce le-ai spus tuturor celorlalţi. Ei, de ce-ai aşteptat atât? Ba nu, de ce mi-ai mai spus, până la urmă? De ce n-ai ţinut-o tot aşa, în afară de mine toţi ştiau că ţi s-a întâmplat acest... *miracol*?

Barrett se luptă să se adune. Poate că nu sunt în stare să se certe pe tema asta decât în public; poate că ar fi chiar periculos dacă n-ar exista nişte străini prin preajmă care să-i vadă şi să-i audă. Ajută, fireşte (sau nu?), şi faptul că în jurul lor sunt înşirate pe trotuar toate obiectele familiare, parte din viaţa lor privată de fiecare zi, care în clipa de faţă sunt ale lor, dar nu sunt ale lor; faptul că locuiesc pentru scurt timp într-un teritoriu de graniţă, între casă şi destrămare.

Barrett răspunde:

— De când te-ai apucat iar de droguri?

Expresia de pe chipul lui Tyler nu e cea la care se aştepta Barrett. Tyler nu arată ca un copil vinovat. Trage adânc din ţigară, îl priveşte pe Barrett într-un fel pe care acesta nu-l poate defini decât ca supărat, ca şi cum Barrett ar fi ales un moment cu adevărat catastrofal pentru a-l acuza că a neglijat o îndatorire măruntă în treburile gospodăreşti.

— Te-ai gândit măcar o clipă că povestea cu lumina m-ar putea *consola*? spune Tyler.

— Mi-a fost teamă...

Tyler aşteaptă, trage din ţigară cu atâta înverşunare, încât capătul aprins ajunge de la gălbui la un portocaliu intens.

— Mi-a fost teamă, continuă Barrett, că s-ar putea să ţi se pară că intru cu picioarele în viaţa ta.

— Mai clar. Vorbeşte să pricep şi eu.

— Ca şi cum aş fi încercat... nu ştiu. Să-mi însuşesc boala lui Beth. Să-mi dau prea multă importanţă.

— Mai spune.

— Păi, mă gândesc că m-am gândit... bun, Tyler compune un cântec de dragoste pentru ea, Tyler o să se *însoare* cu ea, toate bune şi frumoase, dar ştii ce? Eu, Barrett, fratele cel mic şi gay, am văzut o *lumină*. Pe *cer*.

— Deci, n-ai vrut să-mi spui nimic despre cel mai grozav lucru care ţi s-a întâmplat în toată viaţa ta de

teamă să nu faci o impresie greşită.

— Am început să mă întreb...

— Mm...

— Am început să mă întreb dacă am văzut-o *cu adevărat* sau doar am... născocit-o.

— Ce rost ar fi avut să născoceşti aşa ceva?

Tyler aruncă ţigara, aprinde alta.

— Păi, ştiu eu, poate ca să mă simt şi eu *cineva*? Nu făceam nimic ca s-o ajut pe Beth să se însănătoşească...

— Nimeni nu făcea asta, nimeni nu putea face asta...

— Nu puteam să-i compun un cântec, nu puteam să mă însor cu ea.

— Aşa că ţi-ai inventat o viziune.

— Nu mi-am dat seama, spune Barrett. La început mi s-a părut de necontestat. Dar cu timpul am început să mă cam îndoiesc. Parcă tot aşteptam ceva, nu ştiu ce. Să apară viziunea numărul doi.

— Chiar crezi că astea vin în perechi?

— Cred că m-am străduit prea mult şi pentru prea mult timp.

— Cum adică?

— Am renunţat la nevoia de a fi important. La încercarea de a fi cineva care contează. Cineva care mişcă şi schimbă lucrurile într-un fel.

— N-aş zice că am observat că ceva se mişca, spune

Tyler. Sau că se schimba, dacă mă gândesc bine.

— Dar a renunţa la împlinirea unor ambiţii lumeşti nu e acelaşi lucru cu a înceta să te mai simţi un ratat din cauză că nu le-ai împlinit. Mă întreb dacă ăsta a fost înţelesul luminii. Adică cineva veghează asupra ta, te urmăreşte, nu e nevoie să ajungi important şi să-ţi vezi poza în toate revistele.

— Parcă hotărâserăm că lumina a fost un fel de plăsmuire de-a ta.

— Tocmai asta e, spune Barrett. N-are niciun fel de importanţă dacă a fost adevărată sau am născocit-o eu. Şi într-un caz, şi în celălalt are logică.

Chipul lui Tyler îşi schimbă expresia într-un fel în care n-a mai făcut-o până acum. Seamănă cu chipul mamei lor. Oare în toţi anii ăştia Tyler a ştiut cum să reînvie zâmbetul ei de fac-mişto-de-tine, sprânceana ridicată cu un aer cinic? A păstrat şmecheria asta pentru acest moment crucial?

— Vrei ceva care să fie doar al tău, nu? întreabă Tyler.

Barrett nu prea ştie ce să răspundă.

— Vrei ceva care să n-aibă nicio legătură cu mine, spune Tyler. N-am dreptate?

— Vreau să mă conving de ceva, răspunde Barrett. Îţi închipui că putem să sărim ca la circ peste faptul că tot nu te-ai lăsat de droguri. Nu-i aşa?

— M-am lăsat, spune Tyler.

— Am găsit un flacon cu cocaină în sertarul noptierei tale.

— Unul *vechi*. L-am *uitat* acolo. De câte ori am mai vorbit despre asta?

— Dar care-i adevărul?

— Asta-i un fel de justiţie de tip asiatic, nu? Dacă ai fost găsit vinovat o dată, nu mai poţi fi nevinovat niciodată.

— Aşa crezi tu că funcţionează sistemul de justiţie asiatic?

— Habar n-am. Parcă sună cam rasist, nu?

Tyler se aşază pe scaunul de lângă fotoliul pe care stă Barrett, scaunul cu înfăţişare prietenoasă, dar cumplit de incomod, tapiţat cu mătase roşie decolorată, pe care Barrett l-a aranjat în exact aceeaşi poziţie în care stătea faţă de fotoliul verde, din imitaţie de piele, în apartament.

— Am început să mă duc din nou la biserică, spune Barrett.

— Serios?

— Cred că moartea lui Beth m-a lăsat cam... nelămurit în relaţia mea cu Dumnezeu.

— Şi te ajută? Mersul la biserică?

— N-aş putea spune foarte clar. Pur şi simplu mă duc.

— Dar nu se întâmplă nimic? întreabă Tyler.

— Nu chiar nimic.

— Nu te rogi. Nu cânţi imnuri.

— Nu. Stau doar pe o bancă din spate.

— *Ceva* trebuie să simţi.

— O stare de pace. De semi-pace. Cam atât.

Tyler îşi dă seama că nu e nici locul, nici momentul potrivit pentru o discuţie metafizică mai profundă.

— O să mă duc să verific noua noastră locuinţă, spune el.

— O să trec şi eu pe-acolo după serviciu. Te deranjează dacă îl iau şi pe Sam?

— Deloc.

— Chiar deloc?

— De unde ţi s-a năzărit că nu-mi place de Sam?

Tyler scoate altă ţigară din pachet, scotoceşte prin buzunarul de la blugi după brichetă.

— Păi, pentru că se bagă între noi?

— Beth nu s-a băgat între noi.

— Şi eu am fost căsătorit cu Beth, spune Barrett.

Tyler încearcă să-şi aprindă ţigara cu un pachet de bomboane Life Savers, îl pune la loc în buzunar, îşi găseşte bricheta.

— Asta înseamnă că pot să fiu şi eu însurat cu Sam odată cu tine, nu? întreabă el.

Îşi aprinde ţigara, trage adânc din ea. Fumul plăcut, uşor nociv, dulce-acrişor, îi pătrunde în plămâni. Expiră şi urmăreşte din ochi fumul care se risipeşte.

— Nu cred. Nu prea văd cum s-ar putea întâmplat asta. Îmi pare rău.

Tyler mai trage o dată din ţigară. Urmăreşte fumul.

Barrett spune:

— Sunt tare nerăbdător să văd cum o să fie cu mobila nouă.

— Şi eu.

— Sigur eşti de acord cu ce facem? Încă nu e prea târziu să mai păstrăm câte ceva. A, uite că ia cineva masa de bucătărie.

O pereche de tineri, tatuaţi şi cu părul numai ţepi, pleacă ducând masa de bucătărie. El le strigă peste umăr:

— Mersi, băieţi!

Tyler le face un semn amical cu mâna drept răspuns. Apoi îi spune lui Barrett:

— Am destule pe cap şi fără să mă gândesc la mobilă.

Se uită amândoi cum masa de bucătărie o ia spre vest. Barrett fredonează începutul temei muzicale din *The Jeffersons*[10], *„Ne mutăm de-aici...”*

— Asta-i tot ce-mi amintesc, adaugă el.

[10] Serial american difuzat pe postul CBS între anii 1975-1985 (n.r.).

— Dintr-o hrubă într-o semi-hrubă, spune Tyler.

Masa de bucătărie, purtată de noii săi stăpâni, dă colţul şi dispare.

— M-am gândit să ne luăm o masă rustică franţuzească în stil vechi, zice Barrett. Ştii despre ce vorbesc? Una de-aia lungă, ciobită şi plină de zgârieturi, care are vreo sută de ani.

— Nu uita că avem un buget limitat.

— Ştiu, dar, nu uita, avem un album de succes...

— Avem un album încă neterminat din care probabil se vor vinde vreo treizeci-patruzeci de exemplare.

— Să ştii că, dacă ai un dram de speranţă, spune Barrett, dacă te bucuri măcar un pic de ceva ce s-ar putea întâmpla, asta n-o să influenţeze rezultatul. Îţi poţi îngădui un răgaz de optimism, chiar dacă până la urmă totul eşuează. Ţi-o spune un om superstiţios.

Tyler nu răspunde. Aruncă pe jos ţigara pe jumătate fumată, o striveşte cu călcâiul. Se ridică, pentru ultima oară, de pe scaunul cel mai incomod din lume.

— Cam asta e tot, spune el.

— Aşa cred, răspunde Barrett. Urc imediat să mai verific o dată.

— Bun. Ne vedem mai târziu. În *casa noastră nouă*.

— Ne vedem mai târziu.

Cu toate astea, Tyler nu pleacă imediat. Între ei se

lasă o stânjeneală, lucru cu totul neobişnuit.

— E ciudat, spune Tyler.

— Să te muţi dintr-o casă e întotdeauna ceva ciudat, nu?

— Da, fără îndoială.

Se privesc în ochi. Trec de la unul la altul recunoaşterea acestui lucru.

Şi totuşi în aer pluteşte ceva tipic unei despărţiri, o aluzie abia perceptibilă, un cuvânt – abia şoptit – de rămas-bun. Ceea ce e o prostie. Corect? Doar urmează să se vadă din nou în aceeaşi seară. La noua locuinţă.

— Pe curând, spune Tyler.

Porneşte pe Knickerbocker spre Morgan Avenue.

Barrett mai rămâne puţin pe loc. Nu se îndură să renunţe la plăcerea de a sta pe fotoliul verde, înconjurat de toate lucrurile expuse care până azi fuseseră obiectele vieţii lor de fiecare zi, priveşte cum apartamentul dispare bucată cu bucată. Uite că pleacă şi lampa ca o dansatoare de *hula*, purtată în braţe de o tânără cu părul vopsit în roşu intens. E de mirare că a durat atât de mult. Barrett îşi imaginează pentru o clipă că stă pe fotoliu până ce sunt luate toate obiectele şi că nu mai rămâne decât el, singur, aşezat în faţa clădirii de culoarea muştarului, înveşmântate în aluminiu, asemenea unui aristocrat rus căzut în dizgraţie care-şi

contemplă uimit viaţa cea nouă de cetăţean de rând, lipsit de privilegii. *Dacha*[11] lui e aproape distrusă. Umezeala dinăuntru nu poate fi alungată de căldura nici unei sobe, nici unui cămin; din damascul de pe pereţi au rămas doar petice roşii decolorate; tavanele s-au lăsat, iar servitorii au ajuns atât de ramoliţi, încât nu mai sunt de niciun ajutor, ba chiar au ei nevoie de ajutor. Şi totuşi aici şi-au trăit viaţa nişte oameni, iar viitorul, chiar dacă pare a fi un pas spre mai bine, miroase a ninsoare ce stă să cadă, a peron de gară măturat de vânt, a şine solide din oţel.

Tyler o sună pe Liz în drum spre metrou. Ea răspunde. Acum, când este iar singură, răspunde uneori la telefon. Înainte făcuse parte din categoria oamenilor care îşi lasă întotdeauna mesajele să intre în mesageria vocală.

Asta presupune oare o anticipare nedefinită, o mult dorită intervenţie a norocului sau a întâmplării? Tyler speră că nu.

— Bună! zice el.

— Aţi scos tot? întreabă Liz.

— Absolut tot. Barrett face acum ultima verificare. Eu mă duc la noua locuinţă.

Tyler înaintează pe Morgan Avenue. Rămas-bun,

[11] Conac sau casă de ţară (n.r.).

îngrăditură cu lanţ şi sârmă ghimpată. Rămas-bun, fereastră a unei bătrâne la care e aşezat pe pervaz un grup de veveriţe din sticlă încremenite pe vecie în jocul lor.

— Ţi se pare straniu? întreabă Liz.

— Puţin. Mi se pare straniu să fac treaba asta fără Beth.

— Exact la asta mă referream.

— Cu toate că ei nu-i displăcea Bushwick. Dar asta e!

— În privinţa asta era ciudată. Niciun loc nu-i displăcea cu adevărat.

— Crezi că putem să ne vedem în locuinţa nouă? întreabă Tyler.

— Trebuie să deschid magazinul în trei sferturi de oră.

— Poate să deschidă Barrett.

— Vrei să vin?

— Aş vrea. Nu prea-mi vine să intru acolo singur.

— Atunci o să vin.

— Mulţumesc.

— Pot să ajung cam în douăzeci şi cinci de minute.

— Mulţumesc, spune Tyler din nou.

Tyler o aşteaptă pe Liz la intrarea în clădirea nouă, fumând o ţigară. Salut, Avenue C. Salut, cafenea nouă, situată lângă o prăvălie mizerabilă, cu rafturi pe

jumătate goale, care e probabil un paravan pentru traficul cu droguri. Salut, tinere cu tunică roşie, tuns punk, şi mult noroc în încercarea de a le ocoli pe cele trei bătrâne cu pungi de plastic de la Key Food care îşi strigă nemulţumirile într-o limbă străină (poloneză, ucraineană?), care s-au postat de-a latul trotuarului formând o barieră umană şi se mişcă în ritmul unei demonstraţii de Ziua Muncii.

Când Liz apare în capătul străzii, Tyler are un moment în care parcă n-o recunoaşte, o vede pe Liz aşa cum ar vedea o necunoscută ce dă colţul dinspre Ninth Street spre Avenue C.

O vede pentru scurt timp ca pe-o femeie înaltă, serioasă, având aerul unei lucrătoare de fermă – cu mersul apăsat, în bocanci, cu umerii drepţi. Liz merge ca un bărbat. Are şi o geacă de piele de culoarea ciocolatei şi părul cărunt strâns neglijent. A fost chemată să îmblânzească un cal nărăvaş pe care nu-l poate încăleca nimeni...

Iar apoi redevine Liz.

— Bună! spune Tyler.

Aruncă ţigara în rigolă, se ridică în picioare. Se îmbrăţişează scurt, fără prea multă afecţiune, ca şi cum momentul ar cere un gest de veselă încurajare. Asta îi aminteşte lui Tyler de o familie îndoliată ce ia parte la un

priveghi.

— Mă aştepţi de mult? întreabă ea.

— Nu, de câteva minute. Mă familiarizam cu noul cartier.

— Şi?

— Oameni mai mulţi. Mai puţini disperaţi şi smintiţi.

— Disperaţii şi smintiţii sunt peste tot. Eşti aici doar de câteva minute.

Tyler îi deschide uşa şi intră împreună în hol. E gol şi crepuscular, luminat slab de un tub circular de neon care pâlpâie. Miroase a amoniac şi, ceva mai slab, a fum de la un foc de lemne.

E totuşi un progres considerabil în comparaţie cu holul vopsit într-un galben bolnăvicios şi strident luminat din Bushwick.

Iau liftul (există lift!) până la etajul al patrulea. Tyler încearcă cheia cea nouă în broasca uşii pe care scrie 4B. Cheia funcţionează. Uşa se deschide cu un oftat, un semn de răbdare istovită, dar tenace.

Tyler şi Liz se opresc în holul mic de la intrare.

— E mult mai bine, spune Liz.

— Categoric.

Tyler înaintează cu zgomot (bocancii lui scot un zăngănit parcă nenatural în liniştea umbrită) pe podeaua de culoarea cafelei şi intră în living. Liz îl urmează.

Livingul e gol într-un sens mai profund decât cel comun. Cine a locuit aici înainte n-a lăsat nicio urmă, nici măcar una fantomatică. Apartamentul din Bushwick păstra o istorie a locatarilor anteriori; fusese „îmbunătăţit” cu mare tenacitate de generaţii de chiriaşi. Apartamentul ăsta a îmbătrânit doar, pereţii, cândva albi, au acum culoarea clătitelor şi sunt presăraţi ici şi colo cu găuri rămase de la cuiele de care fuseseră agăţate tablouri. Podelele maronii au câteva zgârieturi mărunte, dar par să fi rămas nealterate în mod semnificativ în timpul celor optzeci de ani sau chiar mai mult. Nu le-a raşchetat şi nu le-a vopsit nimeni, nu le-a lăcuit nimeni.

În mijlocul camerei, ca o regină tăcută şi trufaşă, tronează canapeaua mutată aici ieri de firma Two Guys and a Van.

— Iat-o! exclamă Liz.

— I-am spus lui Barrett că pe canapeaua asta vreau să-mi dau duhul. Te rog să-i aminteşti.

Tyler se aşază pe canapea. Pentru o clipă arată ca un căţel care se întoarce recunoscător la pătuţul lui, la coşuleţul lui cu pleduri pline de păr, aşezat în colţul bucătăriei.

— V-aţi hotărât în ce culoare o să văruiţi? întreabă Liz.

— Barrett insistă să văruim totul în alb.

— Poate găsiţi o cale de mijloc.

— E caraghios rău. Zice că, dacă fie şi un singur perete n-o să fie alb în toată casa, el n-o să poată dormi noaptea.

Liz îşi scoate haina, îi dă drumul pe jos (nici n-are unde să o pună), apoi vine şi se aşază lângă Tyler, pe canapea.

— Deci, aici locuim acum, spune Tyler.

Fredonează o frântură din tema muzicală a serialului *The Jeffersons*. *„Ne mutăm de-aici...”*

— Cum merge cântecul cel nou? întreabă ea.

— Bine. Nu. Nu ştiu. Cred că... se poate scoate ceva din el. Probabil.

Liz se apleacă în faţă şi îl priveşte lung, insistent.

— E de bine ce se întâmplă acum, spune ea.

— Ştiu. Ştiu asta.

— Şi ştiu că e cam straniu.

— Îmi pare rău că n-a trăit să vadă că am puţin succes.

— Ştia că până la urmă o să ai succes.

— Ştii ce era absolut aberant la Beth? Că nu dădea doi bani pe chestia asta.

— În ceea ce o privea pe ea. Dar nu şi pe tine.

— Da... mă rog... aşa e. Să zicem că mi-ar plăcea să vadă că sunt mai fericit. Mi-ar plăcea *să fiu* mai fericit.

— Ai să fii, spune Liz.

— Compuneam cântece pentru Beth.

— Ştiu.

— Acum le compun... pur şi simplu pentru că n-am altceva de făcut.

Şi apoi, spre surprinderea lui, Tyler simte că nu mai poate respira. Se apleacă în faţă, îşi sprijină coatele pe genunchi, trage în piept aerul care parcă nu-i pătrunde în plămâni.

— Te simţi bine? întreabă Liz.

Lui Tyler parcă-i e greu să vorbească. Liz aşteaptă. Are bunul-simţ să aştepte. Tyler trage o gură de aer care nu-i umple cu adevărat plămânii, dar îi ajunge, trebuie să-i ajungă, e tot ce poate face.

Descoperă că e în stare să spună:

— E vorba... E vorba doar de... faptul că Beth a murit. Şi cântecele mele au devenit mai bune.

— Cântecele tale au atras mai mulţi ascultători. După ce te-ai ocupat de treaba asta atâţia ani.

— Ba nu, au devenit mai bune. Şi, prin urmare (respiră, respiră), au atras mai mulţi ascultători.

— Ştiu şi eu... Cred că după ce ai trecut prin aşa ceva...

Tyler se luptă din nou să respire. E un atac de panică, îşi spune. E un atac de panică.

Respiră. Fă tot posibilul.

— Nu e ca şi cum ai fi făcut un pact cu diavolul, zice Liz.

Tyler reuşeşte să mai tragă o dată aer în piept. Doar pe trei sferturi. Îi vuieşte capul, e ameţit.

— Nu, răspunde el. N-am făcut.

Liz îl mângâie pe umăr de parcă ar încerca să liniştească un cal.

— Adevărul e..., reuşeşte Tyler să spună, ...adevărul e că, dacă mi s-ar fi oferit un astfel de pact, poate l-aş fi acceptat.

— Nu, nu l-ai fi acceptat.

— Ce vreau să spun, de fapt, e că s-ar putea să fi fost mai preocupat de cântecul pentru Beth decât de Beth însăşi.

— Nu-i adevărat.

— S-ar putea să fie. S-ar putea să fie adevărat.

Liz dă din cap. Este, fără îndoială, singura persoană pe care o cunoaşte Tyler în stare să lase o asemenea afirmaţie să treacă fără comentarii, nu pentru că nu crede că ar putea fi adevărată, ci pentru că ştie ce înseamnă năzuinţa omenească în toate detaliile ei mizerabile.

Tyler inspiră în sfârşit. Parcă ar fi o pânză de corabie ce prinde vântul. Lumea pleacă în zbor, el e o fiinţă pe

care nu o recunoaşte. Cântecul lui – lamentaţia lui, urletul lui prelung, prima lui piesă lucrată cu sintetizatorul pentru că n-a avut încredere în propria voce, considerând-o dintr-odată prea personală –, cântecul acela interpretat cu o voce mai lentă şi cu o octavă mai jos, o voce care seamănă cu a lui Tyler în linii mari, un fel de văr de-al doilea cu ADN asemănător; vocea aceea de căpitan Ahab, rece şi obsedată şi – cum a scris tipul ăla pe blog? – de o demenţă calmă şi raţională – a adunat trei sute de mii de vizitatori pe YouTube (YouTube-ul a fost ideea lui Barrett) şi, după ce al doilea cântec postat (şi mai vibrant, cu accente mai teatrale şi mai lipsite de simţire – să fi fost asta încercarea lui de a anula succesul implauzibil al primului cântec?) el a atras patru sute de mii de vizitatori şi a fost cerut de o întreagă armată de bloggeri (*cine* sunt oamenii ăştia?), el a primit o ofertă de contract, un mini-contract, dar încheiat cu un studio de înregistrări autentic, ceea ce înseamnă destui bani plătiţi în avans ca să poată închiria acest apartament mai bun; ceea ce înseamnă o şansă pentru viitor, pentru o viaţă care nu mai e invizibilă. Obscură (poate), dar nu complet invizibilă (îl uimeşte diferenţa dintre „obscură” şi „invizibilă”). A ajuns în sfârşit la stadiul de obscuritate. Cenuşa lui Beth a fost înghiţită de apele portului şi, da, a

adorat-o şi, da, se simte îngrozitor de liber, nespus de liber, fără ea; fără dorinţa de a-i alina suferinţele, de a-i oferi ceva ce merită dobândit, de a o emoţiona şi de a o mulţumi, fără fata care întindea foi de plăcintă şi aduna cărţi de joc de pe stradă (susţinând că ţelul vieţii ei e să ajungă să strângă un pachet întreg); fără fata care se mulţumea să trăiască oriunde, care cerea şi avea atât de puţin.

Se certaseră în noaptea de Anul Nou. Nu făcuseră dragoste după ce ea se întorsese de la plimbare. Şi apoi, la mai puţin de o săptămână, simptomele îi reveniseră în ritm galopant.

Tyler o imploră pe Liz din priviri. Are ochii umezi, respiraţia încă şovăitoare.

Se trage mai aproape de ea. Totul se petrece mai rapid decât de obicei, fără niciun gest de tandreţe, fie el cât de mic. O clipă o priveşte drept în faţă, neajutorat şi rugător, iar în următoarea îşi apasă buzele pe ale ei ca şi cum gura lui Liz ar fi o mască de oxigen. Ea îi primeşte sărutul, îi răspunde, fără să trădeze nici foame, nici sfială. Buzele ei sunt moi, dar puternice, în spatele sărutului ei se simte *voinţa*, nu e disperată, dar nu e nici supusă. Gura ei e curată într-un sens vegetal, fără a sugera o anume plantă, ci doar o vitalitate verde. Tyler se apropie mai mult de ea, o lasă încet pe spate. Acum

poate respira, se pare. Poate respira din nou. Îi prinde sânul în mână, mai întâi peste bluză, apoi pe sub ea. Îi descheie bluza, sânul se potriveşte perfect în palma lui. Sânii lui Liz sunt atât de mici, încât nu s-au lăsat, n-au cum să se lase. Sub atingerea lui Tyler, sfârcul (de culoarea zmeurei şi destul de mare pentru un sân atât de mic) se întăreşte. Ea scoate un sunet care e mai degrabă un oftat decât un geamăt. Îşi afundă mâinile în părul lui.

Tyler se ridică în genunchi, îşi dă jos blugii şi chiloţii. Penisul în erecţie iese la iveală. Liz îşi aruncă cizmele din picioare, îşi lasă în jos blugii şi chiloţii, îi trage peste glezne şi îi aruncă cât colo, îşi încolăceşte picioarele în jurul coapselor lui. Tyler aruncă doar o privire scurtă spre vulva ei – linia clară a părului pubian, rozul sănătos al labiilor – înainte de a se lăsa peste trupul ei.

Amândoi ştiu că trebuie să facă totul repede. El îşi vâră penisul în ea. Ea oftează, ceva mai tare, dar tot un oftat e, nu un geamăt de plăcere, deşi de data asta oftatul se termină într-un gâfâit slab. Tyler e în ea, acolo unde este căldura, în adăpostul umed şi puternic şi, ce dracu', aproape că e gata să-şi dea drumul. Se opreşte, îşi lasă penisul să se odihnească în ea, rămâne culcat peste ea, cu obrazul lipit de al ei (parcă nu se simte în stare să o privească în ochi), până ce ea spune:

— Nu te opri.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

El împinge o dată, cu prudenţă. Mai împinge o dată şi îşi ia zborul, se îndreaptă spre un nicăieri legănat. Câteva secunde trăieşte în acel zbor perfect, ameţitor. Nu există decât asta, numai asta, nu se mai regăseşte, e nimeni, a dispărut, Tyler nu mai există, există doar... Se aude icnind cu uimire. Se rostogoleşte într-un rău extatic şi fierbinte, rătăcit, pierdut, nenăscut.

Şi termină.

Îşi lipeşte capul de gâtul ei. Ea îl sărută cast pe tâmplă, apoi îi dă de înţeles că vrea să se elibereze. El nu se împotriveşte. Se trage într-o parte şi se sprijină de spătarul canapelei.

Ea se ridică, îşi trage repede chiloţii şi blugii, se apleacă să-şi pună cizmele. Niciunul dintre ei nu spune nimic. Liz îşi ia haina de pe jos, se îmbracă. Tyler rămâne întins pe canapea, privind-o cu un aer neajutorat, speriat şi nedumerit. Când e gata îmbrăcată, Liz se apleacă spre el, îl bate uşurel cu degetele pe obraz şi iese din apartament. Tyler aude uşa închizându-se încet în urma ei şi zgomotul înfundat al cizmelor pe când ea coboară scările.

O fată se străduieşte de vreo jumătate de oră să se

hotărască în privinţa unui colier. Se apleacă asupra vitrinei de sticlă cu bijuterii modeste, atentă ca un chirurg.

În timp ce ea încearcă să se hotărască, două femei cumpără o pereche de bascheţi negri cu ţinte, marca Converse, şi un tricou vechi cu Courtney Love (căruia Barrett îi va duce dorul). Un adolescent nu poate cumpăra un skateboard cu desene pe el pentru că nu-i dă voie maică-sa. Un bărbat nu foarte tânăr, îmbrăcat într-un şort făcut din nişte pantaloni tăiaţi şi o geacă de aviator, se arată indignat că preţul ochelarilor de soare porneşte de la două sute de dolari.

Barrett lasă fata să se hotărască în linişte. În magazinul lui Liz, nimeni nu stă pe capul clientului. Liz ţine mult la chestia asta. Saluţi omul când intră, îl asiguri că o să-l ajuţi dacă are nevoie de ajutor şi după asta îl laşi în pace. Dacă probează ceva de îmbrăcat şi te întreabă cum îi vine, îi răspunzi politicos, dar sincer. Nimeni nu e lăsat să plece din magazin cu o pereche de blugi care-i vin prea strâmţi pe un fund ce nu merită scos în evidenţă atât de mult, nimeni nu e lăsat să plece cu un tricou care-i accentuează paloarea. Oamenii cumpără sau nu cumpără. Wynne, care a preluat slujba lui Beth, a trebuit instruită la început să nu mai încerce atât de insistent să ajute clienţii.

În clipa de faţă, Barrett e singur cu fata care cercetează colierele. El împătureşte tricouri. O chestie surprinzătoare în comerţul cu amănuntul: totul se învârte în principal în jurul operaţiunii de a împături şi a re-împături şi a re-re-împături ceva, întreruptă de saluturi adresate clienţilor şi, din când în când, de câte o vânzare. Barrett a descoperit în lucrul ăsta o sursă de linişte interioară de genul Zen şi chiar de mândrie întemeiată pe o înaltă pricepere. E în stare să împăturească un tricou şi să-l transforme de fiecare dată într-un pătrat perfect în mai puţin de zece secunde.

Fata spune:

— Îmi pare rău că mă hotărăsc atât de greu.

— Aveţi tot timpul la dispoziţie, răspunde Barrett.

— Aţi putea veni să vă uitaţi un pic? spune fata.

— Fireşte.

Barrett aşază încă un tricou împăturit perfect la locul său pe raft. Fata are puţin peste douăzeci de ani, e înaltă şi firavă, are un aer nesigur şi faţa palidă, fără a fi bolnăvicioasă. Părul roşcat-închis îi cade drept până mai jos de omoplaţi. Chipul cu pistrui mărunţi şi trăsături minione are ceva din portretele pioase ale îngerilor lui Fra Angelico. A fost ignorată când era mai tânără, îşi spune Barrett, genul de fată care n-a avut parte de o viaţă chinuită, dar nici de una de invidiat, şi încă nu se

simte în largul ei când i se dă prea multă atenţie în lumea adulţilor, care e mai receptivă la frumuseţea în forme mai puţin obişnuite.

Barrett trece în spatele vitrinei unde sunt expuse bijuteriile. Fata a pus cu grijă pe pătratul de catifea neagră, oferit de Barrett când ea a intrat în magazin, două coliere.

— Am ales două, spune ea.

Pe catifea sunt întinse un colier-talisman – un Buddha de argint, o bucată de turmalină, o potcoavă de aur – şi un şnur de mătase negru, simplu, pe care e agăţat un diamant neşlefuit, puţin mai mare decât un bob de mazăre, care luceşte stins, cenuşiu, ca un bulgăraş de gheaţă.

— Ştiu că nu vă ajută prea mult dacă vă spun că amândouă sunt frumoase, zice Barrett.

Ea începe să râdă, apoi se opreşte brusc, ca şi cum s-ar teme că Barrett ar putea lua râsul ei ca pe-o insultă.

— Sunt caraghioasă. Nu e decât un colier, spune ea.

— Ba nu-i aşa, trebuie să fiţi convinsă că aţi făcut alegerea potrivită, dacă urmează să-l purtaţi.

Ea dă din cap, cercetând în continuare colierele.

— Dacă vă hotărâţi şi luaţi unul, iar apoi nu sunteţi mulţumită, puteţi veni să-l schimbaţi, zice Barrett.

Fata dă din cap încă o dată.

— Mă mărit, spune ea.

Ridică ochii spre el. Ochii i se întunecă, devin mai umezi şi mai adânci.

— Căutaţi un colier pe care să-l purtaţi la nuntă? întreabă Barrett.

— A, nu. Nunta. La nuntă o să port rochie albă şi perlele mamei lui.

Face o mică pauză, apoi spune:

— El e dintr-o familie de italieni.

Aşadar e nesigură cu ce se va întâmpla când îi va permite familiei bărbatului să pună stăpânire pe ea, ca şi cum ar fi o fată sfioasă de la ţară, cu o zestre modestă, pusă să se mărite cu fiul unei familii importante şi veşnic puse pe gâlceavă, ca parte dintr-un armistiţiu nu tocmai favorabil. Se şi vede luând parte la adunări zgomotoase, cu meseni certăreţi, unde băieţii aruncă resturile de mâncare la câini, iar mama îşi exprimă, prin priviri pline de înţeles, îndoielile în legătură cu vigoarea pruncilor ce se vor naşte.

Fata şi-ar dori să plece din magazin simţind că o defineşte acest colier – acest talisman, acest semn de afirmare. *Mi-am ales singură bijuteria asta, n-are nimic de-a face cu logodnicul meu*. La scară redusă, colierul este esenţa independenţei ei, a teritoriului ei privat ce nu poate fi încălcat.

— Uitaţi cum facem, spune Barrett, eu o să închid ochii şi o să pun degetul pe unul. Să vedeţi dacă vă mulţumeşte alegerea mea sau vă pare rău că nu l-am ales pe celălalt.

— Bine, răspunde ea cu un zâmbet timid.

Barrett închide ochii şi pune degetul pe un colier. S-a oprit la colierul cu trei talismane.

— Ah! exclamă fata.

— Îl vreţi pe celălalt.

— Da, aşa cred.

— Atunci luaţi-l.

Ea ridică cu grijă de pe catifea şnurul de mătase cu micul diamant asimetric, ca un bulgăraş de gheaţă. Şi-l pune la gât, nimereşte mai greu încuietoarea, reuşeşte.

— E drăguţ. Arată bine, spune Barrett.

Fata se întoarce spre oglinda ovală de pe vitrina cu bijuterii. Ce vede pare să o mulţumească.

— E frumos, zice ea.

Barrett e gata să spună: „Nu te mărita cu tipul ăla. Acum îl iubeşti, poate că te ameţeşte în pat, dar ştii foarte bine, într-un fel pe care nu-l poţi defini nici măcar pentru tine însăţi, că eşti la un pas de a fi luată în captivitate, de a intra într-o lume în care nu eşti dorită şi încă n-ai acumulat destulă experienţă în calitatea ta de fată drăguţă, eşti încă prea plină de recunoştinţă faţă de

atenţiile lui. Recunoştinţa va păli, dar tu vei continua să te duci la acele întruniri duminicale din Jersey, unde vei fi doar tolerată, până când el va trece cu totul de partea familiei lui, va ajunge să regrete gestul rebel pe care l-a făcut alegându-te pe tine, să se întrebe de ce s-a însurat cu tine şi nu cu italianca pricepută la toate, cu ţâţe mari, pe care i-o alesese maică-sa. El e cetăţean al statului mamei lui, acum poate că te iubeşte, dar admiraţia lui va păli, o să înceapă să facă lista cusururilor tale, o să fie din ce în ce mai morocănos şi mai nemulţumit de greşelile grave pe care nici nu ştii că le-ai făcut".

— Da, e frumos, spune Barrett. Aşadar, v-aţi hotărât?

— Da. În sfârşit. Vă mulţumesc că aţi avut atâta răbdare.

— Suntem în faţa unei alegeri foarte serioase. În genul ei, desigur. Plătiţi cash sau cu cardul?

Fata scoate un MasterCard dintr-o geantă verde mică. El trece cardul prin aparat, ea semnează bonul.

— Vreţi să vi-l pun într-o cutiuţă? o întreabă.

— Nu, mulţumesc. Am să rămân cu el la gât.

— Mult noroc, îi urează Barrett.

Fata îl priveşte întrebător.

— Aşa e protocolul de nuntă, îi spune el. Pe mire îl feliciţi, iar miresei îi urezi noroc.

— Nu ştiam.

Un timp niciunul nu spune nimic. E ca şi cum Barrett şi fata ar fi cei care urmează să se căsătorească.

— Mulţumesc, spune ea şi iese din magazin.

Barrett se apucă din nou să împăturească tricouri.

O oră mai târziu vine şi Liz. Faţa ei parcă nu seamănă cu ea însăşi, deşi Barrett nu poate descifra această versiune nouă a lui Liz, această expresie pe care n-a mai văzut-o până acum. O defineşte doar ca uimire calmă.

— Toate bune pe-aici? întreabă ea.

— Foarte bune, răspunde el.

Liz îşi scoate haina, se duce şi o agaţă în debara. Se întoarce, se opreşte lângă tejghea, stând foarte dreaptă, şi începe să verifice registrul, aşa cum ar face patroana, rămasă fată bătrână, a unei pensiuni când numără lingurile după ce s-a servit cina.

— Toate bune şi la *tine*? întreabă Barrett.

Ea se opreşte puţin, pe gânduri.

— Am trecut să văd apartamentul. Cu Tyler, îi răspunde.

Barrett se duce şi îndreaptă skateboardurile agăţate pe peretele din spate.

— Cred că nu e cazul să mai comandăm skateboarduri, spune Liz.

— Mie-mi plac skateboardurile. Se vând destul de

bine. Uneori.

— Au căpătat un aer... artificial, spune Liz. Parcă ne-am străduit prea tare să părem şmecheri.

— Am priceput.

— Problema e că n-am prea reuşit să stau de vorbă cu Tyler sau măcar să-l iau în braţe, cum ar face oamenii de obicei.

— Ai fost acolo. Sunt sigur că nici nu avea nevoie de altceva.

— Niciodată nu mi-am dorit să fiu genul ăla de femeie, spune Liz.

— Cum adică?

— Genul de femeie, cum să spun, care vrea să aline suferinţa, ca o mamă, şi toate celelalte.

— Nu eşti genul ăsta de femeie. E unul dintre motivele pentru care oamenii te iubesc.

— Când aveam cincisprezece ani, l-am bătut pe tata, spune ea.

— Serios?

— Era un om violent. Aşa-i că nu ţi-am povestit asta niciodată?

— Nu, nu prea vorbeşti despre familia ta. De fapt, mi-ai vorbit în sfârşit despre sora ta, dar asta numai pentru că era noaptea de Anul Nou, cu drogurile şi miracolele ei...

— Tata nu era genul care să te împingă să ceri o formă de protecţie oficială, spune ea. Era un om violent obişnuit, se înfuria şi ne trosnea cu dosul palmei pe toate trei, pe mama, pe sora mea şi pe mine.

Tac amândoi.

Peste puţin timp, Liz continuă:

— O bună bucată de vreme asta mi s-a părut, cum să spun, parte din viaţa noastră. Parte din lucrurile care se întâmplau. Dar într-o seară sora mea s-a întors acasă târziu. Să fi trecut de treisprezece ani. Se întâlnea cu un băiat. Ceea ce pentru ea era extraordinar. Era o fetiţă drăguţă şi timidă şi, spre marea ei uimire, a intrat în clasa a IX-a şi a început să iasă cu tipul ăsta foarte arătos. Într-o seară a venit acasă târziu şi tata a luat-o la rost şi a început să o acuze că se culcă cu băiatul ăsta. Cu golanul ăsta, după cum s-a exprimat tata.

— Era adevărat? Se culca cu el?

— Sigur că da. Tatei i-a spus că nu. Dar el tot a pocnit-o.

— Vai!

— Era ceva obişnuit. Dar în seara aia nu ştiu ce s-a întâmplat. Sora mea era atât de fericită, nu făcuse nimic rău. Era îndrăgostită pentru prima oară şi n-am mai suportat să văd că o pedepseşte pentru asta.

— Poate că la treisprezece ani e totuşi cam devreme

să-ţi începi viaţa sexuală, spune Barrett. Apoi adaugă în grabă: Ceea ce nu înseamnă că cineva trebuie bătut pentru asta.

— Băiatul cu care se întâlnea sora mea, nu-mi aduc aminte cum îl chema, relaţia lor n-a durat prea mult şi peste nişte ani a murit, a fost prins într-un accident de cale ferată în Europa...

— Nu devia de la subiect.

— Bine. Ei, am pus mâna pe făraşul de lângă sobă, unul din ăla mic, cu care se scoate cenuşa. Cred că nici nu mi-am dat seama ce fac. Am pus mâna pe el şi l-am pocnit. Pe tata. I-am dat în cap, într-o parte.

— Nu zău! Mm, cam aiurea!

— Nu l-am lovit prea tare. Nu mai făcusem aşa ceva, înţelegi? E adevărat, eram cam arţăgoasă, mă mai încăieram la şcoală, dar nu erau decât bătăi între fete. Nu mai lovisem pe nimeni până atunci cu un obiect. Nici nu ştiam cum s-o fac. Aşa că l-am zgâriat doar. Nu l-am lovit cu adevărat.

— Şi...

— S-a întors. S-a uitat lung la mine. Complet năucit. De parcă ne invadaseră extratereştrii. Şi mi-am spus: „Vasăzică am făcut un prim pas, da?”.

— Aşa că ai...

— L-am lovit din nou. Tare, de data asta. Peste faţă.

— Nu zău!

— A căzut. Nu a căzut *grămadă*, dar s-a lăsat în genunchi. M-am aplecat spre el cu făraşul în mână. Şi i-am spus: „Dacă mai dai vreodată în noi, te omor”. Aşa i-am spus.

— Şi el...

— A fost tare ciudat. Nu eram decât o fată de cincisprezece ani şi n-aveam decât o amărâtă de armă, putea foarte uşor să sară la mine, putea să mă omoare. Dar n-a făcut-o. Nici măcar nu s-a ridicat. A rămas îngenuncheat pe podea. Mi-a aruncat o privire îngrozitoare. Nu mă aşteptam la aşa ceva. O privire, cum să spun, de om învins. Ca şi cum n-ar fi trebuit decât să-i spun, să-i spunem, oricare dintre noi, să înceteze.

— Ah!

— A fost absolut... uluitor. Niciuna dintre noi nu ştia ce să mai facă. Am început să mă simt caraghioasă. Cum stăteam cu făraşul ăla mic în mână. Nu m-am simţit deloc ca o eroină. Apoi, după un timp, s-a ridicat şi a ieşit din cameră. S-a dus sus. A intrat în dormitorul lui şi al mamei, a închis uşa şi asta a fost tot. A apărut a doua zi dimineaţă la masă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Şi după aia?

— După aia nu ne-a mai bătut niciodată. Mai mult, şi asta e destul de ciudat, parcă îi era puţin frică de mine şi

parcă mă iubea mai mult decât mă iubise înainte. Dar ştii, de atunci încoace am simţit că niciun bărbat n-o să-şi mai bată joc de mine niciodată. Sunt sigură că simţeam asta de destul de mult timp şi am ajuns să cred că în seara în care l-am lovit pe tata cu făraşul ăla tâmpit am devenit... *eu însămi*.

Barrett nu poate scăpa de senzaţia că ar trebui să spună ceva, dar nici nu reuşeşte să găsească ceva ce ar putea spune.

— Şi încă un lucru nostim, zice Liz. Şi surorii mele îi era puţin frică de mine după asta. Eu credeam că am salvat-o. Într-un fel chiar am salvat-o. Dar asta nu ne-a apropiat mai mult. Parcă i-a arătat că sunt o persoană periculoasă, aşa cum nu mă văzuse până atunci.

— De ce te gândeşti la toate lucrurile astea acum?

— Acum sora mea e schizofrenică şi ia medicamente din cauza cărora e grasă şi greoaie, locuieşte din nou împreună cu părinţii...

— De ce te gândeşti la toate lucrurile astea tocmai *acum*?

— Pentru că..., răspunde Liz, ...poate pentru că astăzi a existat un moment cu Tyler care, nu ştiu, mi-a amintit de noaptea aia. Cu tata.

— Nu l-ai lovit pe Tyler?

— Cred că n-am fost niciodată îndrăgostită cu

adevărat, spune Liz.

— Niciodată?

— Ei, am iubit tot felul de bărbaţi. Pe unii mai mult, pe alţii mai puţin. Dar acel sentiment despre care vorbesc oamenii, despre care vorbea Beth, nu l-am *recunoscut* niciodată. Sentimentul că te abandonezi, că... nu prea ştiu cum să spun... că treci dincolo, că ajungi să locuieşti o altă persoană şi o laşi la rândul tău să te locuiască. Ştiu că nu mă exprim prea clar...

— Ba nu, te înţeleg, e foarte bine.

— N-am cunoscut niciodată acest sentiment. Dar nici nu i-am simţit vreodată lipsa. Până când... E foarte curios. Până acum. E ceva ce mi-am dorit să simt pentru Tyler.

— Tyler nu e iubitul tău.

— Mi s-a părut că nu sunt în stare să-i alin suferinţa. Mi-am dorit asta. Pentru el. Şi pentru Beth. Cred că am vrut să fac ce-ar fi făcut Beth.

— Beth era alt gen de femeie, spune Barrett.

— Sigur că da. Dar nu mi se pare că ai nevoie de vreun talent special ca să faci tot ce-ţi stă în putinţă pentru ca alt om să se simtă mai bine. Cei mai mulţi oameni sunt în stare de asta.

— Tyler te iubeşte. Te respectă. Poate că tocmai i-ai făcut mai mult bine decât îţi dai seama.

— Ştii ceva? În clipa asta nu mă gândesc la Tyler. Mă gândesc la mine. Mă gândesc la acest lucru simplu şi omenesc pe care parcă nu pot să-l fac.

— Poţi face o mulţime de alte lucruri.

Liz răsfoieşte din nou facturile.

— Când veneam spre magazin, spune ea, mi-a trecut prin cap o idee complet trăsnită. Am început să mă gândesc, să mă întreb. Întotdeauna am considerat că l-am învins pe tata. L-am făcut să nu ne mai bată. Şi, venind încoace, în metrou, am început să mă întreb dacă nu cumva, de fapt, el a fost cel care a câştigat. Dacă n-a câştigat tocmai prin faptul că m-a făcut să-l lovesc eu pe el.

O vreme niciunul dintre ei nu mai spune nimic. Barrett le mulţumeşte în gând tuturor clienţilor care nu intră în magazin.

În cele din urmă, Liz întreabă:

— Nu crezi totuşi că skateboardurile par o chestie cam disperată?

— Ba da. Poate că ar trebui să echilibrăm lucrurile adăugând ceva mai sofisticat. Ce-ai zice de nişte jachete de piele mai pretenţioase? Unele noi, nu de modă veche.

— Crezi că te-ai putea ocupa de magazin dacă aş pleca pentru un timp? spune ea.

— Unde-ai vrea să te duci?

— Nu ştiu. Simt nevoia să plec undeva. Pentru un timp.

— Te-ai hotărât cam brusc, nu crezi?

— Andrew a mai dat vreun semn de viaţă în ultimul timp? întreabă ea.

— M-a sunat. Vrea să ne întâlnim diseară, în Central Park, nu ştiu de ce.

— Ce drăguţ!

— Mi se pare cam ciudat. De ce să se întâlnească cu mine?

— Îi place de tine, spune ea.

— Lui îi plac cam toţi oamenii, mai mult sau mai puţin, nu crezi?

— Poate pentru că ţie îţi place de el. Celorlalţi nu prea le-a plăcut de el.

— Ei, ce să zic... Toţi credeau că nu e... omul potrivit. Pentru tine.

— Tot cu Stella e?

— Mhî.

— Nu te uita aşa la mine, e bine, ea e omul potrivit. Pentru el.

— E cam..., spune Barrett.

— Nu sclipeşte de inteligenţă. Ştiu. Ştiai că e ţesătoare?

— Ei, ce să zic, e o fată mai aparte. Se pare că e şi

instructoare de yoga, da, şi ţesătoare, adică are un război de ţesut...

— Totuşi cred că e în regulă.

— Aşa bănuiesc. Să-ţi spun ceva amuzant. Ultima dată când m-am întâlnit cu ei, Stella mi-a spus că are capacităţi paranormale.

— Dar îl adoră pe Andrew. Cineva trebuie să-l adore pe Andrew.

— De ce ai stat atâta timp cu el? N-am apucat niciodată să te întreb. N-am vrut să fiu nepoliticos. Sau ceva de genul ăsta.

— Ei, ce să zic... Faptul că-l aveam lângă mine... era o soluţie pentru unele lucruri, spune Liz. Era sexy şi cam prostuţ şi nu făcea niciodată probleme, în felul ăsta aveam mai puţine griji cu care să-mi bat capul.

— Poate n-a fost o soluţie proastă.

— Nu cred că o să mai recurg la ea vreodată.

— La ce adică?

— Să-mi iau un băieţaş sexy care să stea cu mine până îi vine mintea la cap şi pe urmă să plece cu o fată de vârsta lui. Cred că am terminat cu chestia asta.

— Poate e mai bine.

— Îl iubeşti pe Sam? întreabă ea.

— Ei, ce să spun... Nu ştiu. Suntem împreună doar de câteva luni...

— Ba ştii, sau aşa se zice. Că îţi dai seama imediat de lucrul ăsta.

— Nu e deloc omul pe care îl aşteptam, spune Barrett.

Liz dă din cap, ca şi cum ar primi o veste – nici bună, nici rea – la care se aştepta de mult.

— Cred că mi-ar plăcea să mă duc în vest pentru un timp, spune ea. Poate în California.

— E grozav în California.

— Poate mă duc. Mă tot gândesc la asta.

— Aş putea să mă ocup de magazin, dacă vrei.

— Cred că acum te pricepi mai bine la treaba asta decât mine.

— Ba nu.

— Eşti mai amabil. Le acorzi atenţie clienţilor. Te interesează problemele lor. Eu doar sper că o să cumpere ceva fără să fie nevoie să-i împing de la spate.

— Cam ce-ai vrea să faci în California? întreabă Barrett.

— Nu ştiu. Deocamdată nu mă gândesc decât să plec. Dincolo de asta e un gol.

— Te mai gândeşti vreodată la lumina aia? întreabă Barrett.

— Care lumină?

— Aia pe care am văzut-o noi. Pe cer.

— Nu prea. Tu te gândeşti?

Barrett dă din cap cu tristeţe.

— Tot timpul, răspunde el.

— Dar n-ai mai văzut-o?

— Nu. N-am mai văzut-o.

— Dragul meu, eram drogată. Iar tu erai... nu ştiu, naiba ştie cum erai tu. Tocmai îţi dăduse papucii dobitocul cu numărul şaptesprezece, de ce vrei tu să fie ceva mai mult decât lumina unui avion care trecea dincolo de nori?

— Şi după aceea Beth s-a însănătoşit...

Liz îl priveşte cu fermitatea unui medic plin de compasiune.

— Şi după aceea a murit.

— Ştiu. Dar a avut parte de acele câteva luni, nu?

— Pur şi simplu nu cred că o lumină oarecare de pe cer a avut vreo legătură cu treaba asta.

— Eu tot aştept... ceva, spune Barrett.

— Adică ce?

— Un alt semn, probabil. O continuare.

— Un semn că...

— Un semn care să-mi spună că există ceva mai mult decât doar noi. Cum să zic, mai mult decât faptul că ne căutăm iubirea sau că ne întrebăm unde mergem să luăm cina sau că vindem coliere unei fete care e pe punctul de a se mărita cu un bărbat cu care nu se

potriveşte...

— Toţi am vrea ca aşa ceva să existe cu adevărat, spune Liz.

— Şi dacă chiar există?

— Corect, spune ea. Dacă chiar există?

O spune pe tonul cuiva uşor iritat, dar care nu şi-a pierdut răbdarea şi vrea să-l consoleze pe celălalt. Sigur că da, dragul meu, ce-ar fi dacă tabloul luat de la piaţa de vechituri s-ar dovedi a fi un Winslow Homer necunoscut, ce-ar fi dacă numerele pe care le joci la loterie de ani de zile ar ieşi de data asta, în sfârşit, câştigătoare?

În clipa următoare intră în magazin doi tineri tunşi în stil post-punk. Unul îi spune celuilalt.

— Mai cu viaţă, Neely, mai cu viaţă!

Liz îi salută.

— Salut, spune unul dintre ei, iar celălalt râde ca şi cum prietenul lui ar fi făcut o glumă.

— Spuneţi-ne dacă vă putem ajuta cu ceva, zice Liz.

— O să vă spunem.

Tinerii încep să se uite prin magazin. Liz se întoarce la facturi. Barrett se apucă să împăturească din nou tricourile, deşi le-a împăturit deja pe toate.

E aproape ora trei, ceea ce înseamnă că au trecut vreo patru ore de când a plecat Liz. De atunci Tyler stă

întins pe canapea, pierdut în norul lui strălucitor şi fluid, cu gândul la Liz şi la muzică.

Povestea asta cu Liz... Hm. Povestea asta cu Liz...

De cât timp fac sex? De când i s-a pus diagnosticul lui Beth? De şi mai mult timp? E ciudat că amândoi au ascuns relaţia lor; ei, care nu ţin aproape nimic secret, nu din considerente morale, ci pentru că e mult mai uşor să spui adevărul, adevărul e chiar sub nasul tău, n-are nevoie să fie denaturat sau cosmetizat.

Când s-au oprit? Foarte probabil, când s-a însănătoşit Beth, deşi Tyler are impresia – e mai mult un vis rămas vag în memorie decât o amintire în adevăratul sens al cuvântului – că de şi mai mult timp. Îşi aminteşte mai degrabă sentimentul de jenă decât partidele de sex; convingerea că, spre sfârşitul perioadei, el şi Liz comiteau o faptă ruşinoasă. Deşi el avusese tot timpul, fără îndoială, un oarecare sentiment de jenă.

Pe măsură ce boala lui Beth s-a agravat, l-au cuprins panica şi singurătatea. Liz era acolo. Liz era o femeie lipsită de sentimentalisme, atât cât poate fi cineva astfel.

Tyler preferă, a preferat tot timpul, să nu trăiască cu convingerea (nu o convingere profundă şi de durată) că ceea ce a atras-o pe Liz a fost condiţia lui de bărbat între două vârste cu un trup veşnic zvelt; că e, pentru ea, un non-Andrew – bărbatul care nu este un zeu inexpresiv

din Olimp, nici vreun vizitator sosit dintr-o lume paralelă a tinereţii aureolate de hormoni, niciun Ariel care dispare într-o clipă ca să mai facă vreo vrajă; ci doar un oarecare Joe, un oarecare Domn Comoditate, Domn Recunoştinţă.

Nu numai că niciunul n-a spus nimănui nimic despre asta, dar nici măcar între ei n-au vorbit. Era un lucru pe care îl făceau, dar niciodată un subiect de discuţie.

Nici măcar lui Barrett nu i-a spus.

O chestie nostimă: foarte probabil, pe Barrett chiar l-ar fi deranjat. S-ar fi simţit exclus. Fiindcă Barrett e cel care se simte detronat; cel care a fost, se pare (după părerea lui), la un moment dat eroul povestirii, înzestrat cu un potenţial scânteietor, fiul nelegitim al lui Hamlet şi al lui Oscar Wilde; care trecea pe coridoarele liceului fluturându-şi mantia argintie cu zale din lamé, urcând graţios spre tărâmuri inaccesibile fratelui său mai mare, cel cu marijuana şi muzica folk, cu veşnicele lui meciuri cu echipa de fotbal; Barrett cel care după încă un moment (sau cel puţin aşa i se pare lui) scotocea printre pernele canapelei în căutare de monede pierdute, care se întreba dacă mâncarea rămasă mai e bună de mâncat, care se întreba dacă dragostea o să sosească cu următorul tren sau cu următorul, stând mereu cu urechea la pândă ca să nu piardă şuieratul ce-i anunţa apropierea.

Lui Beth nu i-ar fi păsat că el se culcă cu cea mai bună prietenă a ei. Ar fi ştiut exact ce înseamnă şi ce nu înseamnă asta.

Şi deodată, nedorită... mai rău decât atât, chiar al dracului de *revelatoare*... îi revine o amintire mizerabilă, stranie şi intempestivă ca ninsoarea ce cade în dormitor.

Mama lui (a lui şi a lui Barrett, să nu uiţi asta) e cocoţată în tribune, în primul rând, poartă nişte ochelari excentrici şi o eşarfă elegantă. Tatăl lor plecase probabil să cumpere Coca-Cola sau să-i aducă o pătură să-şi învelească picioarele, de care ea insistase că nu are nevoie. Tyler, după ce înscrisese primul *down* (doar la câţiva centimetri, şi totuşi), simte că trebuie să se ducă şi să se oprească în faţa ei (victoriile lui sunt rare) şi să încline dinainte-i sabia de învingător a gladiatorului, să-i ofere urechea taurului tăiată de matador. Are casca pe cap şi echipamentul de protecţie, în costumul specific jocului şi-a pierdut orice personalitate, sub ochi i s-a adunat sudoarea murdară.

— Bună, mamă!

Îi place, pe moment îi place, că nu poate fi recunoscut în echipamentul de fotbal – blindat astfel ar putea fi luat drept fiul oricărei mame. El şi-a *ales* această mamă: cu cerceii ei imenşi în formă de inel, cu părul negru tuns foarte scurt, cu parfumul puternic, de magnolie, al unei

eau-de-ce-o-fi-aia. Nu are sentimentul că îndeplineşte un gest filial, ci unul de curtoazie.

Şi ea poartă un costum, desigur. Treaba lui Tyler e să arate la fel ca toţi ceilalţi. A ei este (cum ar spune chiar ea) să „pornească cu dreptul”.

Ea se apleacă din tribune, faţa ei e la trei metri mai sus de faţa lui ridicată spre ea (o faţă din care abia se zăreşte câte ceva: ochii împăienjeniţi de transpiraţia ca o apă tulbure de iaz, nasul abia vizibil de sub masca protectoare care îi acoperă gura). Ea îşi trece cu eleganţă braţele îmbrăcate într-o jachetă de caşmir peste bara cenuşie a grilajului (oare îşi dă seama cât de mult iese în evidenţă, cât de vizibilă şi de *afectată* este cu aerul ei de contesa Von Hoopendorf, trebuie să-şi dea seama, e prea deşteaptă ca să nu-şi dea seama, cu siguranţă are un scop tainic...). Se apleacă înainte şi spre el, arătându-şi faţa (lividă în luminile stadionului, prăfoasă din cauza pudrei pe care o foloseşte, o pudră roz-închis, în nuanţa obrazului care tocmai a fost pălmuit), şi spune:

— Bine jucat.

— Mulţumesc.

Maică-sa priveşte în jur cu aerul teatral al unei actriţe amatoare într-un rol de mâna a doua căutând cu o disperare artificială un om despre care publicul ştie că e

pierdut sau dispărut sau mort. Spune (trebuie să vorbească foarte tare ca să se facă auzită cât de cât):

— Unde e fratele tău?

Pentru a-şi sublinia cuvintele, priveşte în jur ca şi cum s-ar aştepta să-l vadă pe Barrett, un Barrett mult mai banal, apărând împreună cu câţiva prieteni să vadă meciul fratelui său.

Tyler clatină din capul ascuns sub cască. Maică-sa scoate un oftat ca de gazdă a unei serate, oftatul de genul „nu-mai-avem supă”, care se face auzit chiar şi în zgomotul stadionului. Pe Tyler îl urmăreşte întruna întrebarea: de ce se dă tot timpul drept altcineva şi o face atât de prost şi de fals? Când o să iasă la iveală ambiţia ei mai profundă şi mai subtilă?

— Nu vine niciodată la meciuri, răspunde Tyler.

— Aşa-i că nu vine?

— Are alte preocupări.

— E cam ciudat, nu? întreabă ea.

Ar fi fost greu de găsit un moment mai nepotrivit ca să spună asemenea cuvinte. Oare chiar le aduce lucrul ăsta la cunoştinţă părinţilor din Harrisburg, majoretelor şi membrilor orchestrei?

— Da, cam aşa ceva, răspunde Tyler.

— Să stai cu ochii pe el, da?

— Mhî, sigur că da.

— Adică, n-aş vrea să văd că dă de belea.

— Ce fel de belea?

Ea face o pauză, ca şi cum o asemenea problemă nici nu i-a trecut prin minte până acum.

— Să ajungă un tip excentric. Să ajungă unul din ăia care stau toată ziua închişi în casă, cu nasul în cărţi.

— E-n regulă. Vreau să zic, o să fie bine, spune Tyler.

— Sper că ai dreptate, răspunde ea şi, cu un zâmbet abia schiţat, plin de regret, se aşază din nou pe scaunul incomod din tribună, în răcoarea zilei de octombrie.

Verdictul a fost dat şi, după toate aparenţele, a trebuit dat în plin stadion. Barrett e ciudat. Barrett e sortit eşecului şi trebuie supravegheat cu atenţie.

Tyler se întoarce în fugă pe teren. E conştient că s-a angajat la ceva. Nu ştie prea bine la ce. Totuşi bănuieşte deja că a promis mai mult decât va fi în stare să ofere.

Acum, la mai bine de douăzeci de ani, această întrebare: oare s-a ocupat de Barrett prea asiduu? Oare l-a dezarmat pe Barrett fiind tot timpul fratele mai mare veşnic înţelegător, omul care nu se îndoieşte şi nu critică?

Tyler scoate din buzunar plicul minuscul.

Hopa, mai avem aici un mic secret, nu?

E pentru acest moment, pentru acest ultim cântec, şi nu se poate aştepta ca cineva, *oricine*, să fie de acord cu

chestia asta, după ce s-a prăbuşit (în picioarele goale, înjurând în gura mare pe Cornelia Street), după ce-a avut mai multe discuţii lungi şi dureros de serioase cu psihiatrul spitalului (cine şi-ar fi închipuit că o să aibă de-a face cu o femeie care avea părul vopsit într-o culoare nepotrivită şi care şchiopăta abia perceptibil?), după ce s-au mutat (la insistenţele lui Barrett şi Liz), după ce povestea lui a fost atât de radical rescrisă.

Şi, serios vorbind, nu e vorba despre o recidivă. Nu e o recidivă în adevăratul sens al cuvântului. Nici nu-i place praful ăsta, nu prea-i place. I-a plăcut mult cocaina, dar cocaina a fost o idee proastă. Prin ea încerca doar să se trezească dându-şi palme. De ce nu i-o fi trecut prin minte că muzica vine de pe tărâmul toropelii? Muzica e acel ceva neobişnuit şi familiar ce ţine de plăsmuirile nopţii – copilul pe jumătate sălbatic care ţopăie pe poteca ce şerpuieşte printre copaci bătrâni, cântând cu o voce care ţi se pare clară, înaltă, oarecum neomenească, imposibil de auzit de la distanţa la care dansează ca un mânz pe picioare cu copita despicată. Toată şmecheria e să visezi atât de mult timp, încât să reuşeşti să te apropii îndeajuns cât să-l poţi auzi.

Tyler a ajuns să-şi dea seama, să înţeleagă, că felul în care compunea muzică era greşit. Era una dintre acele idei care în mintea ta prind rădăcini atât de adânc, încât

ajungi să te gândeşti doar cum să le ocoleşti, fără să-ţi pui problema că poate ideile în sine sunt greşite. De ce n-a priceput lucrul ăsta cu ani în urmă? Nu alergi să prinzi muzica, ci laşi muzica să te pătrundă. S-a dat mare în tot acest timp, nu? S-a tot luptat să prindă cântecele, ca un vânător caraghios, fără armă, care ţine morţiş să înşface păsările din zbor cu mâinile goale, când tot ce trebuie să faci, dacă n-ai săgeţi, dacă n-ai suliţă, e să aştepţi liniştit ca pasărea să coboare din înalt şi să se aşeze.

Heroina e un răspuns mai potrivit. Heroina îl ajută să se lase pătruns mai bine. Datorită heroinei, Tyler e în stare să audă sunetele: ultimele gemete de animal bolnav ale lui Beth; zumzetul înfundat al propriilor lui suferinţe şi reproşuri; chiar şi zumzetul mai înfundat al pământului în mişcarea sa de rotaţie; strigătul nestrigat înţepenit pentru totdeauna în gâtlejul lui Tyler (al tuturor celorlalţi?), acel vaiet puternic şi plin de jale care nu are alt înţeles decât acela că exprimă dorinţa de mai mult, de mai puţin, necunoscutul imposibil a tot ce există.

Nu-ţi mai bate capul cu anii ce vor veni. Pregăteşte-te pentru ei. Pregăteşte-te pentru un preşedinte bătrân, viclean şi fără inimă, pentru un vicepreşedinte care crede că Africa e mai degrabă o ţară, nu un continent, şi care împuşcă lupi din elicopter.

Datorită heroinei, Tyler se poate lăsa pătruns de toate astea. Se poate gândi să le pună pe muzică.

Şmecheria: să te opreşti la un pas de tărâmul uitării, fără să te pierzi în el. Să laşi entitatea neagră, strălucitoare să pătrundă în cameră, dar să o ţii la distanţă acolo, lipită de peretele din faţă; să-i impui să aştepte, cu buzunarele pline de somn, cu ochii plini de calm şi milă; să iei numai atâta heroină încât să distingi silueta prietenoasă, înveşmântată în mantie, şi totuşi să o ţii departe, să opreşti noaptea pe care ar dori să o reverse asupra ta, astfel încât sunetele nedorite, gemetele de spital, urletele îndepărtate ce vestesc victoria brutală să se poată strecura pe furiş şi infecta aerul, fără să te facă să-ţi pierzi minţile. Fără să te facă să ieşi desculţ pe Cornelia Street.

Tyler trage pe nas două doze zdravene (fără ace, nu e genul care să recurgă la ace) şi, o clipă mai târziu, i se pare că se ridică în picioare. E nostim. Destul de nostim. Stătea întins pe canapea şi acum e în picioare. Stă în picioare în camera asta goală în care se pare că locuieşte. În capul lui răsună o muzică, o muzică abia perceptibilă, ca de fagot; o pulsaţie mai degrabă decât o melodie, dar ar putea aşterne peste ea o melodie; sau nu, nu o melodie (ce cuvânt tâmpit)... un (fel de) cânt gregorian, îl aude şi pe ăsta, un murmur de voci joase,

intens contemplative, precum rugăciunile dintr-un rozariu rostite rapid din obişnuinţă, dar cu nesfârşit de multă grijă; şi apoi... ceva se înalţă, o notă argintie, o voce ca de clarinet ce cântă într-o limbă necunoscută; ce cântă (are o oarecare logică, are, întru câtva) despre speranţă şi disperare, ca şi cum ar fi unul şi acelaşi lucru; ca şi cum în vocabularul acestei limbi ar exista un singur cuvânt care să exprime ambele stări; ca şi cum speranţa ar presupune distrugere, iar distrugerea ar presupune speranţă, aşa încât, inevitabil, cele două n-ar avea nevoie decât de un singur cuvânt.

Şi apoi, după cât se pare, a deschis fereastra şi acum stă pe pervaz.

Acolo, la patru etaje mai jos, între picioarele lui care se bălăngănesc, se întinde Avenue C. Se vede o femeie cu o rochie înflorată care trage după ea un schnauzer bătrân în lesă. Se mai vede o femeie, într-o rochie viorie (surori?) care scotoceşte printr-un coş de gunoi. Se vede şi trotuarul de culoarea pieii de elefant, presărat cu puncte negre de la vechi cocoloaşe de gumă aruncate pe jos. Se simte o adiere de vânt, un vânt vesel, care-i mângâie manşetele blugilor.

Ar putea să se lase să lunece de pe pervaz. Chiar ar putea? Pe moment asta i-ar da senzaţia că se cufundă într-un bazin cu apă. Ar trăi clipa plăcută de abandonare

iminentă, însoţită de o uşoară ezitare – oare apa o să fie rece? Şi apoi cufundarea.

Stă pe pervaz, privind în jos, muzica îi răsună în minte. Are senzaţia că e tot mai aproape de copilul sălbatic din pădure; că e destul de aproape încât să audă vag vocea copilului vibrând în aerul tremurător; destul de aproape încât să înceapă să-şi dea seama că, de fapt, nu e un băiat, că nici nu e o fiinţă omenească şi că ceva nu e tocmai în regulă cu faţa lui.

Apa din port devine treptat opacă pe măsură ce soarele dispare dincolo de orizont, presărată doar ici şi colo cu petice de lumină aurie, o lumină fără strălucire; o lumină ce pare bătrână, ca şi cum ar izvorî anemic dintr-un trecut mai viu şi mai orbitor decât îşi va permite memoria să-l reţină – totuşi uşor estompat, inevitabil, de trecerea deceniilor. Un şlep uriaş, platforma lui plutitoare mare, maro-negricioasă (ar putea ateriza pe ea un avion cu două motoare), a căpătat o nuanţă arămie în lumina apusului. De parcă şlepul ar fi făcut dintr-un metal semipreţios; un metal pe care Barrett, stând la pupă, nu-l poate considera decât preţios în chip prozaic, artificial căutat şi dorit de industriaşi, spre deosebire de monarhi.

Mama lor fusese lovită de trăsnet pe terenul de golf. De ce fusese asta o tragedie comică? Barrett şi Tyler au tot vorbit despre lucrul ăsta. De ce să sfârşească astfel o

femeie care fusese severă şi inteligentă, care fusese – imprevizibil – când generoasă, când distantă, în funcţie de oră (este încă greu de imaginat că ar putea exista o altă persoană la fel de capabilă să se înţeleagă atât de bine pe ea însăşi şi să fie atât de prost înţeleasă de ceilalţi); care iubea hainele bine croite, se dădea cu un ruj roşu strident, cocheta insistent cu băieţii care livrau marfa la domiciliu şi îşi exprima atât de clar (mai clar decât i-ar fi plăcut lui Barrett) regretele (casa e prea departe de oraş, camerista de la hotel – dacă nu ea, atunci cine? – i-a furat şiragul de perle pe care-l primise moştenire), hotărârea de-a abandona colegiul Bryn Mawr pentru a se mărita cu tatăl lor (de unde să ştie ea atunci că de la New York va ajunge la Philadelphia şi de la Philadelphia la Harrisburg?); care era în stare să se lase captivată în aşa măsură de o carte, încât să uite să pregătească cina... De ce tocmai un asemenea sfârşit pentru ea? De ce un asemenea accident ce nu putea fi privit decât ca gluma unei minţi bolnave? Cum e posibil ca lui Betty Ferguson, partenera ei de golf – cea de care mamei nu-i plăcea prea mult („Betty e genul de femeie care e convinsă că geanta trebuie să se asorteze cu pantofii”, „Betty e genul de femeie care, cu cât îmbătrâneşte, cu atât arată mai mult ca un bărbat”) –, să i se permită să se ridice în picioare la înmormântare şi să

spună că mama lor jucase excepţional în ziua aceea fatală?

Barrett şi Tyler nu sunt doar orfani, sunt şi actori într-o farsă oribilă, şi asta încă din copilărie; sunt supuşii unei zeităţi care se pare că preferă glumele mai degrabă decât exploziile de furie purificatoare.

Şi acum, aici, sub ochii lui Barrett, se aşterne această întindere de apă întunecată şi tremurătoare care a primit cu atâta indiferenţă cenuşa lui Beth. În apă este un ochi. De aceea Barrett se plimbă mereu cu feribotul.

Ceea ce face ca ochiul din apă să fie diferit, ceea ce îl deosebeşte de nebuloasa luminoasă nocturnă este faptul că Barrett nu l-a văzut niciodată. Şi totuşi ştie că este acolo. Ştie că în timpul acestor drumuri solitare, până la Staten Island şi înapoi, este... perceput. „Urmărit” n-ar fi un cuvânt potrivit. „Urmărit” presupune o intenţie para-umană pe care Barrett nu o simte din partea apelor neliniştite şi intens traversate ale portului. Dar a simţit-o în acea primă noapte când cenuşa lui Beth a fost risipită aici. Beth s-a contopit cu apa, nu la modul tâmpit *spiritul ei pluteşte pe-aici* (dă-o dracului de mizerie), ci ca şi cum ea, rămăşiţele ei pământeşti (pe care un aspirator le-ar fi înghiţit în zece secunde), s-ar fi contopit cu o noninteligenţă conştientă uriaşă, iar Barrett ştie (începe să o ia razna sau să-şi revină din nebunie?), ştie acum şi

a ştiut şi în noaptea aceea, că lumea este neînsufleţită, dar nu inconştientă; că Beth e acum parte din ceva prea mare şi prea maiestuos ca să aibă gânduri şi reacţii, însă care este, în felul său, înzestrat cu simţire.

E doar o amăgire. Probabil nu e decât o amăgire. Dar, de când a dat o mână de ajutor la risipirea cenuşii lui Beth, Barrett se tot întoarce în port ca şi cum acesta i-ar fi un adevărat părinte, inuman şi fără suflet, un părinte care nu are nici motive, nici ambiţii în interesul copiilor lui; care nu este nici mândru, nici dezamăgit. Nu-şi poate alunga convingerea că există un ochi în apă, niciodată vizibil, dar permanent prezent, care nici nu se bucură şi nici nu se întristează când îl vede, dar de fiecare dată e oarecum conştient că el a revenit.

Tyler le-a găsit o mamă, nu-i aşa? Barrett nu se poate gândi la asta decât când e pe feribot. Poate că e adevărat, poate că nu. Chestia asta sună cam aiurea. Dar Beth se deosebea foarte mult de celelalte iubite ale lui Tyler. Relaţia lor a început cam atunci când viaţa lui Barrett era pe punctul de a... *se desträma* sună prea melodramatic (hai, Barrett, nu te mai lua drept un personaj dintr-un film de mâna a doua... sau poate dintr-un roman de Dostoievski)... de a aluneca un pic, de a nu reuşi să se adune destul, aşa încât nu i-a mai rămas altă soluţie decât să se mute cu Tyler.

Să se mute cu Tyler şi cu Beth, care era blândă şi bună, care era aceeaşi în orice zi. Care spusese în noaptea aceea de Anul Nou, în bucătărie, că Barrett şi Tyler trebuie să fie conştienţi că lumina se împuţinează în casă, că vine o vreme când chestiunea opoziţiei dintre bine şi rău nu mai are nicio relevanţă.

E oare posibil, fie şi în foarte mică măsură, ca singura ambiţie reală pe care Barrett a avut-o în viaţa lui să fi fost aceea de a se afirma cu tărie ca fratele mai mic al lui Tyler?

Vapoare mergând împotriva curentului, purtate veşnic spre trecut. Lua-te-ar toţi dracii, F. Scott Fitzgerald.

Atunci spune-o. Spune-o cu gura ta. Când Beth s-a însănătoşit, ai fost convins că ştii – ai presupus că ştii – ce a vrut să-ţi transmită lumina aceea: că ţi-ai retrăit copilăria cu Tyler şi că femeia asta, de data asta, nu-i va mai atrage atenţia zeităţii puse pe şotii.

Lucru care ar însemna, desigur, că lumina a minţit. Şi că apa spune adevărul.

O oră mai târziu, după ce Barrett şi-a făcut rondul pe la Staten Island, Sam îl aşteaptă, aşa cum a promis, în parc, la Bethesda Fountain. Barrett îl vede de lângă balustrada aflată la vreo zece metri mai sus de piaţeta fântânii. Sam stă pe buza fântânii, sub statuia îngerului –

un înger-ţărăncuţă, voinică şi înaltă, care nu priveşte în sus pierdută în extaz, ci în jos, cu un aer grav, fascinată de pământ, de pe platforma ei de bronz, pe când la picioarele sale ţâşnesc jeturi de apă, iar ea arată cu o mână spre apă şi ţine în cealaltă un fir de crin.

Barrett rămâne un timp lângă balustradă. Îl vede pe Sam, dar Sam nu-l poate vedea pe el. Se poate bucura astfel de un interludiu intim în „condiţia-de-a-fi-Sam”; acel Sam care nu ştie că Barrett este acolo; acel Sam care există independent, care nu-şi schimbă purtarea (dacă o face vreodată) de dragul lui Barrett.

Sam stă foarte ferm, cu picioarele bine înfipte în pământ, cu mâinile pe genunchi, ca şi cum s-ar odihni după o muncă grea, ce va continua după această pauză scurtă, permisă de sindicat. Arată ca un om care îşi ia un răgaz de odihnă. Poartă o salopetă din material de blugi ca de tâmplar, căreia îi este foarte fidel, şi haina gri, din catifea reiată, de la Carhartt, pe care i-a dăruit-o Barrett săptămâna trecută, de ziua lui, o haină care lui Sam îi place mai mult decât lui Barrett (faptul că eşti în stare să faci un cadou care îi place mai mult celui care-l primeşte decât celui care-l oferă este o dovadă de dragoste, nu?); Sam e omul care dovedeşte o perseverenţă specială în a se îmbrăca modest, în a-şi dori să arate ca un muncitor de pe un şantier de construcţii, când de fapt predă

literatură engleză şi americană de secol XIX la Princeton.

Sam se poartă ca şi cum ar fi un vizitator sosit de pe o altă planetă, unde funcţionează alte standarde şi unde e considerat un ideal de dorit. Pe planeta lui Sam, trăsăturile de invidiat sunt capul foarte mare, ochii cenuşii aşezaţi derutant de departe unul de celălalt; nasul abia schiţat (ceea ce accentuează impresia de cap enorm); gura mare, ca de cal, ce domină o bărbie atât de lată şi de cabalină, încât nu e greu să-ţi imaginezi că-i întinzi un cub de zahăr în palmă şi că el mai întâi îl miroase cu interes, apoi îl ia mângâindu-ţi blând palma cu botul.

Sam străbate lumea cu un aer de siguranţă atât de detaşat încât, deşi nimeni nu l-a descris vreodată ca fiind chipeş, aproape toţi cei care-l cunosc l-au considerat, într-un fel sau altul, surprinzător de sexy.

El şi Barrett s-au cunoscut cu numai cinci luni în urmă, într-un magazin coreean de pe Broadway. Cercetau amândoi frigiderul mascat, cam enervant, de nişte fâşii verticale de plastic transparent ce amintesc oarecum de un spital sărac şi îndepărtat, care stă prost cu medicamentele şi poate doar să-i apere de muşte pe bolnavii aflaţi pe patul de moarte, însă nu mai mult de atât.

Barrett şi Sam au început să discute despre calităţile

sucurilor Coca-Cola şi Pepsi.

Într-o zi de marţi, în drum spre casă, îţi spui: „O să mă opresc la magazinul ăsta, în care n-am intrat niciodată, să-mi iau o Cola”. Într-o zi de marţi, la şase şi treizeci şi două de minute. Tipul ăsta solid, despre care n-ai nicio părere, bună sau rea, stă în faţa frigiderului, aşa că ţi se pare foarte firesc, n-ai nevoie nici de curaj, nici de vreun efort special, să-l întrebi: „Preferi Pepsi sau Cola?”. Nu-i de mirare că tipul se întoarce spre tine cu un zâmbet contemplativ abia schiţat, ca şi cum i s-ar fi pus o întrebare serioasă, adevărată, şi răspunde: „Pepsi. Fără niciun dubiu. Cola înseamnă Beatles, Pepsi înseamnă Rolling Stones”.

Nu e aproape deloc de mirare că descoperi în ochii lui cenuşii şi blânzi o anume profunzime, că vezi în ei o oboseală resemnată, că din cine ştie ce motiv îţi imaginezi –, spunându-ţi totodată că n-o să iasă nimic din chestia asta –, îţi imaginezi că ai putea sta ţinându-i capul în poală, mângâindu-i părul sârmos (nespălat în semn de sfidare) şi spunându-i: „Odihneşte-te, măcar câteva clipe”.

Sam nu e genul lui Barrett (cu toate că Barrett ar fi susţinut cu tărie, până în acel moment, că nu are un „gen” preferat). Sam nu e nici tânăr, nici nu debordează de un optimism sprinţar, prostesc, nu are o siluetă de

pugilist cu umeri laţi, nu se numără printre oamenii pe care Eakins ar fi ales să-i picteze.

Dragostea, după toate aparenţele, soseşte nu doar pe neanunţate, ci şi la întâmplare, la nimereală, astfel că te face să te întrebi de ce tu, sau oricine altcineva, crezi, chiar fără prea multă convingere, în legea cauză-efect.

Barrett mai zăboveşte un timp lângă balustradă, privindu-l pe Sam. Se întreabă oare când va veni ziua în care acest bărbat o să-l expedieze printr-un e-mail sau printr-un mesaj pe telefon? Sau poate n-o să-i mai răspundă deloc la telefon? La urma urmei, asta a devenit deja o tradiţie la Barrett. E un lucru care se tot încăpăţânează să i se întâmple.

Barrett se gândeşte – îi trece prin minte pentru o clipă – să se întoarcă şi să plece din parc; să fie el de data asta cel care dispare, omul care te lasă să-ţi pui tot felul de întrebări, care nu-ţi oferă nicio explicaţie, nici măcar satisfacţia amară a unui scandal adevărat; care dispare pur şi simplu în ceaţă pentru că (se pare) există afecţiune şi există sex, dar nu există acea nevoie presantă, acele minuscule copci ce unesc două laturi; nu există legături, angajamente ferme, rugăminţi cerând stăruitor milă, când e atât de simplu să-ţi fie milă de tine însuţi. Oare cum ar fi, se întreabă Barrett, să fii celălalt, să fii omul care şi-a primit deja porţia modestă ce i se

pare de-ajuns, care iese pe furiş din scenă înainte de a se declanşa scandalul, înainte de a ajunge ţinta reproşurilor şi acuzaţiilor, înainte ca autorităţile să-l ia la întrebări cu privire la Când şi De ce şi Cu cine?

Lui Beth i s-au dăruit doar cinci luni şi ceva. Din senin. I s-au dăruit trei luni şi patru zile înainte ca boala să revină în ritm galopant şi unul dintre regretele lui Barrett (el susţine că deţine un număr-record de regrete) este acela că ea s-a îmbolnăvit din nou atât de grav şi atât de rapid, încât n-a găsit un moment, nici măcar un singur moment potrivit, ca s-o întrebe dacă era recunoscătoare pentru răgazul care i se acordase.

Trebuie să fi fost recunoscătoare. Barrett susţine cu tărie că a fost. N-a spus ea lucrul ăsta, mai mult sau mai puţin clar, în ajunul Anului Nou? Chiar dacă nu l-a exprimat în cuvinte, nu i-a dat de înţeles, nu le-a dat de înţeles lui şi lui Tyler, că se bucură să fie îmbrăţişată de amândoi la petrecerea aceea, dar că ştie (acum, privind în urmă, se pare că chiar ştia) că e un soi de fantomă căreia o eroare ivită în interiorul sistemului i-a permis să bântuie înveşmântată într-un trup material, lucru care trebuie să fi fost – nu-i aşa? – o adevărată plăcere pentru ea. Dacă nu cumva chiar n-a fost; dacă nu cumva, când cancerul a revenit, s-a simţit trădată de două ori, nedreptăţită, batjocorită.

După toate probabilităţile, Sam va pleca şi el, mai curând sau mai târziu. Toţi au făcut-o până acum, fără excepţie. Dar, de fapt, dispunem de foarte puţin timp. Barrett îşi îndreaptă spatele, o ia spre scările ce coboară în piaţeta în care îngerul veghează cu răbdarea sa nesfârşită, de bronz, acolo unde aşteaptă Sam.

După ce închide magazinul, Liz simte că nu se poate întoarce acasă. Ar fi prea banal, prea tipic pentru o femeie în vârstă, să-şi închipuie că se teme de apartamentul ei gol – cui i-ar face plăcere să întreţină o asemenea stare de compasiune? – şi totuşi, după ce închide, hoinăreşte prin Williamsburg, în una dintre ultimele seri călduţe de noiembrie. Barurile şi restaurantele de pe Driggs îşi sting luminile aurii (localurile astea chiar se pricep la iluminat), sunt pline de petrecăreţi, la intrare dau târcoale tot felul de pierde-vară care şi-au făcut rezervare, care aşteaptă, râzând şi fumând, pe trotuar. Toţi au douăzeci şi patru de ani.

E un tărâm al tinereţii, lucru care ar putea fi deprimant pentru Liz, şi totuşi, pe când păşeşte pe Driggs, nebăgată în seamă de nimeni, înţelege – în noaptea asta mai bine decât oricând – cât de trecătoare este tinereţea acestor oameni; cât de efemeră este această noapte a lor; cât de repede va veni vremea când îşi vor aminti, în timp ce puştii lor se joacă prin living, de

nopţile acelea din Williamsburg. Poate că tocmai această promisiune şi prosperitate tinerească, bogaţia evidentă a darurilor lor, îi va face... nu să se piardă, nu e vorba chiar despre aşa ceva, ci să se domolească, să se îndrepte spre casă, să se trezească la realitate. Nu sunt (cei mai mulţi dintre ei nu sunt, după câte îşi poate da seama Liz) înclinaţi spre lucruri extraordinare. S-au mutat în Williamsburg cu atâta entuziasm, i-au purtat veşmintele cu atâta dăruire. Ar fi o prostie din partea ei, o dovadă de mojicie, să-i dispreţuiască pe când trece nevăzută printre ei; ar fi o meschinărie să nu le transmită, pe căi telepatice, speranţa că vor trece cât mai bine prin ziua în care laţul va începe să se strângă (avem nevoie de un apartament mai mare, copilul are aproape doi ani); prin anul în care vor înţelege că acum sunt nişte excentrici adorabili ce încă lucrează în domeniul graficii pe calculator sau ca tehnicieni de sunet, nu imposibil de identificat ca persoane în sine, însă membri (surpriză!) ai unei mase de indivizi în curs de îmbătrânire, cele mai noi exemplare ale generaţiei trecute de patruzeci de ani care încă mai poartă unele indicii ale modei punk, ale generaţiei trecute de cincizeci de ani (aici te încadrezi şi tu, Liz) care încă preferă, într-un stil deosebit, genul de haine ieftine de cowboy tipic curvelor.

Nu poate să se ducă acasă, nu încă, dar nici nu mai

poate hoinări mult prin Williamsburg.

Coteşte pe Fifth Street şi o ia spre Williamsburg Bridge.

Ştie, sigur că ştie, unde se duce. Curios e că nu s-a hotărât să facă asta. Merge pur şi simplu, ca şi cum ar fi inevitabil, ca şi cum n-ar mai exista niciun alt loc.

Avenue C, la lăsatul serii, e o rudă ceva mai caraghioasă a lui Driggs. Şi aici sunt baruri şi cafenele prospere, pline de lume, însă ceva mai puţine – Liz străbate distanţa dintre două străzi şi dă doar de un singur magazin cu lumini fluorescente, o dugheană chinezească cu mâncare la pachet, o spălătorie (ULTIMUL CICLU DE SPĂLARE – ora 21), un salon de tatuaj (momentan nu e nimeni înăuntru), un atelier de reparat biciclete care a tras deja obloanele pentru noapte şi un spaţiu comercial gol purtând încă însemnele unui fost magazin de animale de companie (pe vitrină au rămas, scrise cu litere argintii, cuvintele CANARI ŞI ALTE PĂSĂRI CÂNTĂTOARE), dar tinerii din baruri şi cafenele, majoritatea studenţi ieşiţi seara într-un cartier pe care îl consideră riscant, arată ca şi cum ar fi fiii şi fiicele unor aristocraţi de rang mai mic – copii leneşi, încântători, bine hrăniţi, care poartă haine la modă, dar nu chiar de gală; care nici nu aşteaptă, nici nu provoacă surprize. Un băiat îmbrăcat într-un sacou gri-şobolan (o imitaţie de

Ralph Lauren, Liz recunoaşte întotdeauna această firmă) iese în uşa unei cârciumi şi strigă în gura mare către prietenii lui care fumează:

— Au mai băgat un gol!

Liz ajunge în dreptul clădirii cu faţadă cafenie din cărămidă şi sună la 4B. Nu răspunde nimeni. Mai sună o dată.

Ei, poate e mai bine aşa. A scăpat de o umilinţă. E timpul să oprească un taxi şi să se ducă acasă.

Totuşi, când se întoarce să plece – glasul lui Tyler de undeva de sus.

— Hei!

Liz are pentru o clipă senzaţia unui lucru imposibil. Tyler îi vorbeşte din cer; Tyler a murit şi acum pluteşte pe deasupra pământului...

Se uită în sus. Tyler stă în picioare pe pervazul ferestrei de la etajul al patrulea, abia zărindu-se din cauza perdelei de lumină de la felinare, ca o sculptură aşezată într-o nişă din zidul unei biserici.

— Ce dracu’ faci acolo? strigă Liz.

Tyler nu răspunde. Se uită în jos, către ea, cu o privire plină de răbdare şi îngăduinţă, se uită dincolo de ea, la traficul împuţinat de pe Avenue C.

— Dă-te jos de-acolo, strigă Liz.

După ce şovăie un timp – o pauză în care se simte o

uşoară vibraţie, ca şi cum nu prea ar vrea să-i facă o mărturisire –, Tyler spune:

— N-am de gând să sar.

— Să nu te pună dracu’ s-o faci. Dă-te jos şi deschide-mi uşa.

Tyler o priveşte din nou, cu expresia de compasiune şi regret pe care Liz şi-o aminteşte de pe chipul unui anume înger – probabil o sculptură din biserica din anii copilăriei ei.

— Du-te imediat! spune Liz.

Încet, cu o resemnare leneşă, Tyler pleacă de la fereastră. Imediat se aude bâzâitul interfonului şi Liz intră grăbită.

Uşa apartamentului nu e încuiată. Înăuntru e întuneric. Liz îl găseşte pe Tyler în locul în care îl lăsase cu multe ceasuri în urmă. Stă întins pe canapea, într-o poziţie de relaxare totală. Liz îşi stăpâneşte cu greu dorinţa de a-i trage vreo două palme peste faţă, cu toată puterea.

— Ce-a fost *asta*? întreabă ea.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, răspunde el.

— Ce *făceai* acolo?

— Nu prea ştiu. Am vrut să ies din apartament, dar nu să cobor în stradă.

— N-aveai de gând să sari?

— Nu. Adică m-am gândit la asta. Mă *gândeam* să sar, dar *n-aveam de gând* să sar. E o diferenţă, recunoşti?

— Probabil că e.

Cum se face că chestia asta are logică pentru ea?

— Te culci cu mine de cel puţin doi ani. Chiar mai mult, spune el.

— Ştiu.

— Şi n-am spus nimănui. Niciun cuvânt.

— Ştiu şi asta.

— Ţi se pare ciudat?

— Nu ştiu, răspunde ea. Mda, poate.

— Ne-am ascuns de Beth. Şi de Andrew.

— Tu aşa ai simţit, că ne ascundem?

— Nu ştiu, zice el. Crezi că pe Andrew l-ar fi deranjat?

— Nu. Ce să zic? Dacă l-ar fi deranjat, şi-ar fi ascuns nemulţumirea. Ar fi fost prea... Pentru omul care voia Andrew să fie.

— Ţi-e dor de el? întreabă Tyler.

— Nu.

— Şi *asta* ţi se pare ciudat?

— Ei, sigur, sunt unele lucruri. Sunt lucruri de care mi se face dor. Mai ales cele urâte, ca să fiu sinceră. Un bărbat de douăzeci şi opt de ani în pat... Ei, nu contează. Dar treaba cu drogurile ajunsese prea de tot.

— Îi cam plăceau drogurile, nu? Dar şi ţie îţi plăceau.

— Ei, mie-mi plăcea să mă droghez uneori, seara. La Andrew totul era mai... presant.

— Cum li se întâmplă multora.

— Şi cine crezi, spune ea, că le *plătea* în ultimele luni?

— N-am ştiut. Mă rog, probabil că mi-am închipuit.

— De fapt, nu despre bani a fost vorba. Dar începusem să mă simt... Cum să spun... Să scoţi întruna din buzunar bancnote de douăzeci de dolari pentru traficantul iubitului tău. E o experienţă de care te-ai putea lipsi, crede-mă.

— Te cred, spune el.

— Nici pe Beth n-ar fi supărat-o. Dacă mi-aş fi închipuit că o deranjează, nici nu m-aş fi apropiat de tine.

— Şi totuşi nu i-ai spus nimic.

— Dar nu din cauza ta.

— Atunci din cauză că...

— Din cauză că m-am gândit că nu mai are nevoie de încă ceva care să-i aducă aminte că e pe moarte şi că cineva trebuie să-i preia atribuţiile. În unele privinţe.

Tyler îşi schimbă poziţia, dar nu se mişcă din loc.

— Asta ai făcut? întreabă el. Ai preluat una dintre atribuţiile lui Beth?

— Sincer? Da. La început.

— I-ai ţinut locul unei prietene.

— La început aşa a fost. După un timp lucrurile s-au schimbat.

— Am patruzeci şi şapte de ani. Şi îmi arăt vârsta.

— Eu am cincizeci şi şase, spune Liz. Eşti cam tânăr pentru mine.

— Am fost un copil drăguţ. Aşa am venit pe lume. De fapt, e un pic derutant. Vreau să zic, să ajungi o persoană la care oamenii nu prea se mai uită.

— Eu mă uit.

— Nu mă refer la tine. Mă refer la oamenii necunoscuţi. Oamenii care se uită la tine numai dacă vor.

— Pentru mine contează că ai avut atâta grijă de Beth, spune ea.

— N-am făcut decât ceea ce ar fi făcut oricine.

— Nu prea ştii cum merg lucrurile pe lumea asta.

— Eu cred că ştiu.

— Nu ţi-a fost silă de ea. Am văzut eu. Ai stat de veghe şi ai privit cum moartea îi macină trupul, nu o dată, ci de două ori, şi nu te-ai desprins de lângă ea. Ai continuat să o recunoşti.

— N-am făcut decât... Păi cine n-ar fi făcut asta?

— Mulţi n-ar fi făcut-o. Să ştii că am venit pe jos.

— Din Williamsburg?

— Da. Am traversat podul pe jos.

— De ce?

— Tu de ce stăteai pe pervazul ferestrei?

— Răspunde, te rog, la întrebare.

— Îţi răspund, zice ea. Am simţit nevoia să vin pe jos până aici. Tu ai simţit nevoia să ieşi undeva, dar nu pe stradă. Amândoi, în acelaşi timp. Vezi legătura?

— Oarecum. De fapt, nu. N-o văd cu adevărat.

— Vrei să plec?

— Nu, spune el. N-ai vrea să vii şi să te întinzi lângă mine puţin? Nu mă dau la tine.

— N-ar fi mare chestie.

— E aşa de întuneric aici.

— Nu mai aveţi nicio *lumină*. Tu şi Barrett chiar aţi dat *toate* lucrurile?

— Mai puţin canapeaua. Şi televizorul.

— Singurele două obiecte din lume care înseamnă ceva pentru voi.

— Ar fi tare plăcut să stăm amândoi întinşi aici o vreme. Crezi că am putea face asta?

— Da, răspunde ea. Am putea.

Felinarele din parc nasc cercuri palide, fustiţe de lumină între care se întind petice de întuneric agitat. Sam îi spune lui Barrett:

— Sper că nu stăm toată seara.

Barrett cercetează cerul din mers. Nu-şi poate stăpâni

gestul când e în Central Park. Este, ca întotdeauna, acelaşi cer dintotdeauna.

— Nu, răspunde el, n-aş putea să te chinuiesc punându-te să-i suporţi o seară întreagă pe Andrew şi pe Stella. Numai că, ştii, m-a sunat.

— Central Park a fost conceput pentru bogaţi, spune Sam. Ştiai?

— Cred că am mai auzit asta undeva.

— Pe la mijlocul secolului al XIX-lea s-a configurat viitorul oraşului New York. Până atunci pe-aici erau doar păduri şi ferme.

— Ştiu. Ştiu şi asta.

— Unii susţineau modelul londonez. Cu mici parcuri presărate ici şi colo. Ideea acestora a fost respinsă. Câştigătorii au optat pentru acest parc uriaş, situat la câţiva kilometri de zonele în care locuiau săracii. Şi i-au cerut lui Frederick Law Olmsted să facă ceva care nu e pe gustul săracilor. Fără spaţii pentru parade sau baluri.

— Serios? spune Barrett.

— Îţi dai seama că preţul pământului a urcat vertiginos. Săracii locuiau în centru, bogaţii – la periferie. Şi aşa s-a ajuns aici.

— Şi aşa s-a ajuns aici.

— Sunt pedant, nu-i aşa? întreabă Sam. Te plictisesc?

— Nu, răspunde Barrett. Şi eu sunt la fel de pedant.

Barrett îşi permite să-l privească lung şi atent pe Sam în timp ce merg. Chipul lui Sam, văzut din profil, e mai aspru şi mai frumos, în sens convenţional, decât atunci când e văzut din faţă. Dintr-o parte, nasul lui are mai multă prestanţă; curba frunţii lui, mai puternică, mai impunătoare, se întâlneşte cu şuviţele dezordonate. Din profil, Sam aduce puţin cu Beethoven.

Parcă există în japoneză un cuvânt pentru asta? E oare *ma*? Înseamnă (chiar există acest cuvânt în japoneză sau e doar o invenţie a lui Barrett, căreia a încercat să-i dea puţină demnitate cu ajutorul esteticii asiatice?) ceva ce nu poate fi văzut dintr-o perspectivă unică şi rigidă; ceva ce se transformă pe măsură ce-l cunoşti. Clădirile au *ma*. Şi grădinile. Şi Sam.

— Ce e? întreabă Sam.

— Nimic.

Sam râde. Are un râs muzical, cu note joase – sunetul de dinaintea unui concert, când suflătorii îşi acordează instrumentele din lemn.

Andrew şi Stella îi aşteaptă la Strawberry Fields. Stau pe o bancă, înghesuiţi unul într-altul, pe buza discului pe care scrie IMAGINE. Arată ca nişte tineri călători rămaşi fără bani, nici disperaţi, nici înfrânţi (nu încă), dar istoviţi deja de drumurile făcute; traversând acel moment de

tinereţe în care începe să se instaleze încet oboseala; neavând încă o destinaţie, dar începând deja să-şi dorească una, lucru surprinzător pentru ei – fuseseră convinşi că ei se vor fofila, că vor hoinări veşnic, că se vor descurca binişor cerşind câţiva bani de la oameni, scotocind prin lăzile de gunoi, dormind pe apucate în sala de aşteptare a unei autogări. Andrew şi Stella arată ca doi tineri îndrăgostiţi care încep să-şi dea seama – spre uimirea lor, plină de tristeţe – că îndemnurile mamelor lor (*E târziu, puiule, ar cam fi timpul să vii acasă*) nu-i mai supără atât de mult ca înainte; că vorbele lor de ocară devin treptat – iar asta e exact ceea ce niciunul dintre ei nu-şi doreşte – vorbe pline de blândeţe; că glasul şi grija acestora pentru binele şi siguranţa lor încep să capete tăria forţei gravitaţionale.

Andrew şi Stella sunt atât de prinşi în discuţia lor purtată în şoaptă, încât sosirea lui Barrett şi Sam îi ia prin surprindere.

— Bună, îi salută Barrett.

Andrew se întoarce, îi zâmbeşte larg şi spune:

— Bună, amice!

E posibil ca Andrew să fi îmbătrânit? Nu e posibil. Barrett l-a văzut cu doar câteva luni în urmă. Faţa lui este tot aceea a unei statui de marmură dintr-un muzeu. Dar se simte o schimbare. Aşa să fie? Sub pielea lui se

strecoară o degradare ce nu se vede încă la suprafaţă, dar care se va vedea în scurt timp? Începe să se observe o tristă decădere timpurie? Sau poate de vină e doar lumina slabă?

Stella îi zâmbeşte lui Barrett cu subînţeles, ca şi cum abia se abţine să râdă. Stella ar putea fi urmaşa unei zeiţe tinere şi visătoare care a reuşit cumva să se împerecheze cu un şoim. Seamănă cu o pasăre, dar are ceva tăios şi crud. Trupul ei puţintel – braţele slabe, lăptoase, gâtul alb şi lung ca un vrej – are ceva din acuitatea şi agilitatea unei păsări de pradă. Este mică, dar nu e fragilă, chiar deloc.

Andrew se ridică imediat şi îl salută pe Barrett cu obişnuita lui strângere de mână a învingătorilor, cu palma deschisă ridicată la nivelul umărului, iar Barrett îi răspunde la fel. Andrew îl salută apoi şi pe Sam, pe care l-a mai întâlnit o dată, întâmplător, în fugă, pe Orchard Street.

— Bună, Andrew! spune Sam.

Stella nu se ridică de pe bancă. Barrett se apropie de ea, ceea ce era de aşteptat din partea lui.

— Bună, Stella! spune.

Ea îşi aţinteşte ochii de şoim asupra lui. Ochii ei nu sunt ameninţători, nu chiar, Barrett nu e prada ei. Totuşi îi dă de înţeles foarte clar că îl vede, că vede tot, de la o

înălţime considerabilă, că poate zări până şi umbra unui iepure la fel de bine cum văd cei mai mulţi oameni farurile unui metrou care se apropie.

— Bună, Barrett! răspunde ea.

Glasul, subţire, copilăresc, detaşat, nu se potriveşte cu restul fiinţei ei. E vocea unei fete mai simple şi mai blânde, care vine însă dintr-un trup şi din spatele unui chip de pasăre de pradă. Cine-ar putea şti care dintre ele este mai adevărată?

Andrew, gazda acestei reuniuni restrânse, misterioase, zice:

— Vă mulţumesc că aţi venit, băieţi.

— Păi, e o noapte frumoasă, spune Barrett. Una dintre puţinele care ne-au mai rămas. Voi n-auziţi un vuiet înfundat? E iarna. E doar la câţiva kilometri distanţă.

— Da, cu siguranţă, zice Andrew.

Barrett îşi dă seama că Sam, care nu spune nimic, stă doar şi se întreabă, mai mult ca sigur, ce-o fi căutând el aici; cum de i se întâmplă lui aşa ceva.

— Ce ziceţi, mergem undeva să bem ceva? întreabă Barrett.

— Noi nu prea mergem prin baruri, spune Stella.

— Păi, atunci ce-ar fi să mă duc împreună cu Sam să luăm o sticlă de vin sau altceva şi să o aducem aici? propune Barrett.

— Noi nu bem, răspunde Stella.

— A, asta-i grozav, spune Barrett. Băutura vă face rău. Eu recunosc că beau şi uite ce viaţă duc.

Stella îl priveşte cu atenţia unei păsări de pradă, ca şi cum ar fi făcut o afirmaţie adevărată. Se pare că, la fel ca Andrew, e incapabilă se perceapă ironiile sau vorbele de duh – acestea sunt dialecte necunoscute în zona lor.

Barrett îi aruncă o privire lui Sam, îi promite din ochi că o să plece de-aici cât de repede va fi omeneşte posibil.

Stella spune încet, vorbind mai degrabă în direcţia lui Barrett decât cu Barrett.

— O să vezi ceva miraculos.

Barrett se întoarce din nou spre ea. Îşi dă seama de insubstanţialitatea ei fizică, ceea ce nu e totuna cu delicateţea sau fragilitatea, ci e o semiopacitate, ca şi cum însăşi carnea ei ar fi făcută dintr-o substanţă mai predispusă la vânătăi şi cicatrice decât cea a majorităţii oamenilor. E ca şi cum ea n-ar fi reuşit încă să se imagineze fizic pe deplin.

— Adică? întreabă Barrett.

Expresia de semi-atenţie nu dispare de pe chipul Stellei şi nici tonalitatea joasă, ca de incantaţie, a vocii ei nu se schimbă.

— O să vezi ceva miraculos, repetă ea. În scurt timp.

— Despre ce crezi că e vorba? întreabă Barrett.

Ea clatină din cap.

— N-am idee, răspunde ea. Doar că am capacităţi paranormale.

După ce spune asta, îşi revine din ceea ce fusese... nu chiar o transă, nu ceva atât de dramatic; îşi revine din obsesia tipică drogaţilor pentru văzduhul gol ce pluteşte prin faţa ochilor lor.

Sunt drogaţi, nu? Şi ea, şi Andrew. Cum de nu şi-a dat seama Barrett? Avea, slavă Domnului, destulă experienţă cu Tyler.

— O să fie interesant, spune el. De-abia aştept.

Andrew se bagă în discuţie. Parcă ar fi soţul plictisit, la o cină, individul care s-a săturat în sfârşit de glume prosteşti şi s-a hotărât, plin de fermitate, să discute despre beneficiile şindrilei bituminoase în comparaţie cu cele ale şindrilei de lemn sau despre calităţile excepţionale ale sistemului său de sonorizare.

— Ascultă, amice, îi zice el lui Barrett. Vreau să-ţi spun ceva. Şi parcă nu mi-a venit să-ţi spun la telefon.

— Ce anume? întreabă Barrett.

— Şi mi-am zis, ştii ce, nu există loc mai potrivit pentru asta decât Central Park.

— Grozav. Ia spune!

Andrew îi priveşte pe Stella şi pe Sam, vrând parcă

să-i încerce, cu un aer conspirativ – *Nu-ţi face griji, sunt oameni cumsecade, poţi să ai încredere în ei.*

Apoi se întoarce către Barrett:

— Am văzut lumina. Adică cea despre care mi-ai vorbit.

Barrett nu ştie ce să-i răspundă. Se uită din nou către Sam, care nu are nici cea mai vagă idee despre lumina aceea. Parcă s-ar afla în mijlocul unor străini care vorbesc o limbă de neînţeles, aşa că singurul lucru pe care-l poate face este să stea pe loc, cu un zâmbet cordial abia schiţat, cu expresia celui care înţelege doar pe jumătate, dar continuă să fie deschis şi binevoitor.

— Aseară, continuă Andrew. Mă duceam acasă. Mergeam, pur şi simplu, pe Utica Avenue. Noi stăm în Crown Heights acum.

Pe un ton mândru şi sfidător, Stella spune:

— Locuim într-un apartament imens, împreună cu mulţi alţi oameni. Foarte de treabă.

Vorbeşte de parcă ar pleda pentru meritele – obiceiuri simple, oameni mai cumsecade – unei ţărişoare care nici nu contează pe plan internaţional.

— Bine.

— Am ridicat ochii, spune Andrew. De parcă ceva mi-ar fi zis să mă uit în sus. Şi am văzut-o.

— Lumina, spune Barrett.

— Era... parcă clipea, zice Andrew. Era chiar acolo. Parcă era un pumn de stele. Dar ceva mai jos decât stelele. Verde. Ştii, mai aproape de pământ. Decât sunt stelele.

— Chiar ai văzut-o, spune Barrett.

— A văzut-o, întăreşte Stella – *Să nu îndrăzneşti să pui la îndoială vorbele prietenului meu*.

— Am vrut să-ţi spun asta, continuă Andrew. Am văzut-o şi eu, amice. Şi ce loc ar fi fost mai potrivit să-ţi spun asta decât aici, în parc?

— E... uluitor.

— Era nemaipomenit de frumoasă.

— Da.

Barrett constată cu uimire că tremură. Să fie oare posibil? Da, este. Poate fi posibil. N-a fost Andrew primul căruia i-a spus? O fi făcut-o îndemnat de un anume instinct? Atunci crezuse că era doar din pricina dorinţei trupeşti şi a cocainei. Dar poate, poate că a ştiut, într-un fel a ştiut, că Andrew, Andrew cel simplu şi frumos, era singura persoană dintre cunoştinţele sale care ar putea avea... inocenţa necesară pentru a-l crede. Care ar putea avea, după cât se pare acum, inocenţa necesară ca să vadă chiar el lumina.

Mai era şi Liz, desigur, însă Liz a susţinut atunci, şi susţine şi acum, că n-a fost decât o închipuire.

În jurul lui începe să se închege, timid, o realitate nouă, mai bună. Există pe pământ o comunitate mică de oameni obişnuiţi (nu s-a aplecat Dumnezeu tot timpul spre oamenii obişnuiţi?) care sunt deschişi la asemenea viziuni.

Ce-ar fi dacă Barrett (şi Andrew, poate chiar şi Liz cea cinică) s-ar afla în pragul unei revelaţii uriaşe, ce-ar fi dacă ei ar fi printre primii care ar afla că creatorul lor se întoarce la ei?

E posibil. În clipa de faţă nu pare imposibil.

Barrett reuşeşte să-şi stăpânească tremurul vocii.

— Aşa deci, îi spune lui Andrew. Un pumn de stele.

— Da... O nuanţă de turcoaz.

— Şi... *ai simţit* ceva?

— Am simţit ochiul lui Dumnezeu, frate. Parcă mă cerceta.

Da. Nu zău! Pelerinii ăştia răzleţi cărora cerul le face cu ochiul...

Barrett spune, cu glas sacadat:

— Ştiu. Adică am simţit şi eu. Senzaţia asta de... veghe. Ce coboară asupra ta.

— Întru totul.

— E... e uluitor.

— E absolut uluitor.

Se aşterne tăcerea un moment. Barrett face tot

posibilul să-şi aducă aminte de Sam, de bietul Sam, care stă deoparte şi se întreabă *ce dracu'*..., dar Sam o să înţeleagă, va trebui să înţeleagă, Barrett o să-i explice totul, Barrett nu e nebun, nu se amăgeşte singur. Un părinte uriaş, până acum necunoscut, a hotărât că a venit timpul să le dea de ştire fiilor săi că îi vede, că ţine seama de ei; că n-au fost pierduţi în pădure în tot acest timp...

— Aşa că, uite, am să te rog să-mi faci un mic serviciu, spune Andrew.

— Sigur, cum să nu. Orice.

Andrew face o pauză, zâmbeşte din nou, afişează zâmbetul acela imaculat, lipsit de prefăcătorie sau de vreo intenţie, exprimând doar bucuria curată a unui băieţaş. Apoi spune:

— Am o mică problemă. Una foarte mică.

— Ce anume?

— E ceva legat de bani.

— Ah!

Barrett pare incapabil să scoată din el altceva decât acest „ah", silabă pe care o rosteşte cu dezamăgire şi uimire, atâta tot.

Andrew nu mai zâmbeşte. Iuţeala cu care face să-i dispară zâmbetul e de-a dreptul derutantă. Chipul i se întunecă. Devine din nou vizibilă acea degradare

incipientă, acea stare care e pe punctul de a-şi dezvălui primele simptome subtile – o erupţie ce stă să apară pe piele, o tuse mai profundă şi mai încărcată decât una banală.

— Îi datorez nişte bani unui tip.

— Înţeleg.

Barrett aşteaptă, e tot ce poate să facă. Se apropie ceva îngrozitor, simte asta, un val uriaş; o cascadă de apă verde, opacă, stranie, peste ceea ce a fost, până în clipa de faţă, o zi de vară pe plajă.

— M-a cam luat valul, spune Andrew. Ştii şi tu că te poţi lăsa dus de val, nu?

— Ştiu.

— Şi tipul ăsta. Îmi cere banii. Pe care îi datorez.

Există un tip căruia Andrew îi datorează nişte bani. Probabil tipul preferă să-şi primească banii mai curând, mai degrabă decât mai târziu.

— Înţeleg, spune Barrett.

— Aşa că m-am întrebat. Crezi că ai putea să mă împrumuţi cu câţiva dolari?

— Să te împrumut cu câţiva dolari.

— Ştii, amândoi am văzut lumina.

Barrett pare incapabil să răspundă. Nu e pregătit, nu încă, să pătrundă în această revelaţie – în această ne-revelaţie. E o ţeapă. Andrew n-a văzut nimic pe cerul

nopţii. Nu e decât un pungaş. L-a ales pe Barrett drept ţintă pentru că e genul de om înclinat spre autoamăgire, e un fel de zelot, Andrew a fost tot timpul pe deplin conştient de efectul pe care îl are asupra lui Barrett (de ce şi-or fi închipuind unii că copiii frumoşi trăiesc fără să-şi dea seama că sunt frumoşi?), Barrett o să contribuie la fondul Fundaţiei pentru persoanele care au văzut lumina.

Stella a fost şi ea inclusă în chestia asta. A fost instruită: aruncă-i o „profeţie" paranormală ca să te poţi arăta uimită când o să afli că ai prezis fenomenul corect, dar la un moment greşit.

— Eşti prietenul meu, nu? spune Andrew. Sunt într-o mică încurcătură acum, am nevoie de un prieten.

Barrett se aude zicând:

— N-am niciun ban. Cum să spun, eu nu *fac* cu adevărat bani. Lucrez în magazinul lui Liz.

Şi atunci, pe faţa lui Andrew – expresia omului disperat, distrus. O expresie pe care Barrett n-a mai văzut-o până acum. Andrew a devenit deodată cel hăituit, care tânjeşte pe veranda unei case într-o zi toridă de august, privind cum lumea trece pe lângă el, uimit că aceasta se descurcă, după toate aparenţele, foarte bine şi fără el.

— Frate, nu e vorba de mulţi bani, spune el. Am probleme. Pricepi asta?

— Pricep, da, răspunde Barrett. Dar nu cred că te pot ajuta.

— Am văzut o *lumină*. Am primit semnul divin. Între noi asta contează, trebuie să conteze, nu?

— De fapt n-ai văzut nimic, nu-i aşa?

— Frate, tocmai ţi-am spus...

— De câţi bani ai nevoie? întreabă Sam.

Cafeneaua e o cutie cu lumini ţipătoare. Tyler îşi ţine cana cu cafea în mâini, cuprinzând-o cu palmele. Liz nici nu se uită la ceainicul ei mic.

— Îţi vine să crezi că n-am fost niciodată în California? spune Tyler.

— O mulţime de oameni n-au fost niciodată în California.

Cafeneaua, aflată într-o zonă mai întunecată de pe Avenue C, este a unor oameni cărora se pare că nu le merge prea bine. O femeie cu un păr portocaliu care-ţi ia ochii întreabă mai tare decât ar fi nevoie care e supa din meniul zilei. Doi bărbaţi cu ochelari de soare nu reuşesc să cadă de acord dacă există sau nu o diferenţă între ciment şi beton.

— Există un oraş numit Castroville, spune Tyler. E capitala mondială a anghinarei.

— Asta ar fi pentru tine principala atracţie?

— Nu. Însă pare ceva tipic pentru... California.

— Poate că este.

— Au şi un festival anual al anghinarei. Se face o paradă. Se alege o regină. O îmbracă într-o rochie făcută din frunze de anghinare. Şi ia ghiceşte cine a fost o dată regina festivalului? Marilyn Monroe.

— De unde naiba *ai aflat* toate astea?

— Sunt dependent de ştiri.

— S-a dat aşa ceva la *ştiri*?

— Când o să fie alegerile vom fi în California, spune el.

— Aşa e.

— Poate că lucrurile se vor aranja în aşa fel încât să fim acolo la festivalul anghinarei şi să o vedem pe tânăra care defilează pe o străduţă, îmbrăcată în rochia din frunze de anghinare, tocmai când se va anunţa că au câştigat McCain şi Palin.

— Asta chiar ar fi o mare coincidenţă, nu crezi?

— Ba da. Am senzaţia, cum să spun, că am trăi un soi de satisfacţie mizerabilă dacă am afla că ţara se îndreaptă în sfârşit cu adevărat, pe deplin, spre dezastru în timp ce noi ne uităm cum trece pe stradă o fată frumoasă, îmbrăcată într-o rochie din frunze de anghinare, şi face cu mâna mulţimii.

— Eşti obsedat.

— Poftim? „Obsedat” e un cuvânt potrivit pentru

pasiuni minore. Obsedaţi sunt oamenii care au şaptesprezece pisici. Obsedaţi sunt oamenii care adună toate jocurile video făcute vreodată, de la Pong încoace. Pe mine mă preocupă soarta lumii. Ţi se pare ceva excentric?

— Dacă ai veni cu mine în California, spune Liz, ar trebui să te laşi de droguri.

— M-am lăsat.

Ea nu trebuie decât să se uite drept în ochii lui.

— Tu chiar crezi că le ştii pe toate, nu? spune el.

— Nu. Doar îmi închipui tot ce poate fi mai rău şi uneori dau impresia că le ştiu pe toate.

De la trei mese mai încolo, unul dintre bărbaţii cu ochelari de soare spune:

— Cimentul are un conţinut de nisip mai mare. De aia se prăbuşesc clădirile din ţările mai înapoiate. Pentru că folosesc ciment.

Tyler priveşte fix cercul negru din cana de cafea.

— Am terminat cu drogurile, spune el. Total şi definitiv.

— Minţi.

— Nu mint.

— Bine. E bine dacă-i aşa.

Ea ştie, sigur că ştie, că el minte.

— Când mă drogam, spune Tyler, o făceam doar

pentru muzică. Nu reuşeam să ajung la ea doar cu mintea mea simplă şi curată.

— Îţi dai seama că asta e o afirmaţie tipică pentru un *dependent*? întreabă Liz.

— Ai dreptate. Ştiu. Aşa că acum e mult mai bine, curat şi pe deplin treaz.

— Tocmai asta e ideea. General acceptată de majoritatea oamenilor.

— Uite cum stă treaba, spune Tyler. Atunci când te droghezi. Ai senzaţia că încerci să găseşti drumul spre locul în care se găseşte muzica.

Unul dintre bărbaţii cu ochelari, celălalt, spune:

— Eşti nebun. Sunt două cuvinte pentru acelaşi lucru.

— Înţeleg ce spui, zice Liz. Eu m-am drogat ca să simt că sunt pe aceeaşi lungime de undă cu Andrew. Asta ca să-ţi dau un exemplu.

— Mm, ştiu. Strădania mea de a compune un cântec seamănă întru totul cu strădania ta de a-ţi petrece o seară cu un băieţaş căruia îi trebuie un minut ca să-şi dea seama care e mâna lui dreaptă şi care e cea stângă.

— Hm, prost exemplu. Încercam doar să-ţi spun că, dacă te-ai droga iar, te-aş înţelege. Mi-aş dori să încetezi. Însă te-aş înţelege.

Tyler dă din cap, arătându-se parcă de acord cu un vechi truism despre care ştie, în secret, că e fals.

Acesta ar fi momentul potrivit pentru a-i spune adevărul lui Liz.

Momentul trece.

— Dar am terminat cu drogurile, spune Tyler, am terminat definitiv. E greu. Acum am rămas singur cu muzica.

— Ce-ar fi dacă ar conta mai puţin? spune ea.

— Cum adică?

— Ce-ar fi dacă viaţa ta nu s-ar mai învârti în jurul ideii de a compune cântece?

— Să-ţi spun drept, nu-mi place cum sună ce aud.

— N-am spus să te laşi de treaba asta. Adică, ce-ar fi dacă ţi-ai trăi viaţa cum şi-o trăieşte orice om şi muzica ar fi o parte din ea.

— Piei, drace! spune el.

Ea începe să râdă. Ştie destul de multe lucruri ca să poată râde.

Femeia cu părul portocaliu îi spune chelneriţei că o să ia o supă de varză, dar o avertizează că există mari şanse să se vadă obligată s-o trimită înapoi.

Liz spune:

— Ţi-ai închipuit că poţi compune o muzică ce-i va salva viaţa lui Beth. Nu-i aşa?

— Asta ar însemna să mă amăgesc cu visuri măreţe.

— Sau să accepţi ideea ta, foarte emoţionantă de

altfel, că eşti în stare să faci lucruri mai presus de ceea ce pot face oamenii.

Primul dintre cei doi bărbaţi cu ochelari de soare zice:

— De ce-ar exista două cuvinte diferite pentru acelaşi lucru? N-are nicio noimă.

— Uite la ce m-am tot gândit în ultimul timp, spune Tyler.

— Mmm?

— De fapt, nici măcar nu pot spune că *m-am gândit*. Adică, nu mi-am pus gândul în cuvinte, nici măcar pentru mine. E ca o moleculă de gând care abia se înfiripă.

— Unul prea nou ca să poţi vorbi despre el?

— Am să fac o încercare totuşi.

— Categoric.

— M-am tot întrebat dacă nu cumva pentru mine e mai important să compun cântece decât sunt cântecele în sine.

— Pricep.

— Chiar?

— Da, cred că da.

— Parcă ceea ce-mi place este anticiparea. Ideea de cântec. Apoi, când îl termin...

— Chiar şi hitul tău de pe YouTube?

— Chiar şi el. Parcă simt că e ceva... dematerializat. Ca un artefact rămas de la o civilizaţie străveche de care

nu prea mai are nimeni nevoie.

— De fapt e un cântec bun, zice ea. Să ştii şi tu.

Femeia cu părul portocaliu spune, fără să se adreseze cuiva anume, că varza o balonează.

— Dar lucrul ăsta nu contează, de fapt, zice Tyler. Tot trebuie să termin albumul. Mai am de compus un cântec.

— Poate că n-ai să termini albumul.

— Am încheiat un contract.

— Cui îi pasă de contract?

El dă din cap. De fapt, cui îi pasă de contract?

— În California sunt păduri de sequoia, spune ea.

— Am aflat.

— Sunt ţărmuri stâncoase de care se izbesc valurile şi vulturi care se rotesc în zbor.

— Am văzut poze.

— Dar asta nu înseamnă că nu putem merge la Castroville, spune ea. Dacă chiar vrei să vezi o fată în rochie din frunze de anghinare.

— Nu pot să merg, răspunde Tyler. Nu acum. Trebuie să termin albumul.

El pune mâna pe masă, cu palma în jos. Liz se uită cu mare atenţie la mâna lui.

— Atunci înseamnă că asta trebuie să faci, spune ea. Poţi să vii şi să ne întâlnim în California mai încolo. Dacă vrei.

— Şi am putea merge la Castroville. La festivalul anghinarei.

— Am putea. Doar că trebuie să aflăm când are loc. E important.

— Se poate afla de pe Google, răspunde el.

— Am să fiu acolo, spune ea. O să te anunţ unde mă poţi găsi.

— E bine. E bine de ştiut.

După un moment, Liz îşi pune mâna peste a lui, iar chelneriţa vine să-i întrebe, cu o cordialitate veche şi cam pizmaşă, dacă au terminat sau dacă doresc să le umple din nou cănile.

Pe când traversează Marea Pajişte, Barrett îl întreabă pe Sam:

— Ce rost are să-i dai tu bani lui Andrew?

— Se pare că are nevoie de ei, răspunde Sam. Eu am bani. Am ceva bani, nu prea mulţi. Dar am destui cât să nu las un băiat fără minte să fie cotonogit de un traficant de droguri.

— Chiar crezi că l-ar *cotonogi* cineva pe Andrew?

— Habar n-am. Nu asta contează, nu?

— Şi atunci ce contează?

— Cineva pe care îl cunoşti are nevoie de bani. Tu ai ceva bani. Aşa că probabil îl poţi ajuta.

— Chiar dacă-i o escrocherie? întreabă Barrett.

— Cred că aproape toţi cei care spun că au nevoie de bani chiar au nevoie de bani. Poate nu în scopul pe care îl declară. Totuşi.

— Ăsta-i un fel creştinesc de a gândi.

— Doar uman. Ceea ce nu înseamnă că nu pot să-l folosească şi creştinii. Dar nu sunt ei deţinătorii lui.

— Totuşi deţin o mulţime de lucruri, spune Barrett.

— Însăşi ideea de a fi stăpân peste ceva este năucitoare. Mă tem că iar devin pedant.

— Şi, după cum ştim, mie-mi place stilul pedant. Mi-e cunoscut. *Trăiesc* pedant.

Instinctiv, cu un gest pueril, Barrett se agaţă uşor de mâneca lui Sam. Găsindu-şi parcă locul, ca un copil.

E oare posibil ca Sam să fie înzestrat cu o generozitate şi o bunătate simple, ca aceste calităţi să fie reale şi de durată? E oare posibil ca lucrul ăsta să conteze, să fie un punct de sprijin, o funie de care te poţi agăţa, prinzându-te cu o mână, apoi cu cealaltă, pentru a merge mai departe către un ţel prea îndepărtat ca să fie vizibil?

Traversează Marea Pajişte. În faţa lor se profilează Metropolitan Museum, cu silueta lui masivă, cu strălucirea lui intensă, familiară. Ca întotdeauna când se apropie de muzeu, Barrett se gândeşte la tot ce se găseşte înăuntru: o sumă de mostre reprezentative din

orice moment în care oamenii au avut inspiraţia de a face mai mult decât pot face concret, fie că este vorba despre a descoperi viaţa în neînsufleţirea încăpăţânată a pânzei şi vopselelor, fie că este vorba despre a făuri sfinţi de aur de pus în raclă pe ale căror feţe cât un bănuţ se citeşte extazul şi suferinţa.

Ceva mai în faţă se află locul în care stătea Barrett când a văzut lumina. S-ar putea ca Barrett şi Sam să treacă exact prin punctul în care stătea când lumina şi-a făcut simţită prezenţa.

Poate că Liz are dreptate. Poate că lumina n-a fost decât o plăsmuire născută din întâlnirea unei constelaţii cu un avion, inventată de Barrett într-o noapte în care simţea pregnant nevoia de a fi ceva mai puţin singur pe lume.

Sau poate lumina se uita de fapt la muzeu, salutând astfel minunile nocturne ce dormitează acolo, iar Barrett şi-a închipuit că lumina se uită la *el*, cam în acelaşi fel în care răspunzi bucuros cu un zâmbet şi un gest de salut la zâmbetul şi gestul adresate de un necunoscut cuiva din spatele tău.

Sau poate lumina a fost încă o glumă a lui Dumnezeu. N-ar fi rău ca Barrett să ia în calcul posibilitatea de-a refuza să se lase păcălit de data asta.

— Vrei să-mi spui şi mie povestea aia cu lumina?

întreabă Sam.

— E o poveste lungă şi stranie, răspunde Barrett.

— Îmi plac poveştile stranii.

— Chiar îţi plac, nu? întreabă el. Îţi plac cu adevărat poveştile stranii.

— Nici nu-mi pot imagina o poveste care să mi se pară prea stranie.

— Bine, spune Barrett.

Un lucru surprinzător: pentru prima dată, din câte ţine el minte, Barrett nu e cel care speră, poate cu prea multă ardoare, să încânte pe cineva; cel care îşi munceşte mintea să găsească istorioare interesante (după care îşi face griji că istorioarele sunt prea căutat „interesante”); cel care se străduieşte, pe diverse căi, să-şi explice viaţa în faţa altuia, pe când scoate din mânecă un buchet de trandafiri. Nu este doar cel care tânjeşte să fie sărutat; este şi cel care trezeşte în celălalt această dorinţă.

Cola sau Pepsi? Cea mai banală întrebare ce i se poate pune unui necunoscut care, la momentul acela, părea a fi o persoană fără prea mare importanţă. Cine şi-ar fi putut închipui că răspunsul va fi atât de lung, atât de complicat?

Barrett nu răspunde imediat. Sam îi aruncă o privire scurtă, din mers. În ochii lui poate citi blândeţe,

inteligenţă şi, în clipa aceea, ceva mai mult decât indiferenţă. În fond, Sam tocmai a fost anunţat că o să audă o poveste stranie şi, în ciuda faptului că îi plac poveştile stranii, după spusele lui (ce altceva ar fi putut spune, de fapt?), trebuie să fie în gardă. Cine ştie ce poveşti stranii o mai fi auzit de la alţi bărbaţi? Cine ştie cât de teamă îi e? Cât de sumbru este propriul lui bagaj de despărţiri şi dispariţii; de poveşti ce se dovedesc a fi insuportabil de stranii?

Barrett îl priveşte pe Sam drept în ochi. Între ei se lasă o tăcere vibrantă; un scurt interval de tăcere în care chiar moleculele de aer par să fie mai agitate decât de obicei, mai încărcate de un soi de scântei invizibile, de un zbârnâit abia perceptibil. Barrett păşeşte alături de Sam. Se simte încărcat, ca şi cum comutatorul lui ar fi pe poziţia „pornit”; ca şi cum ar emana căldură şi o lumină slabă, vibrantă, imprecisă şi totuşi palpabilă.

Îşi aminteşte cuvintele rostite de Stella. *O să vezi ceva miraculos*. S-ar putea să fie înzestrată cu capacităţi paranormale; să nu fie o escroacă; să fi simţit într-adevăr ceva; să se fi referit la viitor şi nu la trecut, şi anume că Barrett era pe punctul de a vedea ceva miraculos, dar a cărui natură nu poate fi definită?

Se adună, se recompune, se pregăteşte să povestească totul încă o dată: toată istoria, speranţele

care se vor spulbera, imaginea unui viitor care e probabil doar un optimism de clovn. Îşi concentrează toată atenţia asupra bărbatului în mare măsură încă necunoscut care păşeşte alături de el, aşteptând. Barrett poate jura că vede pe faţa lui Sam o expresie ce exprimă o confirmare în avans, uşor ironică şi plină de emoţie; presimţirea că nimic din ceea ce ar veni din partea lui nu poate fi prea mult sau prea puţin. Barrett nu priveşte în sus, spre cer.

Acum a rămas doar Tyler pe canapea în apartamentul gol (dacă nu punem la socoteală licărirea oarbă a ecranului televizorului) (în doar câteva zile, dreptunghiul acela lucios de sticlă – hai să nu ne amăgim – o va arăta pe Sarah Palin zâmbind triumfător, cu părul presărat de confetti). Dar, pentru moment, aici domneşte tăcerea opacă a televizorului; întunernicul şi liniştea plăcută, catifelată (dacă nu punem la socoteală zgomotul maşinilor de afară şi ţipetele unei femei – către cine? – „În viaţa vieţii tale să nu mai...").

Lumea se îndreaptă spre sfârşit. O să aibă grijă McCain şi Palin de chestia asta. Tyler simte (şi recunoaşte asta) o satisfacţie măruntă, amestecată cu greaţă, în stomac: măcar a avut dreptate tot timpul.

Totuşi, în clipa de faţă, chiar şi prăbuşirea ce va să vină i se pare îndepărtată. Tyler a reintrat în starea de

plutire datorită tovarăşului său, prietenului din punguţa de hârtie ciudat de dragă lui. Nu mai are de scris decât un cântec. Apoi Tyler va fi... terminat. Nu va fi mulţumit, nu are suficiente resurse de romantism care să-i hrănească această speranţă, dar va fi dus ceva la bun sfârşit, iar lucrul acela va exista într-o lume mai mare decât cea a unei nunţi în living sau a câtorva clienţi dintr-un bar; va fi judecat cu asprime sau cu generozitate, ori ignorat cu desăvârşire, de oameni care nu-l cunosc pe Tyler, care nu-l iubesc, care nu dau doi bani pe suferinţele trecute şi prezente ale lui Tyler, care nu se ostenesc nici să-l coboare, nici să-l înalţe, sau să-l întâlnească în California. Lucrul acela nu va dispărea cu totul, ca şi cum nici n-ar fi existat.

După ce o să fie gata, o să meargă să o caute pe Liz. Şi n-o să ţină morţiş să se ducă la festivalul anghinarei de la Castroville, care are loc (mulţumesc, Google) oricum abia peste şase luni. Asta a fost o încercare de a face un comentariu drăgălaş, ironic, de cafenea, o tentativă de umor pervers. O să fie fericit când o să se plimbe cu Liz prin pădurea de sequoia şi o să urmărească din ochi cum vulturii înşfacă peştii din apa ca de smarald a Pacificului. O să fie destul de fericit. I se pare o speranţă rezonabilă.

Oare în acest tărâm sălăşluieşte ultimul cântec? E

vorba oare despre sequoia şi vulturi, despre o femeie pe care ar putea-o iubi pătimaş, o femeie cu care s-ar putea încleşta în înfruntări erotice, într-o fantezie (cine nu preferă fanteziile în locul rezultatelor concrete?) de dragoste plăsmuită de un războinic trecut de prima tinereţe?

Sau poate şi acela ar fi prea sentimental, ar fi doar un alt... cântec? Fantezia despre o femeie care se plimbă printre arbori seculari, sub un cer brăzdat de zborul vulturilor. Îşi dă seama, cu o claritate înspăimântătoare, ce direcţie greşită ar putea lua lucrurile; cât de uşor ar putea aluneca spre o altă fantezie tristă şi familiară, cea despre femeia din pădure, despre pacea şi puritatea ce aşteaptă acolo, chiar acolo, într-o încăpere scăldată în lumina lumânărilor, într-un alt oraş, pe un alt ţărm...

Dar nu cumva cântecul intră pe uşă chiar acum? Aerul vibrează. Toată şmecheria e, după cum a constatat deja Tyler, să pari indiferent, să rămâi întins pe canapea – singurul lui bun pământesc – ca un om care doarme şi aşteaptă să se ivească visele nopţii.

Poate că – să nu eliminăm această posibilitate – ăsta va fi cântecul care îşi va croi drum, care va conta, care se va dezbăra de emoţia convenţională şi va dezvălui, de sub învelişul învechit, o adoraţie crudă, sângerie, mai adâncă decât alinarea, o dorinţă mai profundă decât

satisfacţia unui biet şcolar, o năzuinţă rece şi curată şi de nestăvilit precum zăpada. Poate că va fi o palmă dată drăgăstos de sadic în locul unor laude încărcate de melancolie. Poate că va fi rana care nu vrea să se vindece; căutarea conştientă că nu va găsi nicicând comoara, dar va continua să caute, alergând cu tot mai multă sârguinţă după ceva ce nu poate fi găsit; conştientă că ceea ce contează este căutarea, nu priveliştea, întrezărită în prima clipă în lumina torţelor, a încăperii tainice pline de grămezi de aur şi alabastru.

Poate că morţii, dacă mai păstrează o fărâmă de conştienţă, se simt singuri cam în acelaşi fel – părăsiţi, îngropaţi, pe când lumea continuă să existe fără ei. Barrett se află undeva împreună cu Sam, iar Tyler ştie (a trăit destul de mult ca să ştie) că transsubstanţierea chiar are loc; că pâinea inertă, lipsită de simţire, care i s-a înfăţişat lui Barrett sub chipul unor bărbaţi a prins viaţă pentru el; că toate acele ceasuri petrecute cu fundul şi spatele sprijinite de spătarul de lemn tare al băncii din biserică au dus (surpriză) până la urmă către ceva. Iubirea, după cât se pare, a sosit. Sau poate, mai corect spus, Barrett a ajuns la iubire. Iar asta s-a întâmplat alături de un om care o să-l îndepărteze de el, care o să-l înlocuiască pe Tyler, spre deosebire de şirul lung de legături fără viitor care (de când ştie oare asta?) n-au

avut puterea să intervină – serios sau durabil – în relaţia dintre fraţi.

Rareori se întâmplă să ajungem la destinaţia pe care am anticipat-o, nu? Speranţele noastre par să nu se fi realizat, dar e foarte probabil să ne fi făurit speranţe greşite. Cum de am căpătat – noi, ca specie, adică – un asemenea obicei ciudat şi pervers?

Fii binecuvântat, Barrett. Primeşte urarea asta de la fratele tău mai mare, dintr-un apartament de la etajul al patrulea de pe Avenue C. Ceea ce nu e chiar un ochi deschis pe cer. Dar, hei, nu putem oferi decât ceea ce avem, nu? Urări de bine de la fratele tău cam drogat, care nu e în stare să ofere poveşti de dragoste, dar e în stare să ofere cunoaştere şi eliberare. Te cunosc. Am văzut cum stau lucrurile. Şi, ştiind tot ce ştiu, îţi dăruiesc libertatea.

Cerul ţi-a făcut cu ochiul? Poate. Poate că aşa e. Sau poate că n-a fost decât un avion într-un nor. Dar, dacă cerul chiar le face unora cu ochiul, aceia sunt probabil căutătorii obscuri, care scormonesc printre resturi aruncate; care aleg poteca mai degrabă decât drumul mare; spărtura dintr-un gard mai degrabă decât poarta mult lăudată. Poate tocmai de aceea nu există dovezi verificabile, nu? Universul le face cu ochiul doar celor pe care nu-i crede nimeni.

Asta-i o glumă, nu? O glumă într-o glumă. Revelaţia li se oferă doar celor prea săraci şi neînsemnaţi pentru a fi consideraţi candidaţi.

Din poziţia în care Tyler stă întins pe canapea, una dintre cele două ferestre ale livingului este aşezată exact între picioarele lui. Vede pe fereastră spuza de lumini a oraşului şi parcă o stea singuratică, atât de strălucitoare încât străpunge cerul New Yorkului. Sau poate e un avion. Avioanele decolează de pe JFK şi de pe LaGuardia aproape la fiecare zece minute.

Tyler nu ţine minte să fi existat vreo vreme când nu se simţea atras de ferestre; când nu-şi imagina că ar putea să sară şi să n-o ia în jos, ci în sus, până ce ajungea mai aproape de stele decât de felinarele de pe stradă.

Încerci să-ţi croieşti prin cântec drumul spre stele (sau chiar spre avioanele care se dau drept stele), iar frumuseţea încercării e învăluită toată în imposibila depărtare la care se află ele, lucru care ar fi adevărat chiar dacă *ai reuşi* să zbori. Cine şi-ar dori o stea care este aproape? Cine şi-ar dori ceva ce poate fi atins?

La fel este cântecul, la fel este şi femeia. E cântecul pe care ţi-l poţi imagina, dar nu prea poţi să-l cânţi. La fel e şi cu femeia.

Sau o fi şi ăsta un romantism de duzină?

Liz este şi ea, sau va fi în scurt timp, o lumină pe cer când îşi va lua zborul spre vest, de pe JFK, împreună cu mulţi alţii. Oare acum, chiar în clipa asta, e sus pe cer şi priveşte în jos spre luminile oraşului New York? Se gândeşte oare la Tyler (de la trei mii de metri deasupra pământului, şi continuând să urce) aşa cum se gândeşte şi Tyler la ea?

Gândindu-se la Liz, gândindu-se la stele şi la luminile avioanelor pe cerul nopţii, Tyler simte deodată cu certitudine: Liz se uită în jos către el aşa cum el se uită în sus către ea, prin plafon, prin celelalte trei apartamente de deasupra, unde alţi oameni, necunoscuţi lui, trudesc şi nădăjduiesc şi se întreabă; se întreabă cum au ajuns aici, cântăresc dacă să discute despre puţinătatea proviziilor din cămară, despre extravaganţa de a cumpăra un set de aşternuturi de pat din bumbac egiptean de cea mai bună calitate sau pur şi simplu să se uite la televizor.

Are din nou ceva în ochi. Se freacă la ochi, dar nu reuşeşte să-l desprindă de pe retină.

Îşi aminteşte: are ceva în ochi de o bună bucată de vreme. Doar că uneori e mai conştient de lucrul ăsta decât în alte momente.

Îi revine în minte o imagine din trecut (ah, cu multă vreme în urmă): cristalul acela de gheaţă adus de vânt

pe fereastra dormitorului... acum cât timp? Când Beth murea prima oară; când Tyler s-a dat jos din pat şi a închis fereastra; când era atât de sigur că va reuşi să aibă grijă de tot, de toţi...

I-a rămas în ochi încă de atunci?

Nu. Ce nebunie! Tyler s-a pierdut într-o ceaţă de sugestibilitate. Adică în locul în care îşi doreşte cel mai mult să se afle.

A făcut ce i s-a cerut. I-a iubit pe alţii cum s-a priceput el mai bine. L-a văzut pe fratele lui ieşit la liman; a respectat promisiunea făcută, cu mult timp în urmă, nălucii care pretindea a fi mama lui.

Dar ce-ar fi dacă ar fi destul? Dacă ultimul cântec chiar ar trebui să rămână neterminat; dacă, străduindu-se în continuare, Tyler nu ar face decât să strice totul? Dacă fereastra, aşezându-se chiar între picioarele lui, îi dă de înţeles că a venit timpul să-şi ia zborul?

Tyler nu-şi dă bine seama dacă se ridică de pe canapea sau doar se gândeşte s-o facă.

Se pare totuşi că ceva – chemat poate de canapeaua bântuită de amintiri, de fereastră, de distanţa mică dintre ele –, ceva... a intrat în cameră; ceva care e pe punctul de-a aşeza pe fruntea lui Tyler o notă blândă ca un sărut de noapte bună. E pe punctul de a-i aduce lui Tyler ultimul cântec, darul de bun-rămas, trandafirul ce

va începe să se ofilească încă din clipa în care va fi aşezat pe pernă. Va fi un cântec de jale pentru Beth împletit cu un cântec de dragoste pentru Liz. I se va strecura în creierul obosit (maimuţa aia de circ care are pretenţia că poate interpreta o sonată pe un acordeon minuscul) şi apoi – pentru că va fi ultima şi cea mai glorioasă dezamăgire, ţelul de neatins, femeia care pleacă întotdeauna – o să-i dăruiască libertatea. După asta poate că stelele o să-i facă cu ochiul şi lui Tyler. După ce va termina cântecul şi va deveni din nou invizibil. Atunci va putea răspunde şi la întrebarea pe care i-o pune fereastra, dacă să stea în cameră sau să-şi ia zborul.

Rămâne întins în acelaşi loc, rugându-se cu umilinţă, în aşteptare. Se gândeste la Liz, la luminile avionului ei, aflate la mare înălţime deasupra lui. S-ar părea că Liz s-a contopit cu cerul.

Tyler spune, sau îşi închipuie că spune:

— Salut, divinitate! Eşti acolo?

Mulţumiri

Nu-mi pot imagina viaţa mea de scriitor fără cei douăzeci şi cinci de ani de analize, sugestii şi încurajări pe care le-am primit de la Ken Corbett.

Gail Hochman, agentul meu, Jonathan Galassi, redactorul meu, şi cu mine formăm o echipă virtuală de comando literar

de atâţia ani, încât nici nu-mi face plăcere să-i număr (şi probabil nici lor). Îi sunt recunoscător de asemenea lui Marianne Merola, care se îngrijeşte cu atâta scrupulozitate de toate ediţiile în limbi străine.

O parte din această carte a fost scrisă la Fundaţia Santa Maddalena a baroanei Beatrice von Rezzori. Generozitatea şi prietenia lui Beatrice au fost două constante semnificative ale vieţii mele pentru mai bine de un deceniu.

Îi mulţumesc în mod special lui Marie Howe, care e în stare să identifice o expresie prost aleasă aşa cum este vulturul în stare să observe o muscă de la o înălţime de o sută cincizeci de metri. Alţi lectori importanţi sunt Frances Coady, Jessie Gaynor, Daniel Kaizer, James Lecesne, Christian McCulloch, Adam Moss, Christopher Potter, Seth Pybas, Sal Randolph şi Derrick Smit.

Jonathan Parks-Ramage, Jessie Gaynor şi Fiona True m-au susţinut, fiecare în felul său, să scriu această carte. Jochen Hartmann mi-a oferit informaţii despre cartierul Bushwick între anii 2004 şi 2008.

Cei care mi-au adus aminte în fiecare săptămână de abilitatea cititorilor de a gândi şi de sensibilitatea lor au fost Tim Berry, Jen Cabral, Billy Hough, Dan Minahan, Nina West şi Ann Wood. În plus, când încercam să înţeleg mai bine cum se compun cântecele, Billy chiar a venit la mine acasă cu un pian electric ca să-mi explice diferenţele dintre un acord major şi unul minor.

Simţul vizual al lui David Hopson a fost o adevărată sursă

de inspiraţie.

Corectorul John McGhee a depistat nu doar greşelile gramaticale şi formele inadecvate, ci şi unele expresii pe care le-am folosit fără să vreau chiar şi de opt sau nouă ori.

Miranda Popkey şi Christopher Richards au transformat un teanc de foi şifonate şi pătate într-o carte.

Le mulţumesc de asemenea lui Steven Barclay, Michael Warner şi Sally Wilcox.

Şi, în cele din urmă, această carte nu ar exista (din motive cunoscute numai de ei) fără Billy Hough, Tracy McPartland şi Nina West.